

37.035(05)

9-11



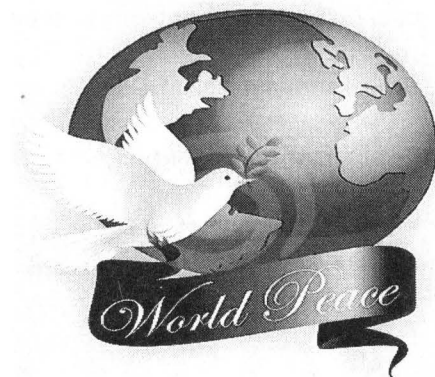
**ХУЩІ  
Я ГОЛОСУЮ ЗА  
МИР!**

2013

111 12/00



**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ,  
МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ**  
Міжнародний економіко-гуманітарний університет  
імені академіка Степана Дем'янчука  
Управління освіти і науки  
Рівненської обласної державної адміністрації  
Управління освіти виконавчого комітету  
Рівненської міської ради



**“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”**  
*Матеріали XVII громадських учнівських  
читань*  
*“Я голосую за мир”*

*Рівне – 2013*



N 42 000

37.035(05)

Я - 11

**У збірнику висвітлені основні погляди учнів на проблеми збереження миру в Україні та світі.**

**Редакційна колегія:**

**Дем'янчук А.С.**, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, академік Академії Вищої школи України – голова редакційної колегії.

**Пагута Т.І.**, кандидат педагогічних наук, доцент

**Мельничук Л.Б.**, кандидат педагогічних наук, доцент

**Петрук О.М.**, кандидат педагогічних наук, доцент

Відповідальний за випуск: **Мельничук Л.Б.**, кандидат педагогічних наук, доцент

*Пам'яті академіка*



*Степана Дем'янчука*

**Засновнику наших читань  
Великому вчителю Степану Якимовичу Дем'янчуку**

**Присвята**

**Ідея миру**

Травнева перемога і мені передалась  
Я кожен рік йду до цієї дати  
Адже якби вона не відбулась  
Чи міг би я про мир розповідати?  
Передалась, бо ж пам'ять то жива,  
Хоч тих нема, хто мир здобув для мене,  
Та їхня добра справа вкотре ожива  
І юнь об'єднує під жовто-голубим знаменом.  
Шануймо ж час, що в мирі прожили,  
Шануймо кожную радісну хвилину,  
Шануймо прадідів, що недаремно йшли  
На вірну смерть заради Батьківщини.  
Боротися за мир усім пора,  
Бо лише в мирі можна вільно жити  
І, побажавши один одному добра,  
Серед країн народами дружити.  
Одна ідея об'єднає нас усіх  
Ідея правди, злагоди і миру,  
Лунатиме на всій планеті сміх  
І всі повірять в цю ідею щиро.

*Дрозд Олександр*

*Гіліс Володимир,  
1-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

\*\*\*

В небі пташечка співає,  
поміж гір струмок біжить,  
скрізь дитячий сміх лунає.  
Добре, коли є у світі МИР.

Якщо злагода у домі,  
на землі нема війни,  
то щасливі мама й тато.  
То щасливі Я і ТИ!!!

*Копанишин Павло,  
1-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Мир на землі**  
Мир на землі?  
Це сонце і небо,  
Це гори і річка.  
Мир на землі?  
Це мама і тато,  
Це діти малі.  
Мир на землі?  
Пташка у лузі,  
Квітка в гаю...  
Все, що я маю –  
за мир віддаю.

*Опшикевич Олександра,  
1-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

Я живу в своїй країні -  
Рідній неньці-Україні.  
Тут живе моя сім'я,  
І родина вся моя.

Мирно тут пливають хмаринки,  
Мирно тут стоять будинки,  
Навіть мирно дощик сіє,  
Навіть мирно вітер віє.

Сонечко тут мирно сяє,  
І тепло нам посилає.  
Тож хотілося б, щоб в світі  
Всі могли так мирно жити!

*Янчук Кирило,  
1-В клас, НВК №12  
м. Рівне*

\*\*\*

Чарами сонця всміхається світ!  
Янголи в небі літають,  
і надсилають нам теплий привіт:  
миру і щастя бажають.

Діти всієї-всієї Землі,  
протягнем до Сонця долоні!  
Хай живуть в мирі дорослі й малі,  
батько та ненька, синочки та доні!



*Безушко Вікторія,  
2-Б клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**

Я голосую за мир на землі,  
За радість і спокій в країні моїй,  
Хай війни летять десь далеко у вирій,  
Любов хай панує на весь білий світ.

Вже стільки літ пройшло і стільки зим,  
Як відгрімилі ті бої криваві.  
За право жить завдячуємо ми  
Полеглим й посивілим ветеранам.

Я голосую за мир на землі,  
За щастя в очах у дорослих й малих,  
Хочу сміятись, співати пісень,  
Хочу, щоб мирним був завтрашній день!

*Березка Наталія,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Живіть у мирі!**

Я дуже люблю читати,  
люблю гарно танцювати.  
Люблю пісеньки співати  
й сестричку маленьку навчати.  
Ми з нею миримось завжди.  
Миріться, люди, і всі ви!  
У мирі й щасті проживайте!  
Біди і горя Ви не знайте!  
Ніколи слабших не ображайте!  
Їм помагайте і захищайте!  
Живіть у щасті, живіть у мирі!  
Будьте завжди всі добрі і щирі!

*Вакалюк Мар'я,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Мир – велике щастя!**

Хоч я маленька, та думаю не раз:  
чудово, що народилась в мирний час!

Коли лягаю спати,  
люблю батькам «На добраніч!» побажати.  
Я сплю спокійно, не страшить мене нічого.

І бачу сни прекрасні, кольорові!

Розбудить поцілуночком матуся.

Вітається, всміхаючись, бабуся.

І татко в щічку ніжно поцілує.

Сестра малюночка для мене намалює...

Щаслива я, бо в мирі проживаю.

Що мир – велике щастя – добре знаю!

*Галайчук Оленка,  
2-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Ми маленькі ліхтарики миру**

Ми маленькі ліхтарики миру -  
Спокою суть його в наших очах.  
Не потрібні нам ігри й цукерки,  
Коли ноша війни на плечах.

Якщо рвуться снаряди та бомби,  
Гинуть близькі нам люди навкруг,  
Діти ладні віддати останнє  
Мир та радість, щоб знов повернуть.

Тож, дорослі дяді та тьоті,  
Збережіть добрий світ цей для нас,  
І у ширій молитві до Бога  
Ми згадаємо також і вас.

*Гордєєва Анна,  
2-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Я за мир на Україні.  
Найчарівніший в світі країні.  
Там, де друзі мої і сім'я,  
Найгарніші у світі ліси і поля.  
Там і радість, і щастя, і спокій,  
Чути тільки щасливий сміх.  
Я і ти, збережімо, що маємо,  
Щоб не чути про горе й війну.  
Ми живемо, ми процвітаємо  
Голосуємо тільки за мир!

*Єрмейчук Наталія,  
2-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Ми за мир, за колоски на житі**  
Будемо ми Батьківщину любити.  
Без війни ми хочемо жити,  
Хочемо з усім світом дружити.  
Хай будуть думки тільки гарні,  
Хіба старання предків були марні?

Забудьмо про війну, вона користь не приносить,  
Тільки душі людей зі світу виносить.  
Кращого, ніж мир, немає нічого,  
Щоб жити у мирі – молимося Богу.

*Камак Сергій,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**В мирі – щастя!**

Усі діти люблять літо.  
Люблять, коли цвітуть квіти.  
Дівчатка і хлоп'ята люблять гратися.  
Любимо ми у річці купатися.  
А ще ми хочемо гарно навчатися,  
матусі і таткові посміхатися.  
За домашніми улюбленцями доглядаємо.  
Рідним у всьому допомагаємо.  
Та більш за все ми хочемо жити в мирі.  
Тільки тоді всі будемо щасливі!

*Копько Назар,  
2-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

\*\*\*

Сплило багато часу, як була війна,  
А матері усе ще у тривозі,  
Чекають на повернення синів  
З надією, що заблукалися в дорозі.

І все виходять на поріг  
В журбі, в плачі німому,  
Чекають серцем із доріг  
Рідних синів своїх додому.

Не ждять, згорьовані матусі,  
Що вас стривожить від них лист.  
Вони ж давно лежать в могилі –  
Про що нагадує з гранітуobelіск.

Вони боролись мужньо і відважно,  
Не зраджуючи і не жаліючи життя,  
Щоб ми жили у мирі і спокої,  
Щоб в нас було щасливе майбуття.

Над ними завжди зацвітатиме калина  
І не порушить спокою пташиний спів.  
А ми складаєм дяку, посивілі мами,  
За ваших доблесних синів.

\*\*\*

Ми маленькі дівчатка й хлоп'ятка  
Хочемо щасливими рости,  
Щоб на нашій великій планеті  
Люди ніколи не знали біди.

Ми – за радісне дитинство,  
За мир, за колоски наліті,  
За щедрі сади, за квіти запашні,  
Щоб могли всі люди України  
В мирі і дружбі весело жити.

Хочемо миру кожній родині,  
Хай пісня лунає і сміх,  
Хай сонечко сяє кожної днини,  
Здоров'я і здобутків для всіх.

Шановні батьки і вчителі,  
Дуже ми просим Вас:  
Боріться – бо ми ще малі –  
Мир захищайте для нас.

*Кухар Софія,  
2-А клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Мир – коли усмішка сяє,  
Коли сварки в сім'ї не буває.  
Мир – це сни кольорові  
Та мамині колискові.

Мир – це гості за столом,  
Мир – це сонце за вікном.  
Мир – це птахи, звірі, квіти.  
Як такому не радіти?

Мир так потрібен на світі  
Всім: і дорослим, і дітям.  
Тож давайте будем жити  
Та у злагоді дружити!

*Лях Дмитро,  
2-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Ми – маленькі ліхтарики миру**  
Ми – діти! Ми – ясні промінчики сонця!  
Ми – квіти любові, тепла й доброти.  
Ми просимо злагоди й миру у світі.  
Ми хочемо в щасті та згоді рости.

Ми – діти, маленькі ліхтарики миру.  
Не прагнемо влади, багатств і війни.  
Не треба війни! Тільки в мирі й любові  
Ми хочемо жити, цвісти і рости!

*Майданець-Ковальчук Віталій,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Давайте усі дружити!**

Коли прокидається сонце,  
до школи я поспішаю.

На мене в рідній школі, звісно,  
вчителі й друзі чекають.

Мені тут дуже цікаво  
і весело тут завжди.

Таємниці наук пізнаю тут  
і вчуся складати вірші.

Пишу я вірші про матусю,  
про рідного татуся,  
про любу свою бабусю  
і доброго дідуся.

А ще про мир пишу я.  
Без миру нам всім не жити!  
Не буде родини, школи...  
Давайте ж усі дружити!

*Мінчук Олексій,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1  
Хмельницька область*

**Давайте будемо дружити!**

В мене друзів багато!

Друзі є вдома і в школі!

З ними мені цікаво!

Тож не б'ємося ніколи!

А якщо ми посваримось,  
зразу миритись стараємось.

Разом нам дуже весело!

Іншим допомогти намагаємось!

Разом в парку ми гуляємо,  
Біля річки відпочиваємо.

Разом всі м'яч ганяємо,  
Разом книжки читасмо.  
З друзями радісно жити!  
Давайте ж всі будемо дружити!

*Порубенська Вероніка,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Діти уміють миритися!**  
Якось дві дівчинки посварилися.  
А потім вони помирилися.  
Тепер вони будуть дружити  
і в мирі будуть жити.  
Будуть разом гуляти,  
малювати і танцювати.  
Разом будуть співати  
й чудові вірші вивчати.  
Діти уміють дружити.  
Діти уміють миритися.  
Потрібно, мабуть, дорослим  
· цьому у дітей повчитися!

*Поцілуйко Денис,  
2-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Давайте дружити!**  
Я люблю танцювати.  
Пісеньки люблю співати.  
Люблю в саду гратися  
і в річечці купатися.  
Люблю допомагати матері  
і дорогій своїй бабусі.  
Люблю з татком працювати  
із дідусем відпочивати.  
Добре у мирі жити!  
Тож давайте усі дружити!



*Ріжок Назарій,  
2-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Болять рани у ветеранів**  
Болять рани у ветеранів  
Болять, не загоїлись ще,  
Не забули ще руки кулі й гармати,  
Що рвали геть все.

Не забули ще очі жаху,  
Море крові, крик, стогін і плач.  
Де схилилася мати на груди  
І кричить: «Встань, не плач».

Не забути, як діти кричали,  
Коли їх забирали в батьків,  
А батьків катували  
На очах тих дітей малих.

Не забути цей подих останній,  
Де навколішках плакали ми,  
І просили зостатись живими,  
А не йти до сирій землі.

Не забуду, як ми воювали,  
Як хотіли іти до кінця,  
Як хотіли живими вернутись  
До свого рідного крила.

Станьте друзі і славу віддайте  
Ветеранам – їм честь і хвала.  
Бо вони життя віддавали,  
Щоб у нас Батьківщина була.

Щоб у нас була воля і доля,  
Синє небо і рідні поля.  
Батько й мати у рідній хаті,  
Куди повертаймось здаля.

Щоб ми з вами жили і зростали,  
Не знали ні в чому нужди,  
Щоб ми з вами волю мали  
Землю свою бергли.

Не забудьте, діти, героїв,  
Не забудьте схилити чоло,  
Кожну мить пам'ятайте і знайте,  
Як усе це насправді було.

Запаліть ви свічки тихенько,  
І хвилину мовчання прийміть,  
Ветеранів згадайте, вшануйте,  
Рани їх притупіть.

Жийте в мирі, любові, повазі,  
Бережіть мир на землі.  
Пам'ятайте, що наші рідні,  
За наш спокій життя віддали.

*Хапенко Анна,  
2 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

**Мир – це коли в тебе море друзів**  
Сонце, небо, квіти в лузі...  
Добре жити так – повір,  
Коли в тебе море друзів  
І коли між вами мир.  
Синє небо, ясне сонце  
Нехай світить у віконце.

Сміх дитячий ллється  
І щасливо всім живеться.  
Знаєм ми з тобою,  
Знає птах і звір.  
Добре в світі жити,  
Як панує мир.

*Шевчук Павло,  
2 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Жити в мирі**

Жити в мирі – учить книжка нас і мати,  
честь і совість розвивати,  
жити в злагоді і в мирі, у добрі і у довірі.  
Зла нікому не чинити,  
правду завжди говорити.  
За добро платить добром,  
Словом вчить, не кулаком.

### **Мир**

На уроці вчителька запитала клас:  
- Діти, слово “Мир” значить що для вас?  
- Всі подумали, тоді відповіли:  
- Мир - це, коли немає війни.  
Мир в ясному сонці, що над нами.  
Мир у лагідних обіймах мами.  
Мир, коли родина за одним столом.  
Мир, коли всі діти граються гуртом.  
Миром пахне свіжий хліб нам.  
З миром зичимо добра вам.  
Рідним словом мир славимо.  
В мирі й злагоді живімо.



N 42 000

*Юрійчук Ганна,  
2-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

\*\*\*

Хай усі люди  
У мирі живуть,  
Діти радіють,  
Сміються, ростуть.  
Хай кожен ранок  
Сонце встає  
І світлом яскравим  
Щастя дає.  
Хай колоситься  
Житами земля,  
Хай в мирі  
Квітує Україна моя.

*Якимець Назарій,  
2-Б клас, РГ«Гармонія»,  
м. Рівне*

**Мир у моїх очах**  
Мир – це мама й тато,  
Це щасливі оченята,  
Радісне, веселе свято,  
Рідних усмішок багато.

Мир – яскраве сонце,  
Що світить у віконце.  
Безхмарне небо чисте  
І квіточки барвисті.

Мир – дитяча мрія,  
Краса, любов, надія,  
Сімейний спокій і тепло,  
В серцях гармонія й добро.

*Бовгиря Аліса,  
3-Б клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Мир дитячими очима**  
Веселиться дівора  
Влітку на подвір'ї.  
Звідусіль лунає сміх  
Їх здалеку чути всіх.  
А під вишнею в саду  
Дід Максим старенький  
Згадував він про війну  
З смутком, болем в серці.  
Роки вже його старі  
Та немов учора,  
Він малим, як діти ці  
Грався скрізь довкола.  
Та війна лиха, лиха  
Все дитинство вкрала  
Безтурботне те життя  
В клоччя розірвала.  
Але діду та війна  
Десь зосталась вчора  
Тільки гомін дівори  
Радує довкола.

*Гербич Софія,  
3-В клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Мир – це велич і шана,  
У нього вкладено чимало.  
Це злагода, повага, доброта,  
Знання, уміння і краса.  
А квіти миру то є діти,  
Від них рясніє поле цвітом,

Від сміху пахощами віє,  
І в душу рівновагу сіє.  
На них лиш глянеш –  
і сонце визирне й всміхнеться,  
і дощ заграє різнобарвний,  
й листок калини колихнеться.  
і в серце спокій ляже гарний.

*Голенко Юлія,  
3-В клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Мир – це свято,  
Мир – це мама й тато.  
Мир – це наша родина,  
Мир – це вся Україна!  
Мир – це наші друзі,  
Мир – це бджілка у лузі.  
Мир – це я і ти,  
Мир потрібно берегти.

*Давидюк Олександр,  
3 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька обл.*

**Я голосую за мир**  
Хай буде мир на всій Землі!  
Мир для всіх народів!  
Нехай не плачуть матері, а радіють діти всі.  
Хочу, щоб вічно цвіли усмішки щирі й ласкаві.  
Люди не знали війни  
Й мир на Землі прославляли.  
Прошу усіх за мир голосувати,  
Для того, щоб життя щасливе мати.

*Зварич Дмитро,  
3-Б клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Мир планеті – щастя дітям**

Я встав сьогодні вранці  
І виглянув в вікно.  
А сонечко у танці  
Кружляло вже давно.  
Тож подивись навколо,  
Як все кругом бринить.  
Як шелестить діброва,  
І річечка біжить.  
Як соловей співає  
В садочку навесні.  
Як вітерець гуляє  
По полю восени.  
Хіба це все не диво?  
Хіба це не краса ?  
Запитують всі діти  
Всевишнього творця.  
І діти всього світу  
Бажають у цю мить,  
Щоб цю красу тендітну  
Не сполохнуть, не вбить.  
Бо так було не завжди,  
Дідусь мені казав.  
Великі чорні хмари  
Насунули на нас.  
Усе кругом горіло,  
І сльози всі лили.  
Нікого не щадили  
Безжальні ті кати.  
А матінки ховали  
Останній колосок.  
А нелюди вбивали  
Маленьких діточок.

Тож, хоч я і маленький,  
Та зрозумів я вже,  
Що мир у всьому світі  
Дорожчий над усе.  
Нехай нам сонце світить,  
Нехай струмок дзвенить.  
Нехай всі діти світу  
Радіють у цю мить.

*Коток Софія,  
3-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Яке прекрасне все навкруг,  
Мов лебеді плывуть хмарки,  
У гарні квіти вбрався луг,  
Сміються мило дітлахи.  
Я мрію, щоб ніколи  
В нас не було війни,  
Щоб радо йшли до школи  
З батьками вранці ми.  
Щоб тепле ясне сонце  
Світило нам завжди,  
Щоб у своїй сторонці  
Чекали ми весни!

*Могильник Богдан,  
3 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька обл.*

**Мир планеті – щастя дітям**  
Я хочу знати, що живу на світі  
Де є мир, любов і добро.  
Де не боязко граються діти  
Ну, а сонце дарує тепло.



Замість пострілів, шуму і крику  
Хочу чути спів солов'я,  
Шум гаїв, подих вітру.  
Нехай квітне наша Земля.

Хочу квіти збирати на полі  
І волошки, й дзвіночки, і маки,  
Чути пісню знайому до болю,  
Що співає рідненька мати.

Хочу неба прозорого, чистого,  
Як джерельна чиста вода,  
Що стрілою мчить в піднебесся  
В пам'ять всього земного добра.

*Пупич Богдан,*

*3 клас,*

*Спеціалізована школа-інтернат,*

*м.Шепетівка,*

*Хмельницька область*

**Війна – найбільше лихо**

Розкажи мені казку, мамо,  
Як на світі жити гарно,  
Як добро перемагає,  
Ну а зло хай відступає.

Розкажу тобі я казку,  
Як на світі жити тяжко,  
Тільки тобі не понять,  
Що буває навіть так.

Давно-давно, коли бабуся,  
Була твоя іще мала,  
Тяжке життя в них почалося,  
Бо розпочалась війна.

Вона тривала довго, синку,  
І жити тяжко було всім.  
Навкруг лиш голод, страх і смуток,  
І чути сльози матерів.

Вони молили лише Бога,  
Щоб настав мир на всій землі,  
Щоб повернулися додому,  
Їхні сини, батьки, діди.

І Бог, напевно, чув молитву,  
І змилювався над людьми,  
І перемогу він народам,  
Послав у травні навесні.

Пройшло уже багато років  
З тих пір, та не навчились ми  
Оберігати мир та спокій,  
Бо чути відгуки війни.

Я розумію тебе, мамо,  
Війна – ганьба, війна – це зло.  
І ми, маленькі ще земляни,  
Боротись будем за добро.

Нехай воно лише панує,  
Навколо нас, на всій землі  
і хай забудуть всі назавжди,  
Що значить жити у війні.

*Самковський Роман,  
3-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

**Щоб жити в мирі**  
Я за мир голосую,  
Разом із мамою й татом.

Голуба миру маляю,  
Щоб жити в доброті й горя не знати.

Мир на світі – це добро,  
Радість, сміх та щастя.  
Щоб у нас все це було,  
Потрібно старатися.

Вчитись треба на відмінно,  
Щоб багато знати.  
Спортом треба всім займатись,  
Щоб здоровим стати.

Старших треба поважати  
І батьків любити.  
Я найбільше в світі хочу  
У любові й мирі жити,

З друзями всіма дружити,  
Про батьків піклуватись  
І гарно посміхатись.

*Соболь Яна,  
3-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Ми маленькі ліхтарики миру**  
Ми росли в турботі і ласці,  
Наче в найдобрішій казці.  
І тепер нас підживлюють вдома і в школі  
Найсильнішим у світі зарядом любові.  
Ми навчилися любити, поважаючи всіх:  
Матусю рідненьку, її ніжний сміх,  
І менших за віком, звичайно, ж, і старших,  
І друзів, і учнів – і гірших, і кращих.  
Будь-якому насильству ми скажем:  
“Ні!” “Ні!”-

Обману й злорадству,  
“Ні!”– війні!  
Усміхнений смайлик став нашим кумиром –  
Ми маленькі ліхтарики миру!  
Мир – це мама і тато, а з ними і я.  
І все це здорова, щаслива сім’я!  
Мир – це навчання, це друзі, це сміх!  
Мир – це гарний настрій в усіх!  
Нехай мирного неба приємна блакить  
В душах людей живе кожную мить!  
І повчає: “Складна життєва дорога...  
Та треба любити і вірити в Бога!”

*Тимчук Марія,  
3 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м.Шепетівка,  
Хмельницька область*

**Війна – це лихо і ганьба народів**

Стовпом високим підіймався пил.  
Повзли машини на передову,  
Аби спокійним зберегти свій тил,  
Та втримати вогневу міць чужу.

На башті зірка, в серці перемога,  
Ішли танки по дорозі лиш вперед.  
Стояли ми обабіч, і тривога  
За їх життя тривожне, а «не мед».

Пройшла колона, залишивши слід  
Не тільки на дорозі, а й у серці.  
Лиш перемоги нам чекати слід  
І в безтурботний мир відкрити дверці.

За матерів, дітей і за сестер,  
Що їх чекають, вірять в перемогу,

Що плачуть від початку до тепер  
І в серці мають лиш надію і тривогу.

*Ткаченко Віктор,  
3-Б клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Мир – Сім'я – фортеця моя**  
Кажуть, сім'я – це фортеця моя.  
Задумався я, подивився здаля,  
Що ж означає слово «Сім'я»?

Мій тато – це витримка, розум і сила,  
Мужність, порядність і дисципліна.  
Мама – любов, щирість, ніжність і віра  
В те, що реальною стане моя мрія.

Братик Тимур – це радість і жарти,  
По-братськи ділитись, по-братськи прощати.  
Бабуся моя – це мій друг-генерал,  
Заради мене хоч в «Лінгву», хоч в «Лайт».

Школа моя – це та сама сім'я,  
Це дружба, підтримка, це нові знання.  
Держава моя – це та сама сім'я.  
В тролейбусі дати для старших місця.  
Сміття у смітник, зелені поля...  
На кожному кроці Держава моя!

Сім'я – це всі ті, з ким вечеряю я,  
Сім'я – це всі ті, з ким навчаюся я,  
І всі, хто живе на планеті Земля!  
Отже, Сім'я – це фортеця моя!

Діти у боротьбі за мир  
Зрозумійте мене!  
Прислухайтесь до мене!  
Поки є покинуті діти,  
Війна в душі у мене.  
Поки в сім'ях лють і злість, -  
Не розквітне квітка,  
Як між хлопцями в розмові  
Перемагає бійка.  
Коли бачиш, чужа мама  
Обзива дитинку.  
Це ж душа твоя маленька!  
Це ж твоя кровинка!

Соловей без пісні гине.  
Дитина без миру.  
Поки сум в очах і сльози,-  
Нема в світі миру.

**Мир дитячими очима**  
Виходиш з домівки,  
Не вбирайся в лати!  
Бо в думках буде єдине –  
Треба захищатись.

А весь світ сприйма тебе:  
«Ти ж весь в обладунках!»  
На війну – війна іде, -  
Враз спаде на думку.

Вийди з посмішкою широко!  
Будь відкритий світу!  
І неси не щит в руці,  
А ласкаву квітку!

Хай луна від тебе пісня!  
Хай душа радіє!  
«Хлопчик з миром мир несе!» -  
Світ так зрозуміє!

*Яремчук Катерина,  
3-Б клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**

Я – Катя – третьокласниця,  
Та вже мене турбує ...  
Чи ворог не появиться  
Чи миру не зруйнує?

Тому прошу у Бога я,  
Навколішки вже нині,  
Щоб зберіг у світі мир  
І ненці – Україні.

Щоб бачила я завжди  
У мирнім небі сонце,  
Щоб тихо стукав дощик  
До мене у віконце.

Щоб за столом родина  
Хліб свіжий смакувала,  
В щасливу годину  
Дзвінкі пісні співала.

Щоб в полі росли квіти,  
Пташки щоб щебетали,  
Щоб всі на світі діти  
Горя й біди не знали.

Війні не бути – ніколи!  
Нам в мирі треба жити

Щоб вранці йшли до школи  
Усміхнені всі діти.

Мирно живуть котенята,  
Граючись гарно в траві.  
Мирно живуть поросята,  
Курочки, рибки, кролі.

Добре було б і люди  
Мирно жили на землі,  
Посмішка, радість і щастя  
Завжди панувала б тоді.

Дітям нічого не треба,  
Крім злагоди й миру в сім'ї -  
Тато, мама, бабуся  
Найдорожчі люди твої!

*Галицька Оксана,  
4-Б клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

**Ми хочемо жити в мирі і любові!**  
Дивлюсь на яскраві промінчики сонця  
І думка в душі не одна,  
А десь там не світяться віконця,  
А десь там сьогодні йде війна...

І в домах тихенько плачуть діти,  
Завтра в школу не підуть вони.  
Матері не знають, що зробити  
І куди сховатись від війни

І коли вже повернеться тато?  
Задає питання знов і знов,  
Те маленьке ніжне янголятко,  
Що так хоче ласку і любов...



Я вдихаю аромат полів  
І бажаю в МИРІ і ЛЮБОВІ  
Жити всім народам на землі,  
Щоб ніколи не страждали діти,  
Щоб танок завзятий звеселяв,  
Щоб співать, сміятись та любити  
На землі ніхто не забував!

**Мені наснилася війна**  
Мені наснилася війна -  
Це було сумно, було страшно,  
На землю вже прийшла весна  
І рвались бомби там ненасно.

Мала, тендітна медсестра  
Тягла солдата з поля бою,  
У нього рани... , а десь там  
Сиділа мати із журбою.

Мені наснилася війна...  
Ні, я не хочу! Хочу миру,  
Я хочу злагоди, добра,  
Я хочу щастя, хочу віри!!!

Я хочу вірити у те,  
Що більш не буде воєн,  
Дитинство ніжне, золоте  
Не вкриє тугою й журбою.

На той підсніжник, що цвіте  
Не впаде крапля крові,  
І все, що ніжне і святе  
Не буде горя знать і болі!!!

*Генсіцька Іванна,  
4-А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Я голосую за мир,  
За радість у серці і радість в очах.  
Хай будуть веселі всі люди,  
І спокій хай буде в серцях.

Війна – це горе і нещастя,  
Це плач дітей і матерів,  
Це крик людей усього світу  
Проти війни і сліз батьків.

Я кажу «ні» війні!  
Хай буде мир на всій землі!

*Грабовська Анастасія  
4-В клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Мир в душі**  
Ми за мир – і в світі, і у кожного в душі.  
Про це завжди мріють діти на землі усі.  
Хочемо у злагоді ми жити,  
Щоб за мирним небом не тужити.  
Щоб ласкаве сонечко всміхалось,  
І усе задумане збувалось.  
Мир в душі – це значить бути гармонічним,  
І до чвар і лихослів'я бути незвичним,  
І думки плекати лиш чудові,  
Намагатись жити в мирі і любові.  
Щоб душа та людська розквітала,  
І ніколи вже не сумувала.  
Ось тобі і будуть всі щасливі,  
Бо душею стануть всі красиві.

*Гребенюк Максим,  
4-А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**

Я голосую за мир у всім світі,  
Щоб не довелося плакати дітям,  
Щоб ми не знали, що таке голод,  
Щоб ми не стояли на варті у холод.

Щоб ми не бачили смерть за вікном,  
Щоб не спали зі зброєю тривожним сном,  
Щоб не гинули в нерівнім бою,  
Боронячи перед ворогом свободу свою.

Наші предки це все пережили,  
Наше майбутнє вони боронили,  
Йшли на смерть заради нащадків,  
Щоб ми мали у всьому достатки.

Щоб дитинство було наше милим,  
Щоб народ України був щасливим,  
Щоб росли ми опорою для Батьківщини  
І уроками історії ми дорожили.

*Заводний Ярослав,  
4-А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**

Я хочу радісно у мирі жити,  
Всміхатись сонечку й дружити,  
Радіти вітру і хмаринці  
І веселому джмелю у квітці.  
За сонячним зайчиком бігти у поле,  
Ніколи не відати, що таке горе.  
А про війну знати тільки із книг,  
Старих кінофільмів й музейних світлин.

*Зінкевич Юлія,  
4– Б клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Мрія наша здійсниться**  
Мрія наша здійсниться –  
Війна уже закінчиться.  
І синє небо – синьо засяє,  
Ліси і лани зацвітуть.  
У нас є одна Батьківщина –  
Це рідна саяна Україна.  
Моя Україно, тебе я кохаю –  
Тут дім мій, тут друзі живуть.  
Тут мовою рідною пісня лунає  
І мальви по селах цвітуть.  
Усюди є небо і зорі скрізь сяють,  
І квіти усюди ростуть.  
І люди у мирі живуть.

*Китовська Ольга,  
4 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

**Нехай буде мир**  
Нехай цвітуть квітки,  
Нехай ростуть садки.  
Нехай солов'ї співають –  
Україну прославляють.  
Хай буде радість і веселий сміх.  
Хай буде дружба для усіх-усіх.  
Бо тут живемо я і ти,  
І треба злагоди знайти,  
Щоб все в житті вертілось,  
І миром, і добром зорілось.  
Ми, як батьки, все збережем,  
Здобутків величних досягнемо,  
Примножимо життям щасливим,  
Зразком для всіх ми будем мирним.

*Король Катерина*  
*4-В клас, ЗОШ №22,*  
*м. Рівне*

Де поля безкраї  
Де поля безкраї.  
Що під небом синім!  
Там і серце моє,  
В рідній Україні.  
Тут хліби ростуть  
Від краю до неба  
Це моя земля!  
Іншої не треба.  
Тільки був би мир!  
Тільки був би спокій!  
Не на день один,  
А на довгі роки.  
Можна все пройти:  
Труднощі, нестачі.  
Найстрашніше те,  
Коли мати плаче.  
Коли мати плаче,  
Бо сина немає...  
Будь-яка країна  
На війні втрачає.  
Хай війна лишиться  
В пам'яті людській,  
Як синонім болю,  
Краху всіх надій!  
Хай же буде небо  
Мирним назавжди!  
Хай ростуть й мужніють  
Діти на Землі!

*Лис Ірина,  
4-А клас, ЗОШ №18,  
м. Рівне*

### **Мирний вірш**



Чи в будинку, чи в квартирі  
Добре всім живеться в мирі.  
Небо, сонце, спів птахів,  
Дзвінкий спів всіх дітлахів...

Ми до цього звикли всі,  
Але ж мир слід берегти!  
Щоб уже ніколи над людьми  
Не гули ворожі літаки,  
Щоб ніколи кулі не свистіли,  
Дітки в школу щоб ходили!

Звуся я Іринка,  
тато зве «перлінка».  
В перекладі ім'я моє  
Здавна звучить як «мирна».

Ім'я матусі – **Мирослава**,  
Там теж є «мир», і є там «слава».  
Матусі зичу широко-широ:  
«Живи сто літ у щасті й мирі!»

Місто наше я люблю,  
Тут я вже років 10 живу.  
Маємо ми квартиру  
На вулиці проспект **Миру**.  
Ось так, з огляду на квартиру,  
Я пов'язана з темою миру.

До бабусі й лідуся  
Їздить вся наша сім'я.  
Добре нам усім ведеться,  
**Мирним** те село зоветься.

*Літвінчук Максим,  
4-А клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**

Мир це тоді, коли дружба перемагає.  
Мир – коли радісно сонечко сяє.  
Мир це тоді, коли війн не буває.  
Мир – коли щира усмішка сяє.

Мир це найкраще слово у світі.  
Мир так потрібен дорослим і дітям!  
Мир це біла хмаринка у небі.  
Мир це є дружба по всій планеті!

Мир – коли сварки в сім'ї не буває.  
Мир – коли шана й любов процвітає.  
Мир – найдорожче слово у світі.  
Я голосую за мир!

*Матвійчук Анна,  
4-В клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**

І хлоп'ята, і дівчата,  
І дорослі, і малі  
Всі бажають, наче свята,  
жити в мирі і добрі.  
Щоб світило у віконце  
Кожен день ласкаве сонце,  
І теплом нас зігрівало,  
І у мирі жить давало.  
Щоб сміялась і раділа  
Вся маленька дітвора,  
І щоб пісня їх летіла  
У далекії краї!

*Михайлюк Алла,  
4 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м.Шепетівка,  
Хмельницька обл.*

**Я обираю мир**

Вдома сьогодні в матері пита:  
- Що це таке, мирне життя?  
Вона тихенько підзиває  
І телевізора вмикає.

Сиджу тихенько, страх в очах,  
Там стрілянина, дим і плач.  
У східній країні давно вже війна  
Немає будинків, голі поля.

Там діти маленькі без мами сидять,  
Не мають що їсти і що одягати.  
Всі бога благають це все припинить,  
А губи шепочуть: - Я хочу жити.

Відвожу я очі, дивлюсь у вікно  
І вже розумію – мені повезло.  
Дерева зелені, будинки стоять,  
Ми маєм що їсти і що одягати.

*Нікіфорук Іванна,  
4-Б клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

**Мир на Землі**

Якби я стала пташкою лісовою,  
То чарувала б всіх піснею красною.  
Якби я стала квіткою ясною,  
То чарувала б всіх своєю неймовірною красою.  
Якби я стала зіркою, що в небі,  
Я бачила б усіх людей на цій землі.



Та я не квітка, що чарує всіх красою,  
Не пташка, що співає кожен день.  
Але й не зірка я, що в небі ясно сяє.  
Але людина я, й у мене кращий дар  
Творити мир на цій землі!

*Обувасва Антоніна,  
4 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м.Шепетівка,  
Хмельницька обл.*

**Мир в моїх очах**  
Мир в моїх очах,  
Мир в моїх словах,  
Мир в моїх руках  
Несу я, мов на крилах.  
Кригу розтоплю!  
Дощик припиню!  
Усе це я зроблю для родини!  
Хоч я ще мала, але знаю я,  
Що таке любов і надія...  
Закликаю я, не губіть свій час,  
А робіть добро - щохвилини...

*Павелко Ольга  
4 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

**Я хочу миру на Землі!**  
Хай пташина свою пісню співає,  
Хай небо різнобарвно грає!  
Мир хай буде на Землі,  
Діти хай ростуть в добрі!  
Хай сонце світить нам навкруг.  
Хай живуть і соловей, і жук!  
Я хочу, щоб моя Україна цвіла  
І щоб ніколи не була війна!

А діти хай не знають  
Що було у ті часи.  
Я людям всім добра бажаю,  
Я хочу миру на Землі!!!

*Палецький Андрій,  
4-А клас, ЗОШ № 27,  
м. Рівне*

**Ні – війні! Так – весні!**  
Над високими горами,  
над зеленими лісами  
піднялось у небі сонце  
з днем новим всіх привітатъ.

А веселка над ярами,  
понад синіми річками,  
сяючими кольорами,  
хоче миру побажать.

Дощик у танок пустився:  
«Ні – війні! Ні – війні!»  
Вітер ніжно нам шепоче:  
«Так – весні! Так – весні!»

*Петрина Владислав,  
4-А клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
На дворі сонечко сіяє,  
І чути співи солов'я,  
І мама радісно сміється,  
І тато з братом гра в м'яча.  
Я хочу, щоб було так завжди,  
Лиш мирне небо без війни,  
Моя родина голосує  
За мир і щастя на землі!

Тоді у душах людських буде спокій,  
В серцях дитячих – радість і любов,  
Тоді батьки не будуть сумувати...  
Хай буде мир! – кажу я знов і знов.

*Токарчук Вероніка,  
4-Б клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

**Мир дитячими очима**  
Що для мене значить слово «Мир»?  
Сонце, яке будить мене зранку.  
Зайчик сонячний, який стриба на ганку,  
І мене чекає із країни снів.

Мир для мене – вранішні скляні росинки,  
Ті, що ваблять мої ніжки у поля.  
Я так думаю, це зоряні сльозинки,  
Що чекали, ну, коли ж прокинусь я.

Мир для мене – мамина усмішка,  
Яку кожен ранок бачу я.  
Це смачний сніданок і цікава книжка,  
Щебіт й пахощі – так вранці прокидається земля.

Мир для мене – це щасливі очі моїх друзів  
І тепло усміхнених облич.  
Хай не буде місця у людських очах тривозі,  
Адже людям нашої планети це не личить.

*Удодік Вікторія,  
4- А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Війна, війна ... Яке це горе,  
Коли палають скрізь вогні.  
П'ять років ...

Солдатське око на сторожі.  
Кров ллється наших ворогів.  
На небі сонця вже немає,  
Не лине рідний спів птахів,  
Немає радості в дітей.  
Бо кожен бореться за долю  
І за продовження життя.  
Бо кожен в мирі хоче жити:  
Старенька мати і дитя.  
Хай буде мир в усьому світі!  
Хай буде щастя на землі!  
Хай батько й мати будуть разом!  
Хай буде ясне небо, сонце, мир, весна!

*Хмель Ангеліна,  
4- А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Важливих слів багато є,  
І хоч я ще мала дитина,  
Закликаю землі синів :  
«Миру дайте нашій країні !»  
Хай Земля висихає від сліз,  
Згине зброя і вся вбивча сила!  
Я голосую за мир,  
А зі мною і вся Україна!

*Якубовська Ірина,  
4-Б клас, ЗОШ №1  
ім. Володимира Короленка,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Я хочу, щоб діти мали спокійне дитинство,  
не прокидалися від спалахів нічних  
і не ховались від ракет і літаків  
та не боялись втратити батьків.

Я хочу, щоб усі малята мали їжу,  
а не жували чорні, цвілі сухарі,  
що їх батьки у довгій черзі відстояли  
самі ж при тому спать голодними лягли

Щоб діти мали гарний, теплий одяг  
І безліч іграшок – великих і малих,  
Не жили у сирітських дитбудинках,  
Бо мали дім й обох живих батьків.

А ще я впевнена, що всі на світі діти  
Найбільше хочуть ласки і тепла,  
Щоб теплі мамині й міцні батьківські руки  
Їх ніжно обіймали все життя.

Тому ми знаємо, що мир – найкраще.  
Він не приносить смутку, сліз, біди.  
Бо мир – це злагода, достаток, щастя,  
І найдорожче для батьків – дитячий сміх.

*Верхушкіна Марта,  
5 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **У День Перемоги**

Дев'яте травня – цей день не забути,  
Це день, коли люди згадають про мир,  
Про те, що війни більше не буде,  
І більш не загине солдат ні один,  
Я хочу, щоб діти мої пам'ятали,  
Про страшні події, про обстріли, страх,  
Щоб дітям своїм вони теж розказали,  
Щоб більше ніхто не зчинив такий жах.

*Горшков Дмитро,  
5 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Мені наснилася війна**  
Мені наснилася війна,  
уся жахлива і страшна.  
Солдати там лежать на полі,  
бо вороги несуть смертей доволі.  
Кулі свистять у зоні бойовій.  
Багато крові й болю  
Нам дісталосся від долі.  
Але не покинув Бог усіх нас,  
Він дав нам сили в слушний час,  
Щоб ми перемогли  
І з миром у кожному домі щасливі були.

*Каспрук Софія,  
5 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Про що шепоче обеліск**  
Про що шепоче обеліск?  
Про що шепоче вітер?  
Про що говорить тихий ліс,  
забутий всіма дітьми?  
Забутий мир на цій землі,  
забутий ранок тихий,  
забутий вечір в тихій млі,  
забуте небо синь.  
Все сіре, чорне, як не своє.  
Лежать згиблі солдати.  
Тихенько лине те гірке,  
гірке, гірке ридання.  
Тож хай же буде мир землі  
і хай живуть солдати!  
Хай буде ранок на землі  
і вечір в тихій хаті!

*Клус Роман,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

**Щоб усі жили в мирі**  
Навчись прощати й жити в мирі,  
Хоча нелегко це в житті,  
Бо мудрість не в фізичній силі,  
А в добрих помислах в душі.  
Пізнай себе – і світ буденний  
Засяє барвами тоді,  
У праці важкій і щоденній  
Хтось допоможе і тобі.  
А тим, хто просить, не відмов,  
Не жди за це і благодаті,  
І друга свого не обмов,  
Бо будеш ти і він страждати.  
Дружи удома, в школі, в класі,  
Окрайцем хліба поділись,  
І Лізі, Ані, Тані, Ксені, Даші  
Ти на перерві посміхнись.  
Бо щира посмішка зігріє  
І навіть тих, хто захворів,  
Тоді зажевріє надія  
Про об'єднання всіх братів.

*Кравчук Олександра,  
5-А клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

**Дорогі друзі!**  
У цій урочистій тиші  
чути звернені до вас слова:  
«Пам'ятайте минуле.  
Будьте достойними слави батьків!  
Будьте достойними нас!»  
І в цю хвилину  
не тільки про загиблих,

але й живих нагадує заклик,  
що стукає в серці, клятва, обіцянка:  
«Ніхто не забутий, ніщо не забуте!»

*Кухарчук Тарас,  
5 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Я хочу, щоб мир був усюди,  
Щоб були щасливі люди.  
Щоб діти не боялись  
І щоб мирно усміхались.  
Щоб не рвалися гармати,  
Не стріляли автомати.  
І щоб небо було синім  
На майбутній вік віднині.

*Лагнюк Тетяна,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

**Що для мене мир**  
Мир – це добре всім в країні,  
А коли війна іде,  
Скрізь гримить, солдат стріляє,  
І незлагодя прийде.  
Мир – це небо голубе,  
Мир – це сонце золоте,  
Мир – це спокій на душі,  
Мир – це радість у сім'ї.  
Миру прагнемо усі,  
Без війни щоб ми жили,  
Щоб війна стороною обійшла,  
А мир правив усіма.



*М'ялюк Анна,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

Хай мир запанує у цілому світі  
Хай сонечко в небі радісно сяє,  
Хай птахи співають в гаю,  
Хай трави буяють зеленим розмаєм,  
Хай хмарка дарує весняну грозу.  
Я хочу, щоб так було завжди і всюди,  
Щоб ми з вами в мирі жили,  
Щоб мудрі і добрі були усі люди,  
Щоб дітки без воєн росли.  
Хай мир запанує у цілому світі,  
Хай будуть щасливі дорослі і діти,  
Нехай процвітає життя  
Та мирне у нас майбуття.

*Петрук Алла,  
5- В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**  
Ми – маленькі ліхтарики миру!  
І я, і мама, і вчителька мила -  
усе це частинки Всесвіту й миру!  
Метелик, що ранішню смакує росу,  
Дідусь, що у полі клепає косу -  
усе це частинки Всесвіту й миру!  
Тож нехай нам світить сонечко ясне,  
бо мирне життя – це прекрасно!

**Я голосую за мир!**  
Я – дитина планети Земля!  
Я хочу радості і сонця,  
Я хочу посмішок і неба,  
Я хочу любові й тепла.

Тому голосую за мир!

Мені набридли крики і війни,  
Мені набридли чвари і свара.  
Мені набридли насилля і страх.

Тому я голосую за мир!

Я хочу, щоб моя Україна мила  
У добрі та злагоді цвіла,  
У багатстві та любові творила благі діла.

Тому голосую за мир!

Живімо, радіючи новому дню,  
Щоб ніхто, ніде, ніколи  
Не чув ні слова про війну!  
Я голосую за мир!

*Бариш Назар,  
6-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Нехай мир процвітає!**  
Мир – це свято для усіх!  
Мир – це радість!  
Мир – це сміх!  
Мир – це сині небеса!  
Мир – це різні чудеса!  
На пелюстках це роса!  
Дивовижна скрізь краса!  
Я бажаю, щоб всі люди  
Жили в мирі завжди й всюди.  
Непотрібна нам вона –  
проклятуща та війна!  
Війна – горе! Війна – страх!  
Це багато сліз і втрат!

Мир – це щастя для усіх!  
Мир – це спокій, добро, сміх!  
Хай же мир скрізь процвітає!  
Людство війн нехай не знає!

*Білас Анастасія,  
6-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Нехай мир панує всюди!**  
Люблю, коли цвітуть ромашки,  
коли гудуть малі комашки,  
коли пташки пісні співають,  
коли хмаринки пропливають.  
Люблю біля річки відпочивати.  
По весняному лісі люблю гуляти.  
Люблю навчатись й працювати.  
Люблю батькам допомагати.  
А для цього потрібно в мирі жити.  
Потрібно рости добрими і з усіма дружити.  
І буде тоді сміятися сонце.  
Радо всміхатиметься крізь віконце.  
Коли буде мир, буде щасливим життя.  
Житиме в достатку родина моя.  
Кожна дитина родину буде мати.  
Будуть у кожного мама і тато.  
Нехай же мир панує всюди!  
Нехай у щасті живуть всі люди!

*Борищук Мирослава,  
6-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Мрію про мир!**  
Стріляють знову десь гармати.  
Кричать і падають солдати.  
Чому у мирі їм не жити?  
Навіщо воювати, коли можна дружити?!

Які гіркі у мами сльози.  
коли над сином вбитим грози!  
Коли на Землі закінчиться остання війна?!  
Коли всюди цвістимуть квіти й зеленітиме трава?  
Тільки тоді сміятимуться всі діти.  
Тільки тоді співатимуть вони і будуть радіти.  
Я щиро хочу, щоб всі в мирі проживали.  
І мрію я, щоб люди воєн не знали!  
Нехай же мир панує всюди!  
Хай в щасті і мирі живуть усі люди!

*Дикун Дарія,  
6- А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

### **Боріться за мир!**

- Що таке мир? - я в бабусі спитала.

Усміхаючись, вона мені сказала:

- Мир, дитинко, – це щасливе, спокійне життя.

Мир – велика радість, онучко моя.

Мир – цікава бабусина казка.

Мир – це щира матусина ласка.

Мир – це мудрі повчання дідуся.

Це приємні дарунки татуся.

Мир – це обійми сестрички.

Мир – це приємні дрібнички.

Мир – це навчання у школі.

Мир – це колосся у полі.

- А що таке війна? -

бабусю ще раз запитала я.

Усмішка миттю злетіла з лица:

- Війна – це горе страшне, журба.

Війна – нещасні сироти і вдови.

Війна – це сльози і ріки крові.

Війна – нещастя найстрашніше.

І зброя всюди найгрізніша...

Борися, онучко, за мир на Землі!

За сонечко світле, за хліб на столі.  
Отож, боротимуся за мир я завжди!  
Боріться, друзі, за мир і всі Ви!

*Звір Марія,  
6-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Чи сонце ясно світить,  
Чи дощик моросить,  
Як хороше, повірте, у мирі всім нам жить!  
Приємно споглядати на хлібні поля,  
Де колос стиглий гнеться.  
Радіє вся земля,  
Де синє небо чисте,  
А в небі – журавлі.  
Щасливі ми, бо в мирі  
Живемо на землі!

**Я Богу дякую за мир**  
Я дякую Богу, що в мирі жию,  
Що маю свободу й державу свою.  
Ціную я мову і люблю свій край –  
Для мене це справжній і сонячний рай.  
І я не шукаю в чужому краю  
Кращої долі.  
Ні! Я маю свою.  
Якою б та доля, однак, не була.  
Для мене найкращою буде вона,  
Тому що в країні є спокій і мир.  
Чого ще бажати, повірте, мені!

\*\*\*

Мир – це мама, тато, друзі,  
Школа, сонце, квіти в лузі.  
Мир – це радість, сміх веселий,

Це дитинство, каруселі,  
Казка, пісня колискова,  
Українська рідна мова!

*Кошелюк Олена,  
6-А клас, Шенетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Хай мир панує в Україні!**

Коли є мир, то хочеться співати,  
І дуже-дуже хочу людей всіх обійняти.  
Всім посміхнутись хочу і побажати добра,  
Здоров'я побажати, і щастя, і тепла.  
Коли є мир, то хочу я танцювати, кружляти.  
Веселу гарну пісню я хочу заспівати.  
Хай пісню цю почують усі навколо люди.  
Хай всі щасливі будуть і радісні усюди!  
Я щиро вдячна долі, що в мирі проживаю!  
Тому й пісні співаю й про мир вірші складаю!  
Я мрію про щасливе життя в моїй країні.  
І дуже хочу й далі, щоб мир панував в Україні!

*Ничипорук Вікторія,  
6 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Затишно в хаті моїй:  
Смачний обід на столі,  
Пахне любисток і тмін –  
Мир у моїй сім'ї.

Сонце мене зустріча,  
Ніжно в ранковій порі,  
Тато гука дитинча –  
Мир у моєму дворі.

В небі спокійно птах  
Пісню співає свою.  
Радість у мами в очах –  
Мир у моєму краю.

Мир у моїй сім'ї,  
Мир у моїм дворі,  
Мир у моїх краях,  
Мир у моїх очах.

*Пастухова Каріна,  
6-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Мир у моїх очах**  
В світі є багато лиха:  
Зливи, війни та пожежі.  
Я ж люблю, коли все тихо,  
Коли мирно, вільно й без обмежень,  
Коли тато й мама поруч є,  
Коли дід щасливий і бабуся,  
Мир у всьому має бути:  
В школі, в праці і в родині.  
Дітям цього не забути,  
Бо живем ми на планеті,  
де панує благодать.

*Попова Ярослава,  
6-А клас, Шепетівський НВК №1,  
Хмельницька область*

**Хочу жити в мирі!**  
Мир! Це слово означає: жити,  
нічого не боятися і просто любити,  
знати, що ти на землі живеш,  
а не боятися, що сьогодні помреш.  
Колись діти боялися навіть сказати:  
«Мій татко рідненький пішов воювати».

Навігь діти знали, що війна-це страх!  
Це смерть передчасна, стрілянина і жах!  
Війна – це розруха й велике зло.  
А мир – це радість, щастя й добро!  
Бо мир –це посмішки дитячі.  
Як мир – ніхто ніде не плаче.  
Це сни спокійні і чудові,  
сучасні будинки, гарні й нові.  
Пам'ятайте! Мир – це життя!  
Понад все на світі в мирі хочу жити я!

*Попович Ольга,  
6-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Я голосую за мир у сім'ї,  
Де разом мама й тато,  
Щоб жили всі діти в країні моїй  
У сім'ях, а не в інтернатах.  
Я проти насмішок, образ,  
Я за мир на землі,  
Я хочу, щоб добрим був кожен із нас,  
Бо негативу доволі у нас.  
Краплинку тепла тим, хто падає вниз,  
Бо в них у душі божевілля.  
Я проти війни, проти сліз матерів,  
Я за небо безхмарне і чисте,  
За мирне життя всіх дітей на землі.  
Дитинство яскраве й барвисте.

*Рудь Вадим,  
6 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Як добре, коли в тебе є батьки,  
Вірні друзі і брати.



Коли гуляєш ти надворі,  
І сонце сяє з висоти.  
Коли гармат не чуєш ти  
І грізних пострілів війни.  
Коли не чути плачу матерів,  
Які впізнають мертвих своїх синів:  
А їм ще жити й жити б,  
Своїх дітей ростити.  
Тому я голосую за мир,  
Щоб ніколи не знати тих днів.

*Скоронада Анастасія,  
6-А клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

### **Мир на Землі**

Мир на Землі – птахи в небесах,  
Мир на Землі – посмішка на вустах,  
Мир на Землі – радість у серцях,  
Мир на Землі – геть іде страх.  
Нехай хмари над Землею будуть світлими,  
Нехай наміри твої й мої будуть чистими,  
Нехай люди на Землі будуть вільними,  
Нехай наші серця залишаються відкритими.  
Дай руку мені, друже, –  
Світ стане добрішим.  
Дай руку мені, друже, –  
У душі потеплішає.  
Дай руку мені, друже, –  
Ми разом – сильніші,  
Дай руку мені, друже, –  
Так буде спокійніше!

*Шаласва Анастасія,  
6-А клас, Шепетівський ІВК № 1,  
Хмельницька область*

**Давайте жити в мирі!**

Люди! Давайте в мирі і злагоді проживати!

Горя тоді не будемо знати!

І не будуть ридати батьки,  
що загинули маленькі їх діточки.

Люди! Не майте ворогів залятих!

Побільше вам друзів щирих, завзятих.

які допоможуть у важку хвилину  
і виручать, як ненька рідненьку дитину!

Тоді і сонце засвітить ясніше,  
веселка усім посміхнеться миліше,  
птахи заспівають для вас ще дзвінкіше!

У мирі і птахам, і людям веселіше!

*Боровець Юлія,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир!**

Як радісно мені

Світанок зустрічати,

І в школу бігти на зорі,

Навчання здобувати

Тому, що в ті старі роки,

Коли війна була в країні,

Не тільки вчитись, навіть їсти

Не мали люди на землі

І думка з голови не йде,

Як тяжко жить було моїй бабусі,

Яка лишилась без батьків.

Звичайно, їй було не до науки!

Але вона все вмiє:  
І ткати, й вишивати, і в'язати,  
Вона є прикладом для мене,  
Навчає всьому і мене, і тата.

Частенько їду я до неї,  
Провідати її саму  
Допоможу їй на городі,  
В хатині трішки приберу

Я виросла в щасливі дні,  
І сонечко яскраве світить,  
Цiную я прожиті дні –  
Бо ми найщасливіші діти!

*Гаврилюк Марина,  
7 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

**Мир планеті – щастя дітям**  
Мир планеті – щастя дітям,  
Мир бажаю всім на світі.  
Виглядаючи в віконце,  
Я бажаю бачить сонце,  
Щоб повз кожна хату  
Ніколи не пролітали гармати.  
Мир планеті – щастя дітям,  
Мир бажаю всім на світі,  
Щоб хліб завжди був на столі,  
Щоб всі казали війнам – ні!  
Давайте захистимо кожна дитину,  
Збережемо для дітей рідну Україну!

*Гончарова Катерина,  
7 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

**Ніхто не забутий, ніщо не забуте**

Ніхто не забутий, ніщо не забуте.

Не можна історію просто минути.

І знову сльози на очах блищать:

Як рвалися вони нас захищать,

Як вони боролись за наше майбутнє –

Таке далеке й незабутнє,

Але пройшли уже роки,

Минуле кануло в віки,

Та пам'ять наша ще жива

І рана в серці ще ятриться,

І будемо за те молитися,

Щоб більш ніколи не прийшла війна,

І мир хай буде на землі.

Ми пам'ятаєм ті часи скрутні

І ветеранів поважаєм

За подвиг у страшній війні.

*Ковальчук Вероніка,  
7-Б клас,  
Рівненська гуманітарна гімназія*

**Мир у моїх очах**

Розкинулось небо велично над нами

Земля вкрилась килимом квітів.

Красу цю не вимовиш просто словами,

Вона – мого серця мелодія світла.

Так хочеться жити, красі цій радіти

Ніколи не бачити жахів війни.

Щоб сонцю всміхались маленькі діти

Із татом і мамою разом йдучи.

Хай згинуть назавжди і рани, й розлуки  
Страхіття війни хай підуть в небуття.  
Давайте візьмемося браття за руки,  
Бо ми всі за мир, за щасливе життя.

Ми хочемо світ від біди захистити,  
Щоб повнилися соком майбутні бруньки,  
Щоб радо всміхались дитина і мати,  
Не лише на день – на роки, на віки.

*Півень Михайло,*

*7 клас,*

*Спеціалізована школа-інтернат,*

*м. Шепетівка*

*Хмельницька область*

### **Мир у моїх очах**

Сонечко вранці проснулось:  
- Добридень! - сказало мені.  
- У небі пташка співає:  
- Хай буде мир на всій землі!  
- Нехай трава у лісі шелестить,  
- І пісня у небі дзвенить.  
Хай діти щасливі сміються  
І колос на ниві росте,  
А наша рідна Україна  
Ще пишніше нехай розцвіте.  
Хай дзвоник шкільний лунає  
Щороку, щодня і завжди,  
Щоб люди всієї планети  
Ніколи не знали війни.

*Плісський Олександр,  
7 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка  
Хмельницька область*

**Ми в мирі бажасмо жити**  
У ніжно-блакитному небі,  
де сонечко ранком встає.  
Летіла голубка біленька,  
Про мир сновіщала усім.  
Ми в руки візьмем нашу землю  
І будем її берегти.  
Сховають всі діти планети,  
Від темної хмари війни.  
І скаже біленька голубка:  
- Дякую вам я усім  
За вашу любов до країни,  
За небо і мир на землі.  
Бо всі ми бажасмо жити  
Не в рабстві страшної війни,  
А з ніжно – блакитним небом,  
Де сонечко рано встає.

*Хабло Владислав,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

**Мені наснилася війна**  
Мені наснилася війна,  
Така жахлива і страшна,  
Де впали тисячі солдат  
А кат і ще і тому не рад.  
Уклін вам до землі, солдати,  
За те, що захистили Україну,  
Нашу рідну матір,  
І не здалися німцям клятим.  
Хіба хотіли Ви війни?

Хіба хотіли помирати?  
Ні! Нацисти це хотіли,  
Проте Ви Україну захистили!

*Шпак Вікторія,  
7-Д клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Мир планеті – щастя дітям**

Розмалювала свіг зима,  
На вікнах з льоду квіти,  
А на подвір'ї у сніжки  
Весело грають діти...  
І хто б сказав, що не завжди  
Земля так спала тихо:  
Страждання, стогін, ріки сліз.  
Страшне, безмежне лихо...  
А зветься та біда – війна,  
Просте, коротке слово.  
Прошу, не дайте їй спалить  
Країну нашу знову!  
Не дайте нашим матерям  
Дітей переживати,  
А дітям тим, таким малим,  
Героями ставати!  
Нехай тепер на всій землі  
Щасливі мама й тато  
Почують перше слово «мир»  
Із вуст їх немовляти.

*Головатчик Юлія,  
8-Б клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

**Чи не повториться війна?**

Здається, й не жила тоді,  
І доля ще мене не знала,  
Та все ж ті факти в голові,

Що мама про війну розповідала,  
Про бідність та несправедливість,  
Про ті важкі жорстокі часи,  
І про чужу людську гнилість,  
І про зруйновані мости.  
А як послухасш таке,  
То серце зразу завмирає,  
І на душі так болісно стає,  
Той спогад тільки серце крає.  
І уявити навіть важко,  
Яким же злим росло дитя,  
Щоб розтоптать в Європі мир  
Й щасливе в світі майбуття.  
Ну, звідки Гітлери беруться?  
Чого їх мати навчала?  
Чого вони до влади рвуться?  
І люблять, щоб земля стогнала?..  
Не побажала б я нікому  
Прожити ті страшні часи,  
І бути у становищі такому,  
Коли нема навіть прозорої роси...  
Пройшли роки...  
Вже все гаразд,  
Уже залатані дірки,  
І безліч маємо прикрас.  
Але задумаймось на мить, –  
Чи все так «класно»?  
Чи завжди буде небо ясне?  
Чи будемо усі дружити?...  
Можливо, й ні...  
А, може, так...  
Звичайно, ж невідомо це мені,  
Та миру хочеться сказати «так».  
Я хочу знати долю наперед  
І передбачити майбутнє України,  
Щоб кликати до волі всіх вперед.



Плакаючи кущі верби й калини.  
Докласти сил прийдеться всім багато,  
Щоб мир і злагода запанували,  
Щоб захистити маму, тата й брата  
І сонце яснее завжди сіяло.

*Юрець Анна,  
8-Б клас, ЗОШ № 8,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**  
Щоб ласка прийшла в кожен дім,  
Щоб мрії дитячі збувались,  
Щоб сонечко всім посміхалось.  
Я голосую за мир,  
Хай дружно живуть всі у нім,  
Хай будуть щасливі усі  
В кожному місті й селі.  
Я голосую за мир,  
Щоб щастя сіяло усім,  
Щоб бігали діти маленькі  
І притулялись до неньки.  
Я голосую за мир,  
Щоб згинув війни чорний дим,  
Щоб діти у школі навчались,  
Однолітках радо всіміхались.

*Гомзар Карина,  
9-Б клас, ЗОШ №13,  
м. Рівне*

**Моя молитва за Україну**  
Моя молитва за Україну  
І помисл щирий, і діла  
Крізь грізний шум століть  
І люті битви я серце віддала.

Моя душа – за Україну  
І пісня лебедина, і слова  
Хоча хрестили шаблею і гнітом,  
Та встала із колін і ожила.

Моя відвага й мужність – Україні  
Я прокладу з Сибіру путь  
Додому, до Софії, до родини  
З кайданів вирвусь, певним будь!

За мир, за колоски налиті  
Мій дух нестримний і слова.  
Хай не забуде світ убитих,  
За мир віддасть і сльози, і діла.

*Мамедова Сабіна,  
9-Б клас, ЗОШ № 8,  
м. Рівне*

### **Що таке мир?**

Мир... Що таке цей мир?  
Чи це лише затихлі кулі у гарматах?  
Чи це лише тихі вулиці міста?  
Це повні в'язнів кімнати в казематах?  
Чи ми цього бажали всі літа?  
Цю гірку солодку суть життя  
Бачить вже кожнісіньке дитя.  
Але для кожної, хоч і юної людини,  
Важливіше те, що рухає вперед.  
Це – турбота матері, батькові години,  
Коли ви слухали, укутавшись у плед.  
Любов батьків і щастя в ній, у вічній –  
МИР, що змушує дітей всміхатись всім  
Дорослим й дітям на зустрічній,  
Це – затишний прекрасний дім.

*Безула Вікторія,  
11 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка  
Хмельницька обл.*

**Болять рани у ветеранів**  
Болять рани у ветеранів  
За їхні подвиги важкі,  
За те, що захищали нашу землю,  
В роки жорстокої війни.  
І в снах їм досі сняться ті події,  
Через які прийшлося їм пройти,  
Втрачаючи свої родини  
У вирі кровопролитної війни.  
Вони не хочуть нам такої долі,  
Бо більшість їх загинули на полі бою.  
Їм дуже радісно тепер на нас дивитись,  
Що ми живемо в мирній часи,  
Що ми не знаєм, що таке полони,  
Гармати, кулі, кулемети.  
Ми дуже вдячні їм за це життя,  
За сонечко, за мирне небо,  
За все ось це, що навкруги,  
За поле, гай, моря, луги,  
За все, що воїни колись для нас уберегли.

*Верстлер Яна,  
11-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Догоряє свічка**  
Теплий вечір, маленька хата,  
свічка у вікні горить.  
Там сестра чекає брата,  
Втомилась мати сльози лить.

Пройшло з тих пір вже більше року.  
коли пішов він на війну.  
Грідні, втративши свій спокій,  
Бояться почуť звістку страшну.

Минають години. дні, місяці,  
про нього нічого так і не чути.  
І є ще надія, що солдати живі,  
є ще надія хлопця вернути.

Він на війні, боротьба йде на смерть,  
Тут люди жорстокі, без жалю вбивають.  
Він пострілом диким жене ворога геть,  
Та ось йому у спину стріляють.

Упав він просто там, посеред поля.  
Як тяжко стало дихати, не може йти.  
не відчуває того болю,  
хоче лиш братам допомогти.

Та не може він навіть підняти,  
і лежить, і дивиться у небо.  
Треба вже з життям своїм прощатись,  
сліз тут лити вже, мабуть, не треба.  
А тихенько по що ці тече сльоза:  
як хотів він побувати вдома!  
Є надія: скінчиться війна,  
буде мир і спокій в світі цьому.

Вийшло сонце із-за хмари,  
освітило поле бою.  
Хлопця вже в живих немає,  
він переможений війною.

А вдома про це ніхто ще не знає,  
всі вірять, що скоро додому прийде.

Та з часом ця мрія просто згасає,  
не знає ніхто, кого смерть забере.

У вікні догоряє вже свічка,  
згасає надія у тому вогні.  
В кутку тихо плаче сестричка,  
Мати лле усе сльози гіркі.

Війна, яке жахливе слово,  
ми чули про неї далеко не раз.  
Та не маємо навіть уявлення того,  
що було пережито, для захисту нас.

Важко збагнути людські ті страждання,  
той їхній біль, гарячі почуття.  
вони йшли в бій, наче востаннє,  
Не шкодували заради нас свого життя.

Скільки втрат було пережито,  
скільки людей полягло на війні.  
Ріки крові на землю пролито,  
скільки ж болю у тій боротьбі!

Усі ті події забути не можна,  
ми вдячні полеглим за те, що живем.  
Хай буде відважною людська душа кожна!  
хай волю і силу в собі ми знайдем!

*Кирильчук Лілія,  
11-А клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

**Об'єднаймося!**  
Україна йшла вперед,  
Через постріли ракет,  
Через дула кулеметів,  
Виринаючись до злетів.

Нас гнобили і саджали,  
Катували та вбивали.  
А народ наш ще живий  
І готовий знову в бій.  
За рідну землю, Батьківщину,  
За нашу неньку, за Україну!  
Щоб країну шанували  
Та народ не ображали,  
Щоб Шевченків «Заповіт»,  
Дав нам сили у політ.  
Щоб за ріднії Карпати  
З честю голову віддати,  
Щоб пишалась мати сином,  
Щоб народ наш знов став вільним,  
Об'єднатись треба нам,  
Українським козакам!  
Тож вклоніться низько нам,  
Хто, вриваючись крізь дим,  
Незалежність здобував,  
Нам майбутнє прокладав.  
Хай лунає слава світом  
Українцям, нашим дітям,  
Що за рідну Батьківщину  
Всі готові йти в руїну.  
І від заходу й до сходу  
Слава давнього народу  
Хай лунає й прославля  
Українського борця.  
Об'єднаймося, брати,  
Задля гідної мети,  
Об'єднаймося й ходімо  
Звеличати Україну.

**України гордий дух**  
Українська слава лине  
Крізь всі землі і долини,

Через схили на Дніпрі,  
Крізь тополі молоді.  
Той орнамент з вишиванки  
Показала мати змалку.  
Він у серці запалав,  
До душі мені припав.  
Українська колискова,  
Мелодійна наша мова,  
Ті лелеки, що над лугом,  
Викликають в мене тугу.  
Український гопачок,  
З оселедцем козачок,  
Гордість, сила та завзяття...  
Всім покажемо ми, браття.  
Ще малим у бур'яні  
Шевченко нам писав пісні,  
Вірші, повісті складав,  
Щоб народ не забував,  
Що носить ім'я українця,  
Щоб всім радості по вінця,  
Щоб не знали горя й бід,  
Прославляли весь наш рід.  
Об'єднаймося, брати,  
Щоб по Всесвіту нести  
Український гордий дух  
Й боронити від наруг.

*Лепеха Наталія,  
11-А клас, ЗОШ №11,  
м. Рівне*

**Тривожні дзвони війни**  
Десь вітер на вечір здійнявся,  
І хмари його чорні покрили.  
Десь чути плач дитячий -  
Голос той тремтливий.

Вже давно сховалось сонце  
За полями, за церквами.  
І гудуть тривожні дзвони. -  
То війна гуде над нами.

Вона сонце те сховала  
І вітер буйний підняла.  
Вона дитя те не приспала -  
У матері навіки відняла.

Бо матір тая – Україна.  
І син її – дитя.  
У них біль у серці єдина,  
Надія на життя одна.

Бо ж сини твої, Україно,  
За тебе полягли.  
Ти ж не плач за ними сильно,  
Що молоді пішли...

Вони життя більше не мають  
Не через доблесті, не через славу,  
А за майбутнє, у якому  
Знову сади нові повиростають!

*Кормилецька Наталія,  
I-A-B курс,  
Шепетівська НВК №1,  
Хмельницька область*

### **Мир буде!**

Перед Новим роком загадують бажання.  
Загадую і я своє шире сподівання.  
Понад усе на світі бажаю людям миру!  
Хай збудеться бажання моє це дуже шире.  
Хай будуть всі здорові, веселі та щасливі!  
Зростають нехай дітки світленькі й чорнобриві.



Хай збудуться бажання усіх-усіх на світі.  
Хай радісними будуть дорослі й усі діти.  
Житло хай кожен має, і їжі вдосталь буде.  
Про бідних і нужденних ніхто хай не забуде!  
Ще хочу від хвороб усіх знайшли щоб люди ліки!  
Щоб з чистою водою текли повсюди ріки.  
Ви не брудніть повітря! І воду очищайте!  
І мир ви бережіть усі! Його оберігайте!  
Отож я під ялинкою бажання загадаю:  
Хай буде мир на всій Землі! І буде мир! Я знаю!

*Косовська Юлія,  
I-Г курс,  
Шепетівська НВК №1,  
Хмельницька область*

**Хай люди воєн ніколи не знають!**  
Дивлюся на небо і думку гадаю:  
Чи є ще життя десь? Ні, мабуть немає...  
Якби ж то було, то про це б усі знали.  
Й казок для дорослих про інопланетян не складали.  
Як страшно: одні ми у цілому світі!  
Та можемо також усі порадіти:  
Бо ми все ж існуємо, бо ми всі живемо!  
Планету Землю рідну найкращою зовемо.  
Як добре, що є тут повітря чистеньке,  
Вода у криницях чудова й смачненька.  
Як добре, що є в нас земля, що годує.  
Що хтось нас послухає, а хтось і почує.  
Прекраснії ріки, чудові ліси,  
Степи є і гори дивовижної краси.  
Ще є на планеті в нас люди чудові.  
Працюють й будують міста й села нові.  
Все це берегти усім нам потрібно.  
Від воєн збережімо планету ми рідну!  
Сьогодні довоюватися до смерті всіх можна.  
Жахливо це! Дико! Й на серці тривожно!

Хай родяться діти! Роки хай минають.  
А воєн ніколи хай люди не знають!

*Маринчук Валентин,  
І–Г курс,  
Шепетівська НВК №1,  
Хмельницької області*

### **Хай буде мир!**

Історію вивчати наказав ще прадідусь.  
Люблю усі предмети і дуже добре вчусь.  
Найбільше ж я історію ціную і люблю.  
Повчальну і цікаву найкращую мою.  
Дізнався я, що зброя була із давніх пір.  
Що саме тільки з зброєю вирішувався спір.  
І камені для предків, і палиці годилися.  
Бо з стародавніх часів люди чомусь билися.  
Пройшли роки, століття... Ножі уже з'явилися.  
А далі – шаблі, списи і луки появились.  
Минули ще століття... Відкрив хтось пістолет.  
А далі – ще страшніше: гармати, кулемет...  
Навіщо це? Для чого? Щоб з кимось воювати?!  
Людей щоб убивати і кров щоб проливати?.  
Сучасні автомати і танки нас лякають.  
А ядерна зброя, що тисячі вбиває?!  
Задумайтеся, люди, було щоб в нас життя,  
Потрібно в мирі жити. Тож мрію про це я.  
Ровесники шановні! Історію вивчайте!  
Як станете дорослими, то бійок уникайте  
Нехай живуть скрізь люди. Хай квіти розцвітають!  
Хай воєн ніколи земляни не знають!

*Богач Давид,  
1 клас, Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

**Я голосую за мир!**

Я ще зовсім не доросла людина, навчаюся тільки у першому класі. Живу з мамою, татом, маленькою сестричкою. Я їх дуже люблю. Наша сім'я щаслива, бо у нас панує мир і злагода. І в нашій країні мирне життя. Я хочу, щоб так жили всі люди на землі. Я хочу, щоб щодня нам світило сонечко з мирного голубого неба, співали своїх пісень птахи, щоб ніколи не було війн, а всі люди жили радісно, благополучно.

Ми за мир на всій планеті!

*Дем'янчук Анатолій,  
1-А клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

**За мир!**

Коли нападає ворог, треба захищати свою країну, своїх рідних, усіх людей.

Я боюсь фашистів, вони злі, недобрі. Коли показують фільми про війну, мама говорить, щоб я не дивився як німці вбивають і катують невинних людей, і навіть діток. Мені дуже шкода їх. Війна – це страшно. Я буду молитися Богу за мир.

*Полюхович Дарія,  
1- В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

**Я голосую за мир**

...Світило яскраве сонце, я йшла по зеленій травичці до воріт казкового замку. У цьому чарівному королівстві всі люди усміхалися, привітно віталися і допомагали один одному. Тут не було війн, ворожнечі і брехні, дорослі не сперечалися, а діти не влаштовували бійки...

- Прокидайся, донечко! Пора до школи, - ніжно сказала мама мені на вушко.

Я відкрила очі, і зрозуміла, що чарівна країна, де панує тільки мир, мені наснилася. МИР – це тепло, спокій, любов.

Сьогодні в школі я допомогла дівчинці, яка мене раніше ображала. Вона усміхнулася мені, а я їй. Це був початок мого сну....

**Я обираю МИР!!!**

*Боровець Самуїл,  
2 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **МИР – це скарб**

Мир - це один із дорогоцінних скарбів людини на Землі. Бо коли є мир в серці людини, то буде мир в сім'ї, в країні, в світі. А це дуже важливо, бо де немає миру, там немає спокою, там горе і сльози. Мирна людина завжди є присмною в спілкуванні, в такій людині і вираз обличчя є приємним, вона завжди посміхається.

Як хочеться мирно жити, спокійно відпочивати і спокійно працювати, ходити до школи. Як хочеться жити в країні, де мир і спокій, де не чуються стрільба і крики, де не гинуть люди.

Тому, щоб зберегти мир, ми повинні любити один одного, поважати один одного, поступатися один одному, не ображати, бути миролюбивими та ввічливими.

Я бажаю всім людям миру і спокою.

*Бугайчук Олександра,  
2-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Я вважаю, що дуже важливим для кожного з нас є те, щоб на землі був мир. В мирний час люди почувають себе спокійно, займаються творчістю, виховують дітей, і не бояться, що можуть втратити своїх рідних і близьких. Ми чули від наших стареньких дідусів і бабусь про ті нещастя, які принесла людям Друга світова війна. Тому я дуже не хочу, щоб таке повторилося в наш час. І

ще я бажаю усім дітям нашої планети жити у мирі і злагоді, бути здоровими і щасливими! А це можливо, тільки якщо в усьому світі буде мир!

*Бутузова Наталія,  
2 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Я голосую за мир**

Коли люди вітаються, то один одному бажають здоров'я і миру. Чому? Мабуть тому, що ці речі є найголовнішими для нас, людей. Без здоров'я неможливо радіти життю. А без миру не буде ні життя, ні миру. Бо війна приносить каліцтво, голод, сльози, горе, смерть.

Я хочу, щоб завжди був мир і злагода між людьми. Діти зростали щасливі і здорові. Я голосую за мир у всьому світі!

*Бушманова Юля,  
2-Г клас, школа №3,  
г. Ханты-Мансийск,  
Россия*

### **Мир планете – счастье детям**

Я счастлива, что родилась в мирной стране. Как иногда страшно слушать новости, где передают информацию о гибели детей и взрослых. Я живу в городе, где светит солнышко, где благоухают цветы и поют птицы, где люди улыбаются друг другу.

Мир – это возможность ходить в школу, кататься на каруселях, гулять в парке, в лесу, отдыхать у озера. Очень обидно, что не во всех странах дети имеют такую возможность.

Я хочу, чтобы мир был во всех уголках нашей планеты, чтобы были счастливы дети и их родители.

Мы, маленькие дети – стремимся жить в мире.

*Гаврилуца Олексій,  
2-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир на землі**

Мир на землі – що може бути кращим! Всі народи повинні жити в мирі. Війна – найстрашніше, що могло вигадати людство. Я люблю свою родину, люблю вчитися у школі, читати книги, гратися з друзями. Що трапиться, якщо почнеться війна? Усе добре, хороше, що є у нас, буде знищено, загине багато людей. Не можна цього допустити. Тому і я, і вся моя родина голосуємо за мир!

*Галайчук Олена,  
2-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Чисте голубе небо, десь тихо дзюркотить маленький струмочок, голуби дзьобають крихти хліба, а дітки йдуть до школи...

Ця картина спокою та миру не доступна багатьом народам. В їхніх державах йде війна: рвуться снаряди, летять бомби, гинуть люди, і навіть маленькі діти, немає вдосталь їжі та одягу. Холод та голод оселилися в цих країнах. Народи, що там проживають, мріють, щоб був мир. щоб спокійно працювати та рости своїх дітей. А дітки мріють про іграшки і навчання в школі та мріють не боятися за своє життя. Ніякі іграшки та солодощі під час війни не потрібні, потрібен лише мир.

В нашій державі мирно та спокійно і нам потрібно берегти цей скарб.

*Грицаюк Владислав,  
2 клас, ЗОШ №16  
м. Рівне*

### **Діти не хочуть війни**

Діти не хочуть війни. І ніхто не хоче війни. Всі хочуть миру і спокою. Тоді треба любити один одного, любити світ в якому ми живемо і цінувати це. Бог створив нас і все на світі. Дав нам ще багато чого. Тож давайте жити в мирі і не воювати, щоб діти були щасливі.

*Златів Ольга,  
2-В клас, НВК № 12,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир для мене – це щастя і радість моїх батьків. Це ласкава й усміхнена мама, що розказує фантастичні казки і веселі історії. Це добрий і лагідний татусь, який все може. Це моя старша сестра, яка може мені завжди допомогти. Я у неї всьому навчаюсь.

Якщо буде мир у кожній сім'ї, то буде мир у світі. Якщо би всі люди це зрозуміли і полюбили один одного, то на нашій планеті запанували б мир і злагода. Я мрію, щоб ніхто не вмирав від голоду і холоду. Щоб на світі не було бідних людей. Щоб дітки-сироти знайшли своїх батьків. Щоб на світі не залишилося бездомних тварин.

Давайте, друзі, усі разом мріяти про мир. І кожного дня робити добрі справи. І тоді мир запанує на планеті Земля!

*Карпінський Олександр,  
2-Б клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Якось ми із мамою проходили повз пам'ятник невідомому солдату, який притискає до грудей дитину. За плечима у нього фронтний автомат, а на губах усмішка. І тільки очі зажурені, сумні. Я ще тоді став розпитувати маму, хто це і чому біля його ніг лежать квіти? А мама відповіла, що ось таким як він, ми завдячуємо всім, що маємо. Вони віддали своє життя за те, щоб не було війни, щоб сонце яскраво сяяло... І справді. Від самої згадки про війну на обличчях людей можна побачити жах. Скільки сліз, скільки крові було пролито через неї? На превеликий жаль, і у наш час деякі країни не хочуть мирно жити. Невже їм не досить тих бід, що наробила війна? Невже вони не бачать, скільки дітей лишилось без батьків, скільки жінок оплакує своїх загиблих дітей, чоловіків, родичів? Для мене мир дуже важливий. Адже, коли у країні мир – там чути веселий сміх. Яскравіше сяє сонце, а головне – діти із батьками. Тому я всім серцем голосую за мир у всьому світі!

*Клімчук Олександра  
2-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Ой як старанно потрудилася зимонька-зима. Притрусилася все довкола і лишила дітлахам кучугури снігу. Він поскрипує під ногами і додає настрою. Я поспішаю до школи, де мене чекають теплі і затишні класи, вірні друзі і віддані своїй справі вчителі. Щасливе дитинство... Який глибокий зміст у цих словах! Як радісно на душі, коли ти відчуваєш повсякденну турботу і тепло від мами і тата, від усіх рідних і близьких.

Я голосую за мир у сьому світі! Щоб усім дітям на планеті посміхалось сонечко, щоб було чисте, безхмарне небо над головою, щоб ніхто не знав горя і сліз!

Нехай усі люди будуть щасливі! Я за мир!

*Кондратюк Анастасія,  
2-А клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **За мир, за колоски налиті**

Україно моя! Тут народилася я! Коли вперше переступила поріг своєї затишної оселі, перед очима відкрився безмежний та чарівний світ! Я зацікавлено спостерігала за білим пухом, що падав з неба узимку, а також щиро дивувалася теплому весняному сонечку, яке могло так швидко зігріти землю. Але найбільше мене зачарувала подорож літнім пшеничним полем.

А було це так. Одного сонячного серпневого ранку я разом із батьками поїхала провідати свою прабабусю Ганну. І ось ми вже біля старенької бабусиної хатинки. Я тут уперше. Оглядаю все навкруги. З одного боку бабусиної домівки рясніє плодами садок, а з іншого – розляглося золотисте поле. Я підійшла ближче і загамувала подих. Жодна музика не може бути такою проникливою, як звучання пшеничних колосків. Раптом мені удалось, що найменший колосочок, хоче щось мені прошепотіти.

- «Колосочку, ти хочеш розказати мені свою таємницю?» – запитала я. У відповідь почувала:



- «У цьому селі у 1943 році жило тридцять п'ять сімей і за один день їх усіх розстріляли. Тоді була війна. В селі панував голод. Поле щоденно їздили танки, а воно ж так мріяло про колоски наліті. Його мрія збулася! Наш народ було важко здолати ворогам, бо він до останнього подиху боровся за мир на українській землі».

Я тихенько заплакала...

- «Не плач, Настусю! На жаль, на долю нашого народу випало багато страждань» – промовив голос моєї прабабусі. Я здогадалася, що про трагедію села Лідавка мені розповіла саме вона, а не безмовне поле.

Я дуже часто згадую той серпневий ранок. Він навчив мене схиляти голову в пошані перед моїм волелюбним народом. І тепер, коли я приїжджаю до бабусі влітку, я зразу йду слухати чарівний шепіт колосків, які то шелестять, як листочки, то шумлять, ніби море.

Мені тільки сім років, але я вже точно знаю, що якщо є колоски, зігріті ясним, мирним сонечком і политі теплим дощиком, то буде хліб. І на серці стає так радісно!

Я завжди буду за мир, за колоски наліті!

*Коровчук Дмитро,*

*2 клас,*

*Спеціалізована школа-інтернат,*

*м. Шепетівка,*

*Хмельницька область*

### **Я голосую за мир**

На уроці української мови вчителька задала нам завдання навести приклади слів, протилежних за значення. Ми довго думали і знайшли такі пари: день – ніч, літо – зима, сміх – сльози, радість – смуток, щастя – горе, мир – війна. А я подумав: «Мир – це сонячний день, тепле літечко, радість, щастя, сміх дітей.

Війна – це темна ніч, холодна зима, смуток, сльози і горе всього живого на Землі».

Я люблю мир і голосую за нього, бо мир будує, а війна руйнує!

*Костюкевич Ольга,  
2-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Моя бабуся, Галина Павлівна, народилася до початку Великої Вітчизняної війни, у березні 1940 року.

Вона – дитина війни. Її дитинство – це зруйнована школа, холодна хата з вибитими шибками і зранена обстрілами стара вишня, що розквітала посеред саду. Дитина війни – це сльози відчаю у мами, яка варить їсти шістьом маленьким дітям з полови та мерзлої картоплі. У цьому дитинстві рідкі хвилини щастя, коли отримували лист із фронту, від живого тата і крик розпачу бабусиної маленької подруги Віри, яка дізналася, що її тата вбили фашисти.

Була в цьому дитинстві і найбільша радість – День Перемоги, і повернення з фронту зраненого, але живого бабусиною батька, а мого прадідуся Павла Сергійовича.

Дитина війни – це страшні і важкі слова, тому я хочу бути дитиною миру.

Я голосую за мир.

*Мельничук Софія,  
2-Г клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир, миру – мир, сонце, сміх... Ці слова святі, ніжні.

Я ще маленька, але добре розумію про щасливе дитинство. Жити у мирі, веселитися – це бажання моє і моїх друзів.

Не знаю я, що таке війна. Але багато розповідає мені моя мама. Дідусь її, а мій прадідусь, воював з німцями. Нелегка доля випала йому. Був у полоні. Заслужив багато нагород. Я співчуваю усім людям, що відчували біль, страх, сльози війни.

Щоб зберегти мир на землі, щоб ми завжди сміялися, потрібно любити і оберігати нашу Україну. Хай мир і щастя панує на всій Землі.

*Пелех Василь,  
2-В клас, ПВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Я прокидаюся вранці та розплющую очі. Мама усміхається мені. Це є мир.

Я йду до школи. У класі мене радо зустрічає вчителька. Це є мир.

Я приходжу зі школи і телефоную до Софійки: «Що нового у тебе сьогодні?» Це є мир.

Через день я йду до Палацу дітей та молоді. В танцювальному залі наш педагог Юлія Іванівна каже: «Привіт, Васильку!» Це є мир.

У неділю ми ідемо до бабусі і дідуся. І у дверях мене радо зустрічає моя собачка Лялька. Це є мир.

...Це моє життя. Хай буде мир!!!

*Теньков Дмитро,  
2-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир – це спокій!**

Мир – це коли мама не плаче. Мир – це коли тато не йде воювати. Мир – це коли діти не голодують, мають можливість навчатися у школі, спілкуватися з друзями, гратися в улюблені ігри, подорожувати. Нам пощастило, що ми живемо в мирній країні, яка не воює. Коли я підросту, докладатиму всіх зусиль, щоб майбутнє моєї Батьківщини було мирним та спокійним.

*Шелестун Данило,  
2-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Мир – це життя на планеті, це яскраве сонечко на небі. Мир – це щасливі обличчя дітей, радість в очах матерів, посмішки на вустах татусів. Це спокій і затишок у наших домівках. Я хочу, щоб танки і кулемети ми бачили тільки у музеях, щоб від вибухів

не здригалась земля, а дітям снились лише гарні сні. Мир потрібен усім: дорослим і дітям.

*Шмирук Анастасія,  
2-Г клас, ІВК №12,  
м. Рівне*

### **Чому плачуть солдатські матері?**

*Благословляла мати сина,  
А сирові – сімнадцять літ...  
Йти на бій за Батьківщину –  
Був материнський заповіт.  
Сховала сльози на прощання,  
Щоб не пекли його вони...  
І син пішов... Лишив чекання,  
Лишив свої хлопчачі сні.*

Минуло багато років, як відгрімів останній залп Великої Вітчизняної війни. Залікувала Земля-матінка свої рани. Квітнуть тепер ромашки, шумлять жита, там, де колись були воронки бомб і снарядів.

Минають літа... Та чомусь і досі плачуть солдатські матері. Чому? Тому що ніколи не залікуються рани в їхніх серцях. У народі не даремно кажуть, що час не владний над материнським горем. І скільки б не минуло років від того недільного ранку, коли пролунало страшне слово «війна», вони ніколи не принесуть спокою матерям, діти яких віддали найдорожче – життя у боротьбі з фашистськими загарбниками.

Хай більше ніколи не повториться чорний ранок – 22 червня 1941 року! Хай більше ніколи не плачуть солдатські матері!

*Якубовська Галина,  
2-Б клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Війна – це лихо і ганьба народу. Всі ми діти Землі. Земля – наша спільна колиска, тут ми народилися, зростаємо і відкриваємо для себе цей чудовий світ.

Співають птахи, квітнуть квіти, лагідно світить сонечко – це так чудово. Живи, людино, милуйся, радій, люби, досягай! Не руйнуй! Не заплямовуй своє добре ім'я ганебним словом війна! Нехай його не буде навіть у словнику. Це лихо немає права на існування! Не підведи, людино! Подбай про мир!

*Баран Олексій,  
3-Б клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Ми – діти, і нам багато чого ще не зрозуміло у дорослому світі, але одне ясно – мир потрібен усім!

Перш за все мир повинен бути у кожної людини у серці. Дуже багато жорстокості у цьому світі. Щодня з'являються мультики та комп'ютерні ігри, у яких стріляють і вбивають. Для мене це – гра. Мені цікаво, як і багатьом моїм одноліткам. Але потрібно бути чесними та справедливими, добрими, любити і берегти все навколо нас, співчувати.

Я хочу, щоб у моїй сім'ї завжди панував мир. Щоб ми і надалі розуміли один одного, допомагали один одному, любили та берегли. Адже мир на Землі починається з кожної сім'ї.

Мир потрібен усім: і дорослим, і дітям. Я пронесу через своє життя мир у серці і хочу, щоб гра залишалась просто грою.

*Березюк Анна,  
3 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Я голосую за мир**

Я запитала у свого старенького дідуся, який воював у Великій Вітчизняній війні: «Що таке МИР»? Він подивився на мене, погладив по голівці і відповів: «Мир, дорога моя онуко, це твій спокійний сон...». Потім, це ж питання я задала мамі і здивувалась, коли мама дала мені таку ж саму відповідь, як і дідусь.

- Мамо, а що особливого в тому, коли я спокійно сплю? - допитувалась я.

- Спокійно на душі, коли усі здорові, є що їсти, є у що одягнутися, є де обій рінтися, є до кого пригорнутися. Тоді спокій панує серед нас, і радість – також поряд. А коли дивишся на мале дитячко, яке солодко спить, тоді і розумієш все це... – відповіла мама і міцно мене обійняла.

Саме й тому, я голосую за мир!

*Біль Катерина,  
3-В клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Сон, легенько змахнувши прозорими крильцями, нечутно випурхнув у прочинені двері. Я розплющила очі. Що це за диво? Невже я потрапила у казку? А може, я ще сплю? Ні, не сплю. Ще раз поглянула у вікно. Неначе зачаровані стоять у небачених досі вбраннях вишеньки і яблуньки під моїм вікном. Що це так виблискує, аж очам боляче? Може, це коштовні камінці розсипав добрий чарівник у садочку? Сонячний промінчик стрибає, пустуючи, з одного на інший, не може вибрати найкращого, такі вони всі прекрасні.

За вікном чудовий зимовий ранок. Навкруги тихо, ніщо не порушує спокою, що панує в природі. Лише час від часу доносяться голоси людей, які поспішають у своїх справах. Інколи зацвірінькають горобчики, чублячись за знайдену поживу. Поступово все оживає, і повторюється отой щоденний ритм мирного життя.

І кожного ранку я дякую Богові, що живу у мирний час, що не знаю страхів війни, що поруч мої рідні, що у мирному небі кожного дня привітно всміхається сонечко. Я хочу, щоб так було завжди.

*Боровець Соломія,  
3-Б клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Мир на землі**

Найбільше в світі щастя – це мир на Землі та в оселі. Завжди добре жити там, де є доброта, де між усіма налагоджені теплі стосунки. Де мир, там чуються пісні і жарти, а також є затишок і спокій.

Як добре, що в нашій країні на даний час панує мир. Ми можемо спокійно відпочивати, працювати, навчатися. Як добре, що є мама і тато, ніхто не гине у боях і ми маємо прекрасне життя у спокою.

На мою думку, дуже важливо із раннього дитинства вчитися жити у злагоді. Вміти поводитися так, щоб нікого не образити. Треба бути з усіма ввічливими, вміти поступатися, а не кулаками і штовханами переконувати один одного.

Коли з дитинства ми навчимося так поводитися, то коли станемо дорослими будемо так чинити. І тоді я певна, що у нашому житті буде мир та злагода.

*Булавський Орест,  
3-Б клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Мир в усьому світі**

Немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

Щороку ми святкуємо річницю Перемоги. Цей день на всіх накладає печатку милосердя, доброти, урочистості. Щемно на серці, коли дивишся на останніх ветеранів. Саме вони воювали за Батьківщину, за наше щасливе майбутнє.

Та багато років ідуть війни і ніхто й не знає, скільки вони будуть іти. На цьому хочеться поставити крапку. А ця крапка – мир!

Є багато причин, щоб воювати, але є й безліч способів розв'язати проблеми мирним шляхом. Тому я закликаю усіх дорослих припинити цю несправедливість:

- Люди, отямтесь!
- Не припустіть війн!
- Ви чуєте?!

- Не... припустіть!

Якщо люди будуть постійно воювати, то яким буде наше майбутнє? Ось і настав час замислитись над цим.

Я вважаю, що мир – це не просто крапка війни, це – спосіб порозумітися між собою. Якщо людство зробить цей крок, то на Землі пануватиме мир.

Мир – це наша секретна зброя. Тож бажаю усім миру та злагоди.

*Бурсан Каріна,  
3-А клас,  
РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Як добре нам жити під мирним небом...

Прокидаєтесь під яскравими сонячними променями, під спів пташок, під радісну посмішку своєї лагідної матері. Коли я іду до школи, я проходжу через дитячий майданчик, на якому весело граються малята. А ось і хлопчики побігли з іграшками пістолетами та рушницями. Мабуть вони грають у війну? Добре, що це лише гра. Бо для мого дідуся – це була не гра, а страшне життя. Їх було мільйони, які воювали у 41–45 рр. минулого століття. Одні вижили, а інші – в братських могилах...

Я віддаю свій голос за мир. Тому що люди без миру ніколи не обійдуться. Особисто я не уявляю світ без миру. Добре, що ми допомагаємо, підтримуємо один одного, намагаємось стати дружньою сім'єю. Щоб панували мир та злагода на нашій рідній землі.

*Вінок Анастасія,  
3-А клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Як добре прокидатися вранці під спів птахів, милуватися чарівною природою, зустрічати схід сонця, або просто радіти щасливому дитинству. Як добре нам зараз жити. Ми маємо хліб і до хліба, можемо ходити до школи, батьки – працювати, не



боячись гуркогу танків, стрілянини. Скільки страхів було пережито нашим народом у воєнні роки? Про події війни мені розповіли рідні. Мій прадідусь дійшов до Берліну, мав багато нагород. Війна у 1941–1945 роках лишила після себе кривавий слід у кожній родині. Мені страшно дивитися кінофільми про Велику Вітчизняну війну. У них показується, як фашисти знущалися з наших людей, катували, спалювали цілі села. Кожного року 9 травня ми йдемо на мітинг, присвячений Дню Перемоги. Хвилиною мовчання шануємо пам'ять загиблих воїнів, але і живих залишається все менше. Вони воювали за наше мирне щасливе життя. Пам'ять про них ніколи не згасне у наших серцях!

*Волосюк Софія,  
3-В клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

### **Мир дитячими очима**

*За мир у всьому світі -  
Це значить за життя,  
Та руки працювати .  
За матір та дитя!*

Що таке мир? Як зробити так, щоб він дійсно панував у всьому світі? Та яку ціну має заплатити людина, щоб забезпечити собі мир?

Мій «мир» починається із моєї родини, адже без нього не може існувати, жити ні сім'я, ні держава, ні суспільство.

Я думаю, що свій «мир» ми можемо створити самі і дбати про нього. Коли між людьми виникають різні конфлікти, потрібно їх вирішувати мирним шляхом, щоб на задавати шкоди та болю людям.

А ще не варто забувати про наших прадідів, що загинули під час війн, борючись до останнього подиху за те, щоб я мала можливість вільно ходити по вулицях свого міста, милуватись красою квітів, слухати спів птахів, посміхаючись, та радіти життю!

*Данилюк Людмила,  
3-В клас. ЗОШ №22,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Кожна розсудлива людина мріє про спокій, відсутність воєн.

Щастя для мене можна описати кількома словами: це – блакитне небо над головою, яскраве сонце, мирні люди.

Тому всі – і дорослі, і діти повинні цього прагнути, і заради цього жити.

Я хочу прокидатися кожного ранку і бачити щасливі обличчя дорогих мені людей, знати, що вони здорові, сильні та впевнені в завтрашньому дні.

Тому я хочу, щоб у всьому світі був мир, злагода та спокій.

Я голосую за мир!

*Дем'ячук Віра,  
3-А клас. НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир – це краплини сонця, які я бачу зранку.

Мир – це усмішка на моєму обличчі, яка завжди сяє.

Мир – це коли сім'я поруч.

Мир – це коли мої батьки щасливі.

Мир – це коли мої близькі здорові.

Мир – це якщо я живу на рідній землі.

Мир – це якщо в світі немає війни.

Я прокидаюся у сонячний день і навколо мене кружляють пташки, світить сонечко. Я така щаслива, тому що прокидаюся у своєму рідному домі, на своїй Батьківщині. Я щаслива від того, що немає війни, що люди живуть у мирі і злагоді. Дітки мають можливість навчатися у школі і бути поруч зі своїми батьками. Я щаслива від того, що дев'ятого травня, на День перемоги ми вшановуємо пам'ять мого дідуся, який воював на війні. Мій дідусь отримав багато поранень, але з війни він повернувся живим.

Я бажаю, щоб на всій планеті не було війни. Всі діти були щасливі і панував завжди мир. Мир – це щастя для людей на всій землі.

*Дем'янчук Ольга,  
3-А клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир – це диво, а війна – це жах**

Багато років тому була війна. Люди воювали за те, щоб бути вільними, жити у вільній країні, розмовляти українською рідною мовою. Війна – це жах. Багато людей не повернулося з війни. Люди жили бідно, не було чим діток годувати. Батько мого тата також був на війні. Це мій дідусь. Я дуже рада, що він залишився живим. Сьогодні радість моя не повна, тому що зараз мого дідуся немає в живих.

Мій дідусь цінував мир. Мир – це диво, це радість, яка ніколи не може закінчитися. Я дуже рада, що зараз мир на землі, тому що у мене є сім'я. Я безмежно рада, що у моїй країні панує мир. Мир – це радість людей, яка їм допомагає жити.

*Зайцева Дарія,  
3-А клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Ми – маленькі ліхтарикми миру!**

У сучасному світі не вистачає добра і впевненості у наступному дні. Нашим батькам дуже важко планувати своє майбутнє. Через катастрофи, катаклізми, війни неможливо почувати себе у безпеці. Тому дорослі повинні створити нам краще мирне майбутнє без насилля. Бо появу нового життя можна порівняти з маленьким промінчиком світла. А коли їх тисячі, мільйони, то це вже багато світла, адже світло – це крок до кращого майбутнього, миру на всій землі, людяності, добра, мільйонів посмішок на обличчях, любові до ближнього. Тому ми і є маленькі ліхтарикми миру. Ми, немов ті маленькі світлячки, що вказують дорогу тому, хто збився з вірного шляху!

*Катюк Ірина,  
3-А клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир. Скільки багато вміщено в це маленьке слово. Мир у світі. мир у країні. мир у сім'ї. та навіть миру в власній душі.

Для кожного це слово має своє значення. Для мене мир – це спокій та затишок у нашій родині. Сміх і веселощі у нашій оселі.

А ще я завдячую своїм двом прадідусям, які були на війні і захищали нашу батьківщину від ворогів.

Я дуже хочу, щоб усі люди на землі жили в мирі і злагоді. без сварок, образ, а головне – війн.

*Каплюк Дарина,  
3-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир очима дитини**

Мир – слово, яке приносить нам найприємніші відчуття. Але ми так рідко чуємо його, частіше ж зустрічаємо протилежне йому слово «війна». Війна – жахливе явище для всього світу. Війну легко розпочати та важко завершити. Вона приводить до страшеного кровопролиття, яке дуже важко зупинити із-за національної ворожнечі.

Про мир та дружність нас вчать із глибокого дитинства. Із самого дитинства батьки нам розповідають, що потрібно не ображати діток, які з тобою граються, потрібно поважати батьків та старших людей. Ми з самого дитинства знаємо ці прості правила життя у суспільстві, але, виростаючи, ми забуваємо про їхню сутність. Тому щоразу потрібно згадувати ту чудову мить дитинства, коли ви дружно бігали усім двором у «квача» та не ображали один одного.

Люди звикли добиватися всього боротьбою, але вони навіть не замислюються, скільки вірат та болю це принесе. У народі є така приказка: «Сила є, розуму не треба». Чомусь всі звикли вирішувати свої проблеми, досягати вершин, отримувати те, чого бажають саме таким способом, а не мирними домовленостями

або ж просто дружньою співпрацею. А саме з таких малесеньких дрібниць і починається ворожнеча та прискіпливе ставлення до оточуючих. А це приводить до війни та байдужості. Потрібно вчити людей жити в мирі та товаришувати.

Отже, мир – це перший і найголовніший крок до створення великої та дружньої сім'ї.

*Ковальчук Владислав,  
3-А клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Життя продовжується тоді, коли діти народжуються і ростуть щасливі. Діти – квіти життя.

Наша планета Земля населена людьми різних національностей. І у всіх людей одна мрія – жити в мирі. Найбільше цього хочемо ми – діти.

Я не бачив війни і не хочу бачити її. З розповідей ветеранів і інформації про війну з екрану телевізора я знаю, що на війні страждають і гинуть люди. Війна – це зло.

Я хочу прокидатися у мирі і щоб в моїх очах завжди була радість. Не хочу вірити в те, що війни завжди були і будуть.

Я хочу миру, миру усім дітям, миру усім людям нашої планети.

*Ковпак Анастасія,  
3-В клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Про страхіття війни розповідала мені прабабуся Тоня. Коли в село приходили фашисти, люди ховалися в лісі. Вони мерзли, голодували, їли навіть листя і коріння рослин.

Одного разу німецькі солдати прийшли в село несподівано і почали забирати у людей корів, свиней, курчат, крупу, муку... Найстрашнішим було те, що солдати шукали євреїв і розстрілювали їх. Мама моєї прабабусі, яку також звали Настя, сховала одного чоловіка-єврея в печі за горщиками. Так він залишився живим, а інших розстріляли в лісі біля села Олександрія.

Всі в нашій родині захищали свою Батьківщину та заповідали наступним поколінням берігти мир, поважати всіх людей, жити в злагоді і любові.

Як і всі мої близькі, я голосую за мир!

*Кректун Александра та Уляна,*

*3-А клас, РКГ «Престиж».*

*м. Рівне*

### **Ми маленькі ліхтарики миру**

Всі ми бачимо, що наш світ переживає нелегкі часи. Зараз на планеті є багато непорозуміння і несправедливості. І кожен має зробити свій внесок в перемогу добра над злом. І якщо всі люди (в тому числі і діти) зроблять щось хороше, то буде мир і згода. Діти своїми великими серцями можуть зробити більше за усіх! Тому, що кожна дитина має зробити добро своєю любов'ю, щирістю і вірою. Можливо, саме тому дітей називають ліхтариками миру. Тільки вони можуть зробити дорослих трохи кращими завдяки любові до них. Наприклад, з народженням дитини сім'ї, приходять мир і радість. В родину, де до цього були якісь негаразди, новонароджене маля приносить згоду і порозуміння. Будь-яка суперечка враз вщухає, коли на обличчі синочка або доньки з'являється щира і така відверта посмішка.

В кожній родині має панувати мир і згода. З добра і щастя утворюється мир на планеті.

Мир – це радість усім!!! І якщо кожна дитина зробить щось добре – засяє ліхтарик миру.

*Купецька Христина,*

*3-А клас, РКГ «Престиж».*

*м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Щодня я йду до школи мирними дорогами, на яких ніхто не поставив танк чи військовий штаб. Я бачу гарні вулиці та будинки, де живуть люди, які не з ким не воюють, не відчують щодень тривоги за себе та рідних.

Чи було завжди так? Очі моєї прабабусі бачили окупантів, вона може багато розповісти про голод та страх бомбардування. Із її розповідей я знаю, що мій прадід визволив Рівне та наближав святний День Перемоги!

Як зробити так, що мир дійсно панував у всьому світі? Щоб він перебував всюди, у кожній домівці?

Треба розпочати кожному із себе. Зазирнути в свої очі, свою душу – чи панує мир там?

А коли в моїх очах панує мир, то ним можна ділитися з всіма, і так помиряться всі країни в світі.

*Лавренюк Дар'я,*

*3 клас, Ярунська ЗОШ,*

*с. Ярунь,*

*Новоград-Волинський р-н.,*

*Житомирська область*

### **Я голосую за мир**

Я живу на Україні. Це країна, де немає війни. І це дуже добре. Бо колись, 68 років тому, була страшна війна. Війна, яка принесла біль, розруху, страх, сльози, смерть тисячам людей.

Я щаслива, що живу в мирний час. Що спокійно ходжу до школи, що біля мене мама і тато. Я буду завжди голосувати тільки за мир і дякувати своїм прадідам за мирне небо в нашій країні.

*Лісницький Олександр,*

*3-А клас, РГ «Гармонія»,*

*м. Рівне*

### **Голосую за мир на планеті Земля**

Мир – що це таке?

Для мене мир – це коли моя сім'я: мама, тато і молодший братик поруч, здорові і радісні. Це коли всі мої друзі щасливі і усміхнені. Мир – це коли немає війни, і нам нічого не загрожує.

Але, на жаль, на нашій планеті сьогодні є місце, де проходить війна, там люди дуже налякані, діти не мають можливості навчатися в школі та гратися в ігри. Дуже багато людей гине. Це дуже сумно і страшно.

Я хочу, щоб усі війни закінчилися, щоб ті, хто їх розпочав -  
здали про Бога і примирились. І щоб на всій планеті Земля  
панував МИР!!!

*Луцюк Олена,  
3 клас, Ярунська ЗОШ,  
с. Ярунь  
Новоград-Волинський р-н.,  
Житомирська область*

### **Схилися над могилою солдатів**

22 червня 1941 року – початок Великої Вітчизняної війни.  
Страшна дата, яка залишила слід в історії на все життя. Кожного  
торкнулася вона.

Ми, молоде покоління, слухаємо ветеранів зі страхом в очах.  
Вся земля була полига кров'ю наших захисників і вмита сльозами  
їх матерів, жінок, сестер. Тенер цей край не впізнати. Тут вирости  
нові міста і села, в яких живемо. Люди, яким дякуємо, – це наші  
діди і прадіди. Вклонімося ветеранам і тим, хто віддав життя за  
наше мирне небо.

Ми віримо в мир на землі,  
В щасливе життя неодмінно.  
І краю, що Україною зветься,  
Війна ніколи не торкнеться.

*Mackiewicz Kamila,  
10 lat, Katowice,  
Polska.*

**Pokój na ziemi**

### **Piękna rosa czy Iza która zmienia wszystko?**

Budzę się rano. Czuję zapach pysznego śniadania, które zrobili  
rodzice. Po śniadaniu idę do ogródka, zrywam pyszne i świeże porzeczki  
oraz truskawki.

Bawię się z rodzeństwem piłką i zrywam kwiaty, rysuje, opalam się  
na słońcu, kąpie się w basenie i jemy pyszne słodkości. Po tych  
wszystkich zabawach i przyjemnościach czuję, że jestem zmęczona.



Kładę się na hamak z moim bratem, słuchamy śpiewu ptaków, a ja myślę: Co by się działo, gdyby nie było rodziców ani rodzeństwa?

Siedzisz przerażona w domu i nie wiesz co robić.

Wybuchają wojny, lecą bomby, jeżdżą tanki oraz widzisz, jak ludzie umierają, tracisz najbliższą osobę.

Boisz się .

Ludzie nie siedźcie całymi dniami przed telewizorami i komputerami! Bawcie się ze swoimi dziećmi, narysujcie coś. Może ktoś to zobaczy i was zatrudni do pracy. Cieszcie się życiem, bo wszystko może się zdarzyć, nawet przez jeden mały błąd...

*Новицький Кирил,  
3-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях мрія про мир. Бо лише коли є мир, то можуть здійснитися усі найзаповітніші мрії людини, її надії і помисли, розкриваються людські здібності і таланти.

Життя в людини лише одне і воно неповторне. Ніхто не має права забрати його у іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя. Тому дуже важливо навчитись жити у злагоді і мирі, вчитись поводитись так, щоб нікого не образити, не скривдити тих, хто слабший. Потрібно бути з усіма ввічливими, чемними, вміти слухати людей і дослухатись до їхніх потреб, вміти поступитись чи переконати словами, а не кулаками. Коли з дитинства всі навчатись так жити, тоді в нашому суспільстві пануватиме лише мир та злагода.

Поспішаймо творити добро, щоб наша земля повнилася лише дитячим сміхом, буяла радістю.

*Пивоварчук Антон,  
3-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Мир – планеті, щастя – дітям!**

Про мир і щастя люди мріють з давніх-давен. А питання, як бути щасливим, залишається відкритим і сьогодні.

Як на мене, шукати якихось особливих рецептів не потрібно. Можна відчувати себе щасливим навіть зустрівши новий день за вікном, або почувши спів птахів. А скільки радості можна отримати просто полазивши по деревах або побігати в дворі, разом з татом побудувати піщаний замок, пропливти під водою декілька метрів або покидати один в одного шишками. Я вже не описую вражень від подорожі на море, в ліс або гори. Щастя оточує нас навколо. Його потрібно розгледіти і прийняти.

Щасливі люди ніколи не будуть намагатися з кимось посваритися, або прагнути помститися за щось. І зникне необхідність доводити, що ти кращий за когось. А жорстокість і насильство стануть історією.

Рецепт щастя для дитини простий. То невже так важко залишатися в чомусь дитиною?

*Пелех Віталій,  
3-В клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Болять рани у ветеранів**

Ми живемо в країні, в якій уже багато років немає війни. Кожного року 9 травня ми згадуємо людей, які пройшли війну, захищаючи рідну землю від ворогів. Комуś із них випало щастя пережити війну, а комуś - загинути. Але всі вони мріяли про щастя людей.

Все менше залишилось в живих ветеранів і все більше болять їх рани. Кожна рана – це спогад про те, якою важкою була дорога до нашого щасливого життя. У травневий чудовий день ми всі вітаємо ветеранів, адже це мужні, відважні, сміливі і безстрашні люди.

Вони подарували нам волю і щастя, не шкодуючи свого життя. За мужність і відвагу ми шлемо їм всім уклін. Для них ми говоримо

найкращі слова і своєю геплою поемішкою, мов сонечком, їх зі ривасмо. Ми щиро обіцяемо, що завжди будемо пам'ятати про них, оберігати їх спокій і гоїти рани.

Ветерани бачать, як у школі вчать ся правнуки їх дочок і синів. І одного лише усі ми хочемо, щоб ніколи люди вже не бачили війни!

*Подвиження Анастасія,  
3-Б клас, ЗОШ №11,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Я народилася у мирний час і дуже щаслива, що не бачила війни. Про війну я знаю тільки з книг, з розповідей своїх дідусів, з кінофільмів. Будь-яка війна несе велике горе для всіх людей. Під час війни гинуть люди, руйнуються будинки, нищиться природа. Війна – це горе, сльози, біль, смерть. Я голосую за мир, бо мир – це радість, любов, добро, життя. Це усміхнені обличчя дітей, спокій батьків, щасливе і довге життя. Тому я хочу закликати всіх людей планети: «Бережіть мир, який у вас є і ніколи не розпочинайте війни!».

*Присяжнюк Марія,  
3-А клас, ЗОШ №11,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Мені вночі приснилася війна!

Було так страшно, ніби все насправді...

Від вибухів та гуркоту гармат здригалися стіни. Було чути, як в небі кружляють військові літаки. Руйнувалися будинки, у вогні горіли поля, ліси, сади...

Як добре було мені прокинутись зранку, побачити посмішки батьків і зрозуміти, що це був лише сон! Тому я хочу, щоб танки й кулемети ніколи не дочекалися війни і їхнє місце було тільки у музеї. А дітям снилися лише гарні сни. Людина створена природою для миру! Вона народжена для щастя!

Що означає для мене слово «мир»? Мир – це радість, захишок, благополуччя. Це добра посмішка татуся і лагідні мамині очі.  
Я голосую за щасливе дитинство! Я голосую за мир!

*Савчук Анжеліка,  
3-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир у мої очах**

Я хоч і маленька дівчинка, але знаю, що таке війна. Про це лихо читала в книжках, бачила по телевізору, чула від рідних. Я дуже боюся війни і не хочу, щоб це сталося.

Війна несе за собою смерть, горе та сльози. На 9 травня, коли я бачу ветеранів війни, на очі навертаються сльози. Страшно подумати, що ці люди пережили. Я їм дуже вдячна за те, що я зараз живу.

Кожна людина народжується, щоб жити. Тому потрібно берегти життя один одного, а не нищити. Якщо між людьми буде мир, любов та розуміння, тоді наша планета буде квітнути. Я дуже прагну цього і хочу, щоб цього прагнули всі.

*Савчук Злата,  
3-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир планеті – щастя дітям**

Дитина – чисте, мирне, Боже створіння. Кожна дитина заслуговує на щастя, на життя, сповнене яскравими фарбами навколишнього світу. Але здається, що не всі дорослі з цим погоджуються. На нашій планеті часто виникають війни, і на чолі всіх заворушень завжди дорослі, які, здається, забувають про існування дітей.

Свої мрії та бажання вони ставлять вище за життя людей і дітей, які гинуть під час війни. Невже маленькі діти в чомусь винні? Чому вони мають помирати, не пізнавши радість життя?

Я – дитина! І мені пощастило жити в країні, де нема війни.

Проте, я прошу всіх дорослих, не забувайте, що наша планета – це не місце для війни. Земля – це місце для щасливого життя дітей і всіх людей. Мир на планеті – це найбільше щастя людям!

*Сілія Анастасія,  
3 клас, Ярунська ЗОШ,  
с. Ярунь,  
Новоград-Волинський р-н,  
Житомирська область*

### **Діти у боротьбі за мир**

Що таке мир? Мир – це коли усі щасливі.

От припустімо, що зараз війна. Зриваються бомби. Сидимо у землянці і боїмося за своїх тата й маму. Просто жах!

А зараз ми можемо йти вулицею, їсти цукерку, розмовляти з подругою на різні теми, або дивитися телевізор, чи із задоволенням вчитися у школі, дізнаватися про щось нове.

Тому прошу, борітеся за мир, але не злом і війною, а добрими вчинками та люблячим серцем.

*Смішко Владислав,  
3 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Я голосую за мир**

Мої батьки навчають мене вірити в Бога, жити в мирі з оточуючими людьми, поважати старших, берегти природу. Звичайно, я ще малий і не до кінця розумію значення слова «мир», але моя бабуся часто розповідає про те, як вона жила разом зі своїми братами і сестрами під час війни, як люди вмирили відкуль, вибухів, голоду і хвороб – це дуже жахливо.

Якби не війни, то людство вже давно могло жити так чудово, що й уявити не можна. Чому виникають війни? Ви замислювались над цим? Звичайно, що так. Мабуть, тому, що існують між людьми розлад, заздрість, помста. А чому ж між дітьми виникають сварки і бійки? Хтось вважає себе найкращим, хоче верховодити, не

звертаючи увагу на інтереси та бажання оточуючих. Що ж тут уже й говорити за дорослих, якщо навіть діти не можуть спокійно жити в мирі.

Ми, юне покоління, піднімаємо свій голос проти війни, бо знаємо, якими жорстокими і страшними вони бувають. Ми за мир, хочемо, щоб мир став невід'ємною частиною життя на всій планеті, щоб у кожній країні нас зустрічали дитячі посмішки, щасливі очі і блакитне безхмарне небо.

У моїх очах мир – це все те добро, що є на землі, і ми маємо його зберегти разом!

*Соболєва Анна,  
3-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Мир! Мир! Мир – це дуже добре!!! Але якщо ми знаємо, що Мир це добре, то чому йдуть війни, чому проливається кров безневинних людей? Хіба це ми хочемо, хіба люди не хочуть миру?

Мир потрібен всім людям, всьому живому на землі. Я хочу зростати в мирі, добрі, дружбі і злагоді. Я не хочу бачити людські сльози через втрату близьких людей.

Війна... Чому вона виникає? Ми всі повинні над цим задуматись. За кожною війною стоїть людська жадібність, бажання влади, багатства. Ось головні причини виникнення, але ніхто не задумується над цим. Отже, щоб це все змінити, перш за все потрібно змінити себе!!!

Ми, діти, просимо дорослих замислитись, бо ми хочемо зростати у Мирі. Мені здається, що вже було досить прикладів, за які світ дорого заплатив.

Мир! А що таке Мир? Мир – це наша дитяча мрія! Велика мрія! І щоб її здійснити потрібні великі зусилля всіх людей. Потрібно показати, що ми можемо жити без зброї, без вбивства, без насильства, що все можна вирішити мирно.

Я голосую за Мир! Це моє рішення і моє бажання, і я зроблю все можливе для цього. Хто його знає, можливо, навіть цей твір – це вже є маленький внесок у велику справу.

Я голосую за Мир!

*Сторожук Олександра,*

*3-Б клас, ЗОШ №16,*

*м. Рівне*

### **Мир – це...**

- А що таке мир? - запитала у мене Наталя. І я задумалась.

Як пояснити моїй сестричці значення цього слова?

Мир - це коли немає війни, коли люди живуть щасливо у своїй вільній незалежній державі Україні.

Мир - це коли ми усі разом: тато, мама, ти, я, бабусі і дідуся.

Радіємо, що наступив ранок і сонячний промінчик розбудив нас і побажав нам щасливого дня.

Мир – це коли ми всі здорові і дуже хочемо, щоб з Планети Земля зникли ці страшні хвороби.

Мир – це коли ми всі будемо робити тільки Добро і тоді на моїй землі буде Радість, Щастя, Посмішки.

Мир – це ...

Мир – це ...

Ох, ще багато мені треба дізнатися, щоб пояснити моїй маленькій сестричці, що таке мир.

*Тимофєєва Софія,*

*3-Б клас, ЗОШ №24,*

*м. Рівне*

### **У День Перемоги**

Одного весняного дня мама сказала нам з сестричкою, що ми йдемо на парад. Я дуже зраділа і всю дорогу уявляла, яке це буде чудове свято з веселими піснями і повітряними кульками. Як же ми здивувалися, коли побачили людей у військовій формі, які крокували центром міста. А за ними йшли старенькі дідуся та бабусі. Вони поєміхалися, але очі їх чомусь були сумними. Що ж це за парад такий? І тоді мама розповіла мені, що багато років

тому жорстокій ворог прийшов на наші землі, щоб знищити народ. На війні загинуло дуже багато людей. Гато мосі прабабусі Галі взагалі пропав і ніхто не знає, де він похований. Та якби не солдати, такі як він, невідомо, що було б з нами і нашою країною. А ще мама розповіла, що навіть такі дітки, як я, допомагали боротися з ворогом. Вони доглядали за пораненими солдатами, навіть ділилися з ними своєю їжею. Але прийшов день, коли ворог здався. Яке це було велике щастя. З того часу цей день став великим святом – Днем Перемоги!

Ось що розповіла нам мама. І годі я зрозуміла, чому у цих стареньких людей такі сумні очі. Бо вони в цей день згадують своїх рідних і друзів, які не дожили до цього дня. Але ми повинні нам'ягати, бо завдяки їм зараз можемо жити у своїй країні, спокійно вчитися, гуляти, радіти життю. Коли я виросту, теж буду розповідати своїм дітям про цей день, щоб не забути тих, хто нас врятував.

Треба цінувати мир, бо війна несе багато зла. Я не хочу, щоб знову була війна.

*Ткачук Ярослав,  
3-В клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Я учень грецького класу. Кожного ранку я, як і інші діти, поспішаю до школи. Скільки радості від зустрічі з друзями, скільки несподіванок, приємного і цікавого. Нас зустрічає вчителька, яка викриває перед нами захоплюючий світ знань. Від простого щораз до складнішого веде вона нас сходишками вгору. Ми стаємо чореслішими, розумнішими, переборюємо труднощі, хоч і школи бувас нелегко.

А вдома мене оточують мої рідні. Як весело гратися з маленькою сестричкою, як приємно ділитися враженнями з татом і відчувати тепло материнських долонь, які пестять мене щоднини. Я знаю, що таке мос жигтя, моїх рідних, моїх друзів – це мирне жигтя, коли кожного дня над нами синіє мирне небо і світить сонечко.



Ні я, ні мої однолітки не знаємо, що таке війна. Та ми й не хочемо цього знати. Я дуже хочу, щоб усі люди забули це слово. Нехай світ буде таким, яким побачили його ми. І люди на всій планеті нехай завжди живуть у мирі і злагоді.

*Ульянюк Гама,  
3-Б клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Мир у всьому світі**

« - За мир в усьому світі!» - так каже кожна учасниця Всесвітнього конкурсу Краси. Шкода, що цю фразу дівчаток-красуні розглядають, як шлях до перемоги, не розуміючи насправді її значення. Можливо, навіть і не знаючи, наскільки насправді людство страждає від наслідків війни, недуг і природних катаклізмів.

Я ще не знаю, чи доведеться мені приймати участь у таких конкурсах, але я впевнена, що не хочу війни на Землі, не хочу, щоб люди страждали та голодували.

Саме для цього наші батьки і вчителі виховують нас людяними, чуйними, справжніми патріотами нашої держави.

Якщо ж мені колись у майбутньому доведеться говорити цю фразу на конкурсі, з моїх вусг вона прозвучить у повному сенсі:

« За мир у всьому світі!»

*Цимбалюк Іван,  
3-Б клас, РГ «Гармонія»,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Мир – це коли все стає на своє місце! Мир потрібен, щоб був спокій.

У моїй сім'ї є: мама, тато, сестричка, бабуся і я. Нам усім потрібен мир, щоб гарно жити!

Я голосую за мир тому, що я не хочу щоб була війна, коїлося лихо, людям було погано.

Мої татусю та мамусю,  
І Соломієчко-сестричко,

За вас я Богу помолюся  
І просвітліс мос личко.

Сьогодні йду голосувати  
Щоб нам усім війни не знати.  
Стрілять захочеш – йди у тир  
А тут нам всім потрібен мир.

Як будемо у мирі жити  
То перестанемо тужити.  
Бо ж щоб у світі не було  
Та щоб війною не гуло!

*Бабій Ірина,*

*4 клас*

*Іваноцький НВК «ДНЗ –ЗОШ І ступеня»,*

*Рівненський район.*

*Рівненська область*

### **Болять рани у ветеранів**

Війна-лиходійниця. Скільки зла вона заподіяла нашому народу. Скільки невинних душ погубила. Жінок залишала вдовами, дітей-сиротами. Але незважаючи на це, наші воїни сміливо йшли у бій, дивлячись смерті у вічі. І ось, 1945 року нарешті прозвучали дзвони перемоги після чотирьох кривавих років боротьби. Та не забулася ця подія й до сьогодні. Кожного року, 9 травня ми святкуємо перемогу над фашистами, але як боляче згадувати ті часи дітям війни – нашим дідусям та бабусям. З душевним болем та плачем розповідають нам сумні історії про їх дитинство та перемогу над загарбниками. Справді, без сліз це неможливо згадувати. В кожного ветерана на душі незагоєна рана. Також, не залишаємо ми без уваги загиблих солдатів, які полягли в бою. Шануємо і поважаємо їх за це, та несемо до пам'ятника квіти, щоб вшанувати їхню пам'ять. Адже кожен солдат виконав свій обов'язок перед державою, віддавши своє життя за Перемогу.

Проте, всі, хто дожив до нашого часу, завжди будуть згадувати ті страшні події. А на серці наших ветеранів назавжди залишаться глибокі рани, які болітимуть все їхнє життя.

*Бойчук Софія,  
4 клас. ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Мені наснилася війна**

Одного разу мені наснилася війна. Я уві сні бачила, як наші солдати воювали з німцями. У ворогів були гармати, танки, літаки, і вони перемагали. Багато людей помирили, тікали, щоб їх не забрали в полон.

Наші заводи стали виготовляти більше танків, снарядів, підводних човнів та іншої зброї, щоб наблизити День Перемоги.

Загарбники вбивали людей, руйнували села, забирали цінні речі. Це було страшно і небезпечно для життя людей. Але життя продовжувалося в Радянському Союзі, тому що солдати помирили, а діти народжувались. Рід збільшувався.

Незабаром війна потроху стихала, але вороги не відступали. Наша армія 9 травня 1945 року перемогла німецько-фашистських загарбників.

Вояки повернулись з перемогою на рідну землю. Наш народ почав будувати села, міста, і наша земля ожила. На ній став панувати мир і злагода.

От і мій сон закінчився. Добре, що війна пройшла. Я не хотіла б, щоб люди сварились й бились між собою, тому краще жити в мирі. Якби це був тільки сон...

*Бондар Тарас,  
4-Б клас. НВК №12,  
м. Рівне*

### **Тривожні дзвони війни**

Мир та спокій. Що може бути кращим за відчуття впевненості у завтрашньому дні? Коли ти прокидаєшся, займаєшся звичайними справами, лягаєш спати і можеш бути впевненим, що ніхто силоміць не посягне на твоє життя.

На жаль, є такі країни, які в мирний здавалося б час, ворогують між собою. Там люди не можуть спокійно жити, працювати. Діти не можуть спокійно гратись на вулиці, тихо спати. Страх війни перетворив їхнє життя на справжнє пекло.

Я дуже хочу, щоб на нашій планеті усі люди були добрими, чуйними до людського болю і ніколи не ворогували. Зрозумійте усі, що життя – це дар від Бога. Тому, я вважаю, його треба прожити гідно, цінуючи кожен мить.

*Брелієська Богдана,  
4-Б клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Ми – маленькі ліхтарики миру**

Смерть однієї людини – трагедія, смерть мільйонів – статистика. Народження однієї дитини – чудо, народження мільйонів – статистика. Сумна істина закону життя у світі, де це життя не варте, навіть, копійки.

Війна була, здається, так давно. Та жменька ветеранів біля обеліска, навіть вам, дорослим, вже нічого не нагадає. Бо ви росли сито і тепло. А спробували б глянути в очі тих сивих згорблених дідусів! Хіба за такий мир для своїх нащадків вони боролись?!...

Батьківську любов все частіше замінює комп'ютер. Світ поділений на тих, хто ледве зводить кінці з кінцями і тих, хто у вічній погоні за паживою. Та чи живе любов, де злидні і біда? І чи знайдеш її там, де спіплять очі гроші? А хто ж ми без любові, якщо любов – це Бог? - Безбожники, бездушні, безнадійні...

Час все лікує, все стирає із пам'яті. Пам'ять... Ви чуєте? – Це вона тихесенько стукає у серце. Відкрийте їй! Хай не буде забуте минуле! Ваші батьки, дідусі, наші прадіди дивляться на нас згори у німій надії, що їх подвиг, їхня перемога не були марними. Що небо, де вони спочили у мирі, буде завжди мирним і милосердним до нас.

Дорослі! Ми, ваші діти – маленькі ліхтарики миру. І поки ми ще маленькі – запаліть наші сердечка свічечками доброти і любові, аби світ став добрішим. І це буде сьогоднішньою Великою

Перемогою. Перемогою тих, хто помер за життя на землі.  
Перемогою життя, бо жити хочеться тоді, коли тебе люблять, а  
ще більше – як любиш сам!

Я голосую за мир!

*Вовк Назар,  
4-В клас, РГТ,  
м. Рівне*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Дуже багато війн сталося за історію людства, наприклад, 21 вересня 1658 року по 17 жовтня 1659 року, між Гетьманщиною та Московським царством була війна.

У 1941 Німеччина хотіла захопити СРСР. У конфлікті на боці Німеччини виступили Італія, Угорщина, Румунія, Хорватія, Болгарія, Словаччина і Фінляндія. Бої німецько-радянської війни є одними з наймасштабніших війн у воєнній історії 20 століття. Це була страшна війна, багато людей загинуло. Ніхто ніколи не замислювався над тим, стільки численних втрат було через війну Німеччини з СРСР. Вони безпощадно вбивали людей на війні і тих, хто потрапив до них у полон. Завдяки мужнім воїнам, які не боялися покласти життя заради своєї батьківщини, зараз у нас панує мир і спокій. Завжди ми будемо вдячні нашим безстрашним воїнам, які подолали Німеччину, щоб у нас панував мир і спокій. На жаль, деякі інші країни воюють, не думаючи про її наслідки, адже війна між народами – це дуже страшна річ.

*Воронцова Софія,  
4 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Не було б такої людини, яка б не хотіла миру у світі.

На теперішній час ми можемо спостерігати, яке жорстоке стало суспільство по всьому світі. Де ми бачимо і чуємо, що дуже багато війн між державами, націями.

Потрібно жити у мирі. А чому? Тому, щоб не було війн, не було зруйновано багато цінного. І взагалі, якщо будуть війни, вимре людство.

А хіба не приємно слухати як дзюркоче джерельце, бджоли у цвіті гудуть, бачити усміхнену маму, радіти першому листочку навесні чи квіточці?..

Кожна прожита хвилинка – це цінність. Приємно дітям йти до школи, а батькам – на роботу, разом готувати вечерю і мити посуд, ходити у вихідні на прогулянки...

Всім хочеться бути впевненим у мирному майбутньому своєму і своїх дітей.

А що ми робимо, щоб був мир? А все починається із сім'ї! Де має завжди панувати добро і злагода. Ми повинні переборювати свої недоліки, вміти виконувати Божі заповіді, заповіді матері Терези. Із кожним днем старатися викорінювати злі вчинки та слова, щоб бути добрішою людиною. І тоді світ для нас стане милішим і добрішим, щирішим і ввічливішим і ми відчемо радість в серці, а в душі – мир та спокій.

*Галицька Оксана,  
4-Б клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

*Не гріє сонце на чужині  
А дома надто вже пекло.  
Мені не весело було  
Й на нашій славній Україні...*

*Т. Шевченко.*

Нещодавно ми всією сім'єю їздили в гості до наших родичів. Рідний брат мого тата – військовий. Він вже тричі був миротворцем в складі військ ООН в Африці. Дядя Руслан нам показував відео, яке вони знімали в Африці, про те, як і де живуть люди, чим займаються і що їдять...

Це жахливо. Я нібито перенеслась в ті художні фільми про війну, де дорослі й діти страждають, голодують, вмирають... і всі хочуть миру!

Ми не знаємо, чому багатьох людей доля змушує блукати по світу. Одні заробляють гроші, інші допомагають людям, а в більшості люди просто втікають від війни, шукаючи миру, покою та затишку. Але тяжко знайти затишок в чужій країні, тяжко жити десь «там», знаючи, що на рідній землі йде війна, проливається кров.

Я ще не доросла, але знаю напевне, що всі-всі люди на землі прагнуть миру і злагоди, добра і спокою. Батьки – щоб їхні діти ніколи не знали, що таке війна, діти – щоб їхні батьки завжди були живі і здорові. Важливо те, що мир – це найзаповітніша мрія усіх народів нашої планети...

І це моя мрія... мрія моїх батьків, моїх вчителів, друзів, знайомих. Ми прагнемо цього, і це завжди буде!

### **Мир дитячими очима**

- Оксано, чому ти така сумна? - запитує мене мама...

... Я сьогодні не в настрої, бо посварилась з однокласником. А чому я мала не сваритись? Звичайно, він мені заважав на уроці, скинув мою книжку на підлогу, бігаючи між партами на перерві, а після уроків ще й смикнув за косу. Звичайно, що я мала посваритись з ним, і тепер в мене немає настрою, я не хочу робити уроки, і взагалі...

- Оксано, а ти пам'ятаєш ту книжечку, яку ми читали нещодавно? - знову питає мене мама.

- Звісно, пам'ятаю, - відповідаю.

- І ти зробила якісь висновки?

...Так! Ми читали про дітей, які живуть в жахливих умовах, про війну, яка ніколи не закінчується, про дорослих, які ці війни розпочинають. Я зрозуміла! І мій настрій покращився, але... мені соромно.

Зрозуміла, що великий “Мир” повинен починатися з нашого маленького миру з друзями, батьками, братами й сестрами, вчителями й знайомими... і навіть незнайомими людьми.

Мені соромно... І я завжди буду прагнути миру.

*Мир на землі – це дім, і мама, і тато,  
Й любові стільки – просто через край!*

*Це та земля, де щастя є багато  
І в кожній хаті хліба коровай.*

*Це та земля, де сміх і пісня лише  
А діти йдуть до школи знов і знов  
Й ніколи у боях ніхто не гине  
Бо там господар – щастя і любов!*

*Н.Красоткіна.*

*Голуб Ольга,  
4-Б клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Чому плачуть солдатські матері?**

Багато воєнних страхів витримав наш народ. Найбільш страшною була Велика Вітчизняна війна. Ворожі літаки принесли смерть тисячам мирних людей. Горіли міста і села, падали розбиті будинки, огорталася чорним димом земля.

Та народ не здався підступним завойовникам. Протягом чотирьох довгих років тривала війна.

Було страшно усім. Та найстрашніше матерям відправляти на війну синів, чоловіків, батьків. Також було страшно залишатися вдома у голоді та холоді, з маленькими дітьми на руках. Вороги нападали на не захищених жінок і дітей. Вбивали, знущалися, вивозили останню їжу.

Деякі жінки та підлітки розповсюджували листівки, ходили в розвідку, ставили міни під колеса ворожих ешелонів.

Коли страшна війна закінчилася, ще довго здригалася земля, і вдень, і вночі жінки та матері чекали хорошої звістки про батьків, синів, чоловіків.

Пройшло багато років, та не всі жінки дожили до повернення солдатів. Ті солдати, які поверталися, були поранені, хворі, без рук, без ніг.

Але саме головне – вони повернулися додому. Була перемога. Був мир. Відбудовували міста та села.

Починали все спочатку.



Тому і ми, які живемо у мирі і злагоді, повинні пам'ятати, як важко наші дідусі та прадіди здобували цю перемогу, цей мир.  
Хай буде мир у всьому світі!

*Гринява Богдана,  
4 клас, Рівненський НВК №1,  
м. Рівне*

### **Мир очима дітей**

Для більшості людей планети Земля мир – це повсякденна реальність. На наших вулицях безпечно, ми ходимо до школи. Там, де уклад суспільства міцний, безцінний дар миру може ніхто особливо й не помічати. Та чи всі діти на Землі живуть добре і щасливо?

Для багатьох людей у сучасному світі спокійне життя – це лише казкова мрія, багато дітей страждають, вони не мають сім'ї, але мають багато горя. Тому люди запровадили Міжнародний день миру як день глобального припинення вогню і відмови від насильства. З того часу свято, яке відзначається 21 вересня, залучило мільйони людей, охопивши багато країн та регіонів. Цей день закликає людей не тільки замислитися про мир, а й зробити щось заради нього.

В цей день усі повинні разом подумати, чим можна допомогти цим дітям. Яким би ми хотіли бачити світ і що можна зробити, щоб він став кращим?

Наприклад, у кожного з нас є руки. Що ми можемо зробити своїми руками? Ми можемо писати, навчатися у школі, допомагати вдома, грати на музичних інструментах, їсти, малювати тощо.

Ми можемо робити руками багато хорошого. Але чому трапляється, що люди починають робити своїми руками погане: беруть в руки зброю, створюють бомби? Тому, що в голову приходять погані думки. Все в світі залежить від того, про що ми думаємо, які у нас думки.

Мир, на мою думку – це відсутність ворожнечі, сварок, війни, зла. Мир – це згода, дружба, любов, злагода, добро, взаємодопомога, взаєморозуміння.

Відомий український поет Тарас Шевченко писав: «Святої правди і любові зоря всесвітня зійшла! І мир і радість принесла на землю людям!»

Тому усі люди на землі повинні жити в мирі та злагоді, поважати один одного, а не воювати між собою. Війна приносить лише розруху, смерть та горе.

Я люблю цей світ та життя і хочу, щоб на Землі завжди був МИР!

*Давидюк Олександр,  
4-Б клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Ми зараз навіть не розуміємо, як добре жити, коли навколо тебе панує мир. Країни мають гарні добросусідські відносини, люди навколо тебе не тримають зла один на одного.

Але все частіше ми чуємо і бачимо по телевізору розповіді про держави, у яких зараз війни. Причини різні: іноді країни воюють – між собою, найчастіше через територію, а ще страшніше, коли війна йде в середині однієї держави.

Зараз ми майже щодня чуємо про військові бої, особливо часто такі новини отримуємо з Близького Сходу і Африки. «Гарячими місцями» є Сирія, Алжир, Єгипет, Ізраїль та Палестина. Поки тривають локальні сутички Ізраїля та Палестини, весь світ закликає припинити війну. Навіть Папа Римський у Різдвяному вітанні закликав до миру. Через війни людей у світі стає менше. Війна розпочинається через ненависть і зло.

Незабаром настане Новий рік. І всі люди будуть вітати один одного із святом. Я вважаю, що без миру на землі не буде у людей щастя, добра, здоров'я. Тому я голосую за мир!

*Добровольська Вероніка,  
4 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Я голосую за мир**

Мир. Яке дороге нам це слово! Воно говорить нам про спокій і безпеку на землі. Але у світі є країни, в яких і досі лунають постріли. проливається людська кров, плачуть дорослі і діти. Маленькі діти бачать це на власні очі і їх крихітні сердечка тріпочуть від страху за себе, за родину, за те, щоб не померти від голоду.

Але чому так трапляється? Чому через суперечки дорослих діти втрачають дитинство, стають сиротами, часто хворіють. Саме війна несе людям горе, смерть, людські страждання та сльози.

Я голосую за мир і спокій на Землі, за радість і щасливе дитинство!

За мир в усьому мирі!

*Довга Вероніка,  
4 клас, Рівненський НВК №1,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Війна... що це? Я й ніколи не задумувалась про це... Дякуючи Богу, я живу у мирі. Але поки маємо щось, ми це не цінуємо. Але, розмовляючи зі своїми дідусями і бабусями про війну, адже вони її бачили, їхнє дитинство і молодість протікали у темряві війни, я починаю розуміти одну річ: для тих, хто був на війні, вона ніколи не закінчується...

Намагаючись допомогти зрозуміти мені, що таке війна, моя сестра процитувала мені думку французького поета і філософа Поля Валері: «Війна – це якась акція, завдяки якій люди, які не знають один одного, один одного вбивають, заради слави і вигоди людей, які знають одне одного і один одного не вбивають». Це означає, що майже всі війни починались не з волі самих людей, а

з волі влади, яка втілює власні примхи під патріотичними, релігійними чи національними гаслами.

Хоч я і не можу зрозуміти, що таке війна, все-таки, коли слухаси розповіді старших про кров і сльози, про вічну скорботу і біль втрати, щось починаєш відчувати і розмірковувати... Чому люди так нестямно вбивають одне одного? Заради чого? Заради чужих «ідеалів», які нав'язують людям, щоб вони відстоювали їх. Ці «ідеали» – лише спосіб маніпуляції чужими життями. Кажуть, що це на благо, для «великої перемоги». А який результат цього? Війни надломлюють багато людей, калічать не лише їх тіла, а й душі, приносять горе в сім'ї, залишають «шрами» на долі наступних поколінь.

У багатьох країнах світу війна триває більше тридцяти років (наприклад, в Афганістані). Не одне покоління палестинських та ізраїльських дітей виросло під звуки пострілів та вибухи ракет. Більше півмільйона малійців вимушені жити за межами своєї країни під час громадянської війни. Друге десятиліття народи Північного Кавказу живуть в страху за завтрашній день. Улюблений багатьма курорт на березі Чорного моря сьогодні перетворився у небезпечну зону не тільки для туристів, але для мешканців Єгипту. Але це лише деякі приклади сучасного світу...

Я почула фразу про війну: «У війні не буває переможців, одні переможені». Бо люди втрачають можливість жити, любити, виховувати дітей, будувати власні плани. А що вони мають замість цього? Смерть, втрати, відсутність майбутнього.

Я хочу побажати всім одного – миру! Миру у світі, миру у сім'ях, миру у наших серцях!

*Доля Олександр,  
4-В клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Діти в боротьбі за мир**

Зараз ми живемо під мирним небом в мирний час. Проте, не завжди було так, і зараз є люди, які пережили Велику Вітчизняну війну. Вони розповідають про ті жахливі часи, коли був голод і холод. Загибло мільйони невинних людей. Дякуємо тим людям,

які відстояли мир для нас. Сьогодні ми вчимося, відпочиваємо, займаємося улюбленими справами. Хочеться, щоб завжди був мир у нашій країні і в усьому світі. Для цього ми будемо гарно вчитися, дружити, обмінюватись думками, допомагати тим, хто цього потребує, намагатимемося вирішувати всі спірні питання мирно, щоб усім було добре.

*Домбровська Аліна,  
4-Б клас, ЗОШ №5,  
м. Рівне*

### **Війна і мир**

Війна – це найстрашніші дні в нашій історії. Це страшне горе, страждання, материнські сльози. Під час війни було вбито і поранено багато невинних людей, зруйновано багато міст і селищ. Всі люди жили в постійному очікуванні чогось страшного. Нікому війни не потрібні, усі хочуть жити в мирі, адже життя – це найцінніший скарб.

Війна і мир пов'язані між собою. Війна все спустошує, мир – відновлює, війна все знищує живе, а мир – відроджує. Війна – це сум, темрява, смерть. Мир – це світло, радість, життя.

Мир – це відсутність війни, відчуття спокою, безпеки. Війна тільки несе лихо людям, голод, різні хвороби. Потрібно робити все можливе, щоб не допустити в наше життя війну. Люди повинні бути добрими, щирими, відкритими, не відчувати ворожнечі і ненависті одне до одного. Народ кожної країни повинен відчувати любов і проявити повагу до інших народів світу. Тому що тільки в квітучій, багатій країні можуть рости щасливі діти.

Мир – це найбільша цінність на землі. Це найбільше благо, бо є мама і тато, рідні, ніхто не гине в боях, світить яскраво сонце. Бо лише коли є мир, то можуть здійснитися усі найзаповітніші мрії людини. В усіх людей у серцях живе чарівна мрія про мир. Мир потрібен дорослим і дітям, всім і кожному.

Мир – це життя на планеті,  
Мир – це сміх по всій землі,  
Мир – це хліб на кожному столі,  
Мир – це все найкраще у житті.

*Дорецький Вадим,  
4-А клас, НВК № 12,  
м. Рівне*

### **Я за мир**

Так, я за мир. Я проти насильства. Але безхмарне небо над нашою головою, безтурботне і щасливе дитинство не впало з неба. Ціна їм – десятки мільйонів людських життів.

Багато завдань стоїть перед людством, але найголовніше завдання – зберегти мир на землі. Зберегти для наших нащадків нашу маленьку за масштабами планету – планету Земля.

Прислухайтесь, як вирує наша планета. На всіх її континентах ведеться рішуча боротьба проти політики, терактів, природних катаклізмів, а це все підштовхує людство до катастроф. Красі, радості, коханню – всьому, що є прекрасним у світі – загрожує небезпека.

Не можна втрачати ані хвилини. І якщо ми об'єднуємо голоси дітей усіх країн за мир в єдиний багатомільйонний голос, то дорослі, чиновники, можновладці обов'язково почують наш заклик до миру. «Діти світу за мир!».

Хай мир і дружба переможуть у всьому світі!

*Житковський Станіслав,  
4-Б клас, ЗОШ № 24,  
м. Рівне*

### **Мир дитячими очима**

Мир вам! Мир дому вашому! Ми часто чуємо ці слова. Але чи задумуємося над їхнім глибоким змістом? Вони несуть у собі вічну мудрість, надбану людством за багато поколінь.

Мир вам! Я бажаю кожній людині злагоди і спокою, любові і радості. Хай у кожного малюка буде безхмарне дитинство. І хай серце кожної матусі зігриває щира дитяча усмішка. Нехай здійснюються юнацькі мрії та виправдовуються батьківські сподівання.

Мир дому вашому! Лише коли у домі лад, коли панують доброта і взаєморозуміння, людина може бути по-справжньому щасливою.

А, отже, готовою до нових звершень і досягнень. Мир – це поступ вперед.

Згадаймо українську історію. Чимало воєн прокотилося нашою землею за останні дві тисячі років. І кожна несла занепад, розруху, крала надбання і здобутки нації. Не менше лиха приносив і розбрат. Міжусобиці, тиха ворожнеча руйнували міць мого народу, гальмували його розвиток.

Той, хто не може примиритись із сусідом, однокласником чи колегою, не заслуговує на повагу. Хто не мириться з братом чи батьком, має убогу душу.

В ім'я майбутнього, в ім'я величі і процвітання мого народу закликаю кожного українця берегти і творити мир! Мир нам! Мир дому нашому!

*Зайчук Анастасія,  
4 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Мир – це надбання всього людства. Усі народи світу, незважаючи на національність, віросповідання, колір шкіри, прагнуть миру. Про мир та щастя мріють люди з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Це одне з найвеличніших благ, які дають людині можливість жити, працювати і творити. Бо ж лише коли мир є, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли. Тоді кожен може реалізувати себе повністю, розкрити свої здібності і таланти. Без миру не можуть жити ні сім'ї, ні держави, ні суспільство.

Кожна війна забирає мільйони людей, а серед них найталановитіших, які б змогли багато чого поліпшити на землі. Для багатьох людей у сучасному світі спокійне життя – це лише казкова мрія. Багато дітей страждають, вони не мають сім'ї, але мають багато горя.

Щороку 21 вересня святкують День миру. Цей день закликає людей не тільки замислитись про мир, а й зробити щось заради нього.

Мир на землі – це росяні світанки,  
Краса і творчість, пісня у гаях.  
Мир на землі – це вечори і ранки,  
Із радістю і щастям у серцях...

Збереження миру є завдання усіх людей на планеті. Тож давайте об'єднаймося, будемо намагатися менше сперечатись, щоб більше ніколи не знати страхіть війни, щоб жити під чистим мирним небом.

*Казарін Юрій,  
4-Б клас, ЗОШ № 5,  
м. Рівне*

### **Миру і щастя – усім дітям на світі**

Чому так рано прокидається сонечко і його яскраві промені йдуть на землю?

Чому небо синє-синє?

Чому крізь густу стіну хлібів так ласкаво і лагідно посміхаються сині очі волошок?

Чому моя мама спокійна й усміхнена?

Тому, що в нас МИР.

Мир – найпрекрасніше слово на світі.

Мир – коли сонечко світить.

Мир так потрібен дорослим і дітям,

Мир так потрібен усім!

- Андрійку, - до брата, - хтось до нас б'ється у вікно.

- Це білий голуб, - біжить маленький радісний брат.

Білий голуб – Голуб миру,

Над землею хай кружля,

Як кружляє він допіру,

Щоб жила в цвіту Земля,

Щоб плачу малят не чути,

Щоб війни не знявся вир,

Всі за мир!

Хоч ми ще досить малі, але вже знаємо багато про війну і мир.

Хай завжди буде мир!

Ми за мир!



Смерть війні! Не хочемо руїн!

Миру бажаємо людям усім!

Щоб зберегти мир, потрібно пам'ятати про війну, про людей, які воювали. Вшановувати пам'ять загиблих. Скільки талановитих людей загинуло на війні, скільки згоріло міст, скільки полів розтоптали гусениці ворожих танків. В кожній родині, в кожному домі пам'ятають тих, хто боронив нашу землю, хто своєю кров'ю скроплював поле, хто зупинив і прогнав завойовників з нашого краю.

Ніхто не забутий...

На попіл ніхто не згорів.

Солдатські портрети

На вишитих крилах пливуть...

І доки є пам'ять в людей,

І живуть матері,

Доти й сини,

Що спіткнулись об кулі,

Живуть.

День Перемоги. Особливий день. Звучить багато слів подяки і шани ветеранам. Сивочолі, покриті зморшками обличчя. Але такі ясні і теплі очі. А пам'ять зберігає ту жахливу війну. А серце плаче за загиблими побратимами.

Для ветеранів я читаю вірші.

Як стане мир на цілім світі,

То будуть щасливі

Дорослі й діти.

Поля в нас щедрі,

Вродили багато.

Хліба в нас буде

На будень і свято.

За мир в усьому світі,

Це значить – за життя,

За колоски наліті,

За матір і дитя.

Спасибі Вам, шановні, живіть і радійте сонечку, початку дня. Ви все витримали і перемогли. Перемогли тому, що вели війну

вітчизняну, справедливу. Перемогли тому, що відстоювали свою Батьківщину, право на щастя, на життя.

А ми ростемо, щоб розповідати меншим про те, що самі вже знаємо.

І ми хочемо без воєн жити!

Хай буде мир на всій землі!

За мир,

Щоб сміятися!

За мир,

Щоб трудитись!

За мир,

Щоб троянди цвіли!

Хай завжди буде небо!

Хай завжди буде мама!

Хай завжди буду я!

*Камінська Меліта,  
4-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Я дуже люблю життя! Воно прекрасне ! Але існує таке слово, як війна. Що я відчуваю, коли чую це слово?! Навіть не знаю. Я не жила у цей час і не бачила, не відчувала тих жахів. Та думаю, це страшне слово. Скільки в ньому ненависті, злості, сліз, болю та страждань. І, навіть, тепер, коли ми живемо у мирний час, болісно розуміти, що немає дня, коли ніде на планеті не точиться війна. А слово мир таке солодке і чисте, що пробуджує лише спокій на душі. Я вважаю, що мир у світі починається в наших серцях. Потрібно творити добро, і тоді світ стане кращим. Посміхнутись комусь, простягнути руку допомоги, або просто сказати добре слово. Я люблю країну, в якій я живу. Вона світла та мирна. Моя Україна не любить війн, вона не кривава!

*Котюк Ілля,  
4-Б клас, ЗОШ № 5,  
м. Рівне*

### **Війна і мир**

Досліджуючи тему війни і миру, я зрозумів для себе багато нового. Скільки існує світ – стільки існують війни. Слова війна і мир кожна людина розуміє по-своєму. Для когось – це радість і сльози, для інших – це добро і зло, а для мене, як і для багатьох інших, – це життя і смерть.

На війні завжди гинуть люди, а смерть людини – це завжди біль і сльози для близьких йому людей. Я завжди замислювався над тим, чому виникають війни і забирають мільйони людей. Мабуть, тому, що виникає розлад між людьми, які не вміють домовлятися, іти на компроміси і підбурюють людей на ворожнечу і кровопролиття. Та я вважаю, що життя в людини одне і ніхто не має права забирати життя іншого. Кожна людина має право прожити своє життя в мирі, злагоді й любові.

Найбільше щастя в світі – це мир на землі, а мир на землі – це коли поряд з тобою мама і тато, де всі живуть у злагоді й любові. Бо завжди добре жити там, де між усіма добрі стосунки, коли тебе оточують хороші люди, які не зрадять і завжди придуть на допомогу. Тому, я вважаю, що ще з дитинства треба вчитися бути ввічливим, не кривдити слабших або менших, і свою правоту доводити не кулаками, а правильними хорошими словами.

Бо коли є мир, то можуть здійснитися усі найзаповітніші мрії.  
Мир на землі, хліб на столі,  
Спокій в усьому світі.  
Вчать у школах діти малі,  
Радісно сонце світить.  
Люди будують нове житло,  
Будуть у щасті жити  
І зацвіте вся земля, мов сад,  
Радісним буде світання.

*Макеєнко Сандра,  
4-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим.

Про мир і щастя мріють люди з давніх-давен. Бо ж лише коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли.

Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях і багато радості у світі.

*Малевиц Анастасія,  
4 клас, г. Барановичи,  
Белоруссия*

### **Все люди мира – братья?**

Не раз я задумувалась над цією проблемою, слухала різні випуски новостей. Если бы каждый из нас был убеждён, что все люди – братья, не было бы войн и разногласий. И я горько сожалею и думаю о тех людях, кто ставит себя выше всех остальных. Так давайте жить в гармонии с миром и с другими людьми, потому что нужно только научиться уважать другие культуры и традиции, и развить такое качество, как дружелюбие, и наша жизнь станет намного лучше.

*Мамчур Віталій,  
4-В клас, ЗОШ №11,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Мир. Яким дорогоцінним є це слово! Наскільки людяним є його зміст. Мир – це відсутність протиріч, ворожнечі, сварок. Мир – це дружні відносини, спокій, злагода.

Мир повинен досягатися розумом, терпінням, любов'ю.

Мир – це щастя, адже щастя – це і є мир. Люди, які бажають бути щасливими, повинні жити в мирі, бо мир – це основа нормального життя.

Я голосую за мир!

*Мітшович Тетяна,  
4 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

**Хай завжди буде мир на Землі**

Хай цвітуть сади і гаї,

І квітнуть у лузі ромашки,

Хай радісно співають солов'ї

І літають над землею комашки.

Хай буде мир на Землі

І буде дружба між людьми,

Хай не буде ніколи війни.

Я зараз четвертокласниця і ніколи не задумувалась над тим, що найважливіше в нашому житті – навчитись жити в мирі й злагоді. Якщо нема злагоди, а кипить ворожнеча між людьми, то настає війна, гинуть люди, гинемо ми, і тоді вже нічого людині не потрібно.

Я впевнена, що розпочинають війни недобрі, зажерливі, жорстокі, безсердечні люди. Чи хотіли б ми бути такими людьми? Безперечно, що ні. А що потрібно робити, щоб такими не стати?

Перш за все, треба навчитись цінувати добро, бачити і засуджувати зло, з чуйністю відноситись до всього живого.

У нас, у четвертому класі, була година спілкування «Моя земля – моє майбутнє» і вчителька провела цікаву гру «Правила життя у суспільстві», де висновком було: гідний син, гідна донька, гідний друг, гідний громадянин.

Я знаю, що такі уроки із нас будуть формувати чуйних, миролюбних людей, які зуміють створити майбутнє для нашої держави.

*Музичук Анна,  
4-В клас, РІТ,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир у моїх очах – це щастя, тільки не біль, як на війні.

Мир – це коли близькі та рідні посміхаються.

Мир – це коли люди допомагають один одному, не сваряться, не б'ються, а приносять користь. Це коли людина працює. Вона задоволена життям, щаслива, радісна та усміхнена,

А коли це біль – то зрада, помста, ненависть, боягузливість.  
Мир – це коли всі люди вірні своїй Батьківщині, не зраджують її.

*Мушин Иван,  
4 клас, школа №3  
г. Сочи, Хоста,  
Россия*

### **Никто не забыт и ничто не забыто**

“Нет ничего худшего, чем ощущение безысходности, когда нет возможности помочь другим, когда вокруг свистят пули и жизнь висит на волоску” – так говорит мой папа, когда я спрашиваю его о пережитой войне в Афганистане. Мне трудно даже представить, каково было ему воевать, пережить ранение и остаться таким добрым и отзывчивым человеком.

Завтра, 15 февраля, день поминовения погибших в Афганистане. Мы обязательно пойдем на панихиду в церковь. Мой папа был раненый на войне, но, Слава Богу, вернулся живым. Ведь если бы он не вернулся, не писал бы я эти строки, и вообще не родился. Я считаю, что нужно помнить о войне, о погибших, чтобы впредь не совершать ошибки. Война, это не совсем то, что показывают в боевиках, это намного страшнее... Там умирают невинные люди, дети остаются сиротами. Я против войны! Да здравствует мир!!!

*Наперковська Надія,  
4 клас. Рівненський НВК №1,  
М. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Жах охоплює мене, коли дивлюся фільми про війну та збройні сутички. Особливо вражають розповіді прабабусі про страшні воєнні роки, які їй довелося пережити.

Прабабуся була зовсім молодою. Їй було 18 років. Фашисти змушували копати окопи, тяжко працювати на німецьку армію. Молодих вивозили в Німеччину. Добре, що прабабусі вдалося уникнути концтабору. Вона каже, що дуже щаслива, бо змогла вижити в ті страшні роки.

Бабуся Галя про війну знає лише з кінофільмів та розповідей, однак наголошує, що і в мирний час гинуть люди. Згадаймо лише роки голодомору, Чорнобиль...

Страшною зброєю є людська байдужість, егоїзм, засудження, злоба, жадібність та насильство. А ще слово може вбити людину. Потрібно добре думати, що сказати співрозмовнику. В народі кажуть: «Зле словечко – раниць сердечко».

Мир і любов для мене слова-синоніми. Не буває миру без любові і любові без миру. Тільки любов здатна зробити людину щасливою. Бабуся щораз наголошує, що кожен має прагнути досягти Божественної любові. Я вірю їй. Лише любов здатна врятувати світ.

*Нікіфорук Іванна,  
4-Б клас, ЗОШ №22,  
м. Рівне*

### **Мир – це найдорожчий скарб**

Колись давно на нашій Україні було дуже важко. На неї нападали вороги. Вони палили людські хати, вбивали людей і навіть забирали у них їжу. Людям було дуже важко жити в невилітній Україні. Вони вирішили – потрібно мати в Україні мир. Козаки почали боротися за вільну Батьківщину. Нарешті на Україні почав панувати мир. Люди зрозуміли, що мир – це найдорожчий скарб. І ти маєш пам'ятати – без миру життя неможливе. Я голосую за мир! Раджу тобі приєднуватися.

*Ніколайчук Влад,  
4-В клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Напевно серед моїх друзів не знайдеться тих, що хоч раз не грали в комп'ютерні війни. Скільки задоволення приносить їм перемога над ворогом. Але одна справа віртуальна війна, а інша – справжня. Я не думаю, що багато з нас побажали б в реальному житті втікати від куль, переховуватися в розвалинах будинків, страждати від ран. Ми усвідомлюємо, що справжня війна – велике лихо. Адже серед героїських вчинків солдат ти побачиш і справжнє страждання, і можеш втратити найдорожче – своє життя. Тому я хочу бачити мирне небо над головою. А війна нехай лишається у віртуальному світі.

*Павкович Анастасія,  
4-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир в моїх очах**

Ми живемо на одній з прекрасніших планет – Землі. На ній знаходяться сотні країн, в яких проживають народи різних національностей, з різною мовою, звичаями, природою, кольором шкіри в людей.

Їх щасливе життя залежить від миру та розуміння між собою.

Я голосую за мир тому, що мир – це міць країни, її процвітання, її могутність. В такій країні люди щасливі, усміхнені, працюють на благо своєї країни та сім'ї.

Мир – це голубе небо, яскраве сонце, щасливі люди, які розуміють, що життя – це найбільше благо, яке ніхто не вправі відібрати.



*Павлюк Юлія,  
4-Г клас, ЗОШ №28,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир у світі повинні творити люди.

Але як?

Насправді це не важко.

Я вважаю, що, перш за все, мир повинен бути у наших сім'ях і родинах. Ми повинні любити і поважати один одного, підставляти один одному дружнє плече, підтримувати своїх ближніх, допомагати їм. Ми не повинні лютувати, сваритися, ображати один одного.

Люди не мають кігтів, ікол, копит, отруйних колючок. Єдиною їхньою зброєю повинна бути доброта. Але, на жаль, вони про це забувають. І тому часто спалахують війни.

Я вважаю, якщо люди не братимуть до рук зброї, то у світі настане мир і злагода.

*Полюхович Іванна,  
4-Г клас, ЗОШ №11,  
м. Рівне*

### **Я голосую за Мир!**

Сьогодні ранком я, збираючись до школи, визирнула у вікно. Там білий, пухнастий сніжок у своєму танку накриває морозним покривалом нашу землю. Дерева, вкриті сріблястими сніжинками, вишикувались струнко, немов готуються до балу. Все таке яскраво-біле, що хочеться дивитися та дивитися.

На вулиці морозець пощипує щічки та потріскує під ногами. Пробігши білосніжним килимом та з'їхавши з гірки, я вже у школі.

Сьогодні на уроці ми слухали розповідь про війни, які були та які тривають в деяких країнах і досі, де гинуть діти, які вже ніколи не будуть гратися у сніжки та бавитись з першим снігом, ніколи вже не сядуть за парти та не будуть на перервах гратися з однокласниками. Дід Мороз вже ніколи не принесе їм подарунки і вогники на їхній новорічній ялинці заснуть назавжди.

Я голосую за Мир у усьому світі, так як хочу, щоб всі діти на Землі могли зустрічати весну, літом грітися на сонці, восени

збирати корисні фрукти та щороку запалювати поворічні вогники на ялинці, яка буде у кожному домі нашої великої Планети.

*Прислуна Вероніка,  
4 клас, Рівненський НВК №1,  
м. Рівне*

### **Мир очима дітей**

Моя Батьківщина – це Україна. На цій землі живуть мої рідні та друзі. Ми всі любимо і шануємо свою землю, рідний край, в якому ми живемо. Нашу Батьківщину природа наділила безмежним та неоцінним багатством – це родючі землі, мальовнича, казкова природа.

Війна скінчилася більше шістдесяти років тому, але ми будемо завжди пам'ятати тих, хто загинув, віддавши своє життя заради того, щоб над нами було прекрасне мирне небо. Їхній подвиг назавжди залишиться в наших серцях. Про це нам нагадують пам'ятники, які є у кожному місті. Ці священні місця викликають почуття болю. Пам'ять про них буде жити вічно, поки живуть люди на землі.

Ми, діти, вважаємо, що не можна, щоб на такій землі люди воювали, проливали кров і робили комусь зле. Ми повинні зрозуміти та полюбити одне одного, адже ми всі живемо в одних природних умовах, всі ми – діти планети Земля. Нелегко, мабуть, зробити це дорослим. У них свої плани, наміри, бажання не завжди мирні. Але я вірю, що настане час, коли люди будуть краще розумітися між собою, будуть цінити ту прекрасну природу і все те, що їм дало життя.

Можливо, багато чого треба змінити у нашому житті, щоб і ми росли лише з прагненням до добра та миру, щоб будь-яка війна залишалась лише фактом історії, словом, яке буде незрозумілим людям. Мабуть починати треба з дитинства. Потрібно щоб ми, діти, дивилися мультики не про Термінаторів і Покемонів, які постійно воюють, стріляють та вбивають. А як нам хочеться бачити скрізь усміхнені обличчя, радіти сонячному дню, дивитися по телевізору про насильство! Хочеться жити серед добрих душею людей, жити в злагоді та любові. Відчувати себе

потрібним, робити важливі справи, від яких стає легко на душі. Мати чисте серце, в якому немає місця заздрощам, любити і бути любимим. Мені здається, що про це мріють усі люди, але, чомусь, намагаючись щось наздогнати, якусь примарну Іташку Щастя, забувають про це і живуть за іншими законами. Проте, я гадаю, що світ з часом перетвориться на кращий, бо люди зрозуміють, що насильство та війни ні до чого доброго не приведуть. Війна та насильство – це зло, що калічить наші душі. Отже, щоб стати кращими (а до цього прагнуть усі), потрібно змінити навколишній світ, починаючи з себе, зі своїх друзів та знайомих. Якщо кожен з нас зміниться, то, на мою думку, зміниться й наше життя, а значить, щезнуть війни та насильство.

Ми хочемо бути чесними і справедливими, добрими і співчутливими, любити і берегти все навколо, а більше за все – цінувати мир. Хай завжди буде Сонце! Хай завжди буде мама! Хай завжди буде мир!

*Сорокіна Вікторія,*

*4-В клас, РГГ,*

*м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Давно відома всім істина, що очі – це дзеркало душі людини. В них відображається щастя, радість, біль, переживання. Мир – це щастя, радість, спокій, благополуччя усіх людей. Ми, діти, гонко відчуваємо й бачимо те, що всім дорослим часом не під силу. Я розумію, як важливий мир у всьому світі. Якби не було б миру на землі, не було б красивих ланів, синього неба, щасливих людей, друзі ставали ворогами. Адже, війна приносить біди, горе в сім'ї. Я мрію про те, щоб дитячі очі у всіх дітей світу сяяли від щастя, радості і ніколи не блищали від гірких сліз втрат та не знали біди.

*Степаненко Валерія*

*4-Б клас, НВК №12*

*м. Рівного*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Ми живемо у складний час. Живемо на планеті, де тероризм став звичним явищем.

Україну, на щастя, світовий тероризм оминає. Але чи надовго?

Це залежить і від нас.

Ми повинні допомагати Батьківщині стати сильнішою і задуматися, що ми можемо зробити для того, щоб не тільки в Україні, а й в усьому світі стало спокійніше.

Не можна стояти осторонь, доки «брат вбиває брата»! Ми маємо об'єднатися в боротьбі проти тероризму, голоду і Сніду.

Адже мир – це не тільки, коли немає війни, а й коли в усіх країнах нашої планети діти не помирають від голоду і хвороб.

Мир – це коли діти ходять до школи, а молодь бере участь у розбудові держави.

Я думаю, що кожен громадянин повинен задуматись, що він може зробити для безпеки всього світу. І цей чудовий конкурс ось уже кілька років заставляє всіх дітей подумати про війни і мир, про добро і злагоду, про любов і благополуччя. *Тому я голосую за мир!*

*Степанович Дарина,*

*4-Б клас, НВК №12,*

*м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Напевно всі люди на світі хочуть жити в мирі. МИР – це найсвятіше, що є на землі.

Найбільше я хочу,

Щоб мир був на світі –

Як небо у зорях,

А сад наш у квітах.

Найбільше я хочу,

Щоб сонце шоранку

Зі мною віталось,

Присівши на ганку.

Любов і злагода, дружба й мир, злагода і любов є вічними. Бо всім добре буде жити там, де панує любов.

Там линуть пісня і жарти, квітнуть радість і щастя.

Там не тільки добре спілкуватися, розповідати і співати, а можна просто помовчати, бо знаєш, що тебе оточують доброзичливі люди та твої друзі.

Про мир із давних-давен мріють усі люди на Землі.

Все починається із самої людини, з її виховання. Ось чому потрібно з раннього дитинства вміти гарно, спокійно доводити свою правоту, добирати потрібні слова, поводити себе ввічливо.

Є заповідь, яка закликає: «Шануй батька свого та матір свою». Це перша заповідь з обітницею.

У світі немає людей, дорожчих за них. Хочеш жити в мирі та злагоді – шануй своїх батьків. І завжди пам'ятайте, що треба любити всіх. Адже коли в твоєму серці любов, то ти не пройдеш повз чуже горе. Бо любов – це найвище у світі почуття, від любові народжується все на землі.

*Стецюк Ілля,  
4 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Ніхто не забутий, ніщо не забуде!**

Кожного року ми згадуємо подію семидесятилітньої давнини. Увійшла вона в історію як Велика Вітчизняна війна.

Мабуть, немає такої родини, в якій дід або прадід не пішов на захист своєї Вітчизни. Для нашої країни це були не найкращі часи. Як свідчать сьогодні статистичні дані, двадцять шість мільйонів сімсот тисяч людей поклали голови за наше мирне сьогодні. Це населення однієї країни.

І ми, як славні нащадки, повинні пам'ятати їхній подвиг. Зокрема, наше місто 2 лютого відзначає День визволення від німецько-фашистських загарбників. Тому до цього дня ми намагаємось відвідати ще живих свідків тих страшних подій, увіковічнити пам'ятники та обеліски полеглих воїнів. Ми пам'ятаємо їхній подвиг. Ніхто не забутий, ніщо не забуде!

*Тирик Анна,  
4-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Мир-мрія народів світу!**

В теперішньому світі все таке різноманітне та швидкоплинне.

Є країни, які воюють, а є які живуть у злагоді. Мир – це гарне слово, яке має дуже широке та важливе значення для всього світу. Як чудово прокидатись вранці, слухати спів пташок, милуватись мирним небом та ділитись з усіма гарним настроєм.

Для кожної людини є своє розуміння щастя, але його обов'язковою складовою є «МИР»: мир в сім'ї, країні, світі.

Я думаю, що сім'я – це як маленька земля, якій найважливіше мир, спокій, достаток. Отже, ми повинні нести в світі все найпрекрасніше: доброту, справедливість, любов... – самі найцінніші якості.

Я голосую за мир на всій землі!!!

*Токарчук Вероніка,  
4-Б клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

### **Ми – маленькі ліхтарикми миру**

Що таке «війна»? Для кожної людини це слово значить щось своє, особисте. Хтось згадає чорно-білі фотографії у сімейному альбомі з рідними людьми, яких забрала війна. Комусь згадаються старі фільми про війну. Та для кожної дорослої людини – це пам'ять про велику трагедію людства.

А що таке війна для нас, дітей? Відразу спадають на думку комп'ютерні ігри зі зброєю, танками, солдатами. Там теж воюють, чи не так? Або сучасні фільми, в яких стрілянини ще більше, ніж у чорно-білих фільмах про війну. От тільки не завжди зрозуміло, хто і за що там бореться.

І чому дорослі кажуть, що зараз ростуть жорстокі діти? Адже ми ростемо у світі, який створюєте для нас ви. А самі потім дивуетесь і нарікаєте! Саме ви змалку нас навчаєте не сваритися один з одним, а навпаки, мирно гратися, ділитися іграшками,

пробачати і самим вміти вибачатися. Але чому ж ви не дотримуетесь своїх же правил?

Я думаю, що кожна людина перш, ніж розпочати якусь недобру справу – чи то особисту війну один з одним, чи то війни між державами – повинна згадати щасливі очі своїх дітей. Адже в їхніх очах завжди є віра в мирне вирішення будь-якої проблеми.

Я хочу, щоб для кожної мами і тата очі їхніх дітей стали світлими провідниками, маленькими ліхтариками на шляху до правильних і мирних думок та рішень. Вірте і прислухайтесь до нас, ваших маленьких ліхтариків миру!

### **Мені наснилася війна**

Одного дня я прокинулася у гарному настрої. Мені приснився дуже гарний сон. Мені наснилася війна...

Ось ви скажете, а що ж тут гарного? Справді, мені теж так спочатку здалося. Я навіть злякалася уві сні.

Снитись мені, що стою посеред широкого поля, з обох боків від мене, мов чорна стіна, вишикувалися чоловіки. Кожен з них в руках тримав зброю. Збоку за цим всім спостерігали жінки з дітьми. Сумні жінки, заплакані діти... І тут я зрозуміла, що зараз станеться.

Мені стало страшно. Я заплющила очі. Як же хотілося швидше прокинутися, втекти із страшного сну. Та я розуміла, що мушу щось зробити. Не можна просто втекти, навіть якщо це сон. Я відкрила очі. Раптом пролунав постріл. Але моє бажання щось змінити, мабуть, було настільки сильним, що замість кулі мене в плече легко вдарила м'якенька рожева кулька. Вмить над моєю головою розпочалася злива з різнокольорових кульок. Я глянула на жінок з дітьми. У деяких дітей ще бриніли на очах сльозинки. Та це були сльози радості, а не горя. Всі навкруги сміялися аж до сліз, дехто від сміху геть за боки тримався. Кругом були м'які кульки всіх кольорів веселки, в повітрі літали мильні бульбашки. Всі були щасливі й задоволені, й гуртом вирішили назвати цю війну Веселковою.

Ось саме тому я прокинулася радісною. І тепер, коли десь чую слово «війна», одразу пригадую свій сон про Веселкову війну. А

ще я думаю, що кожна дитина у світі хотіла б, щоб це слово викликало посмішку і веселі спогади про гру чи змагання, а не засмучені погляди наших бабусь та дідусів.

І, якби кожна людина на нашій планеті від щирого серця забажала миру та щастя кожному, то все обов'язково б здійснилося. Спільне бажання має велику силу – воно може змінити світ. Я вірю, що колись прийде час, в якому діти всієї Землі бачитимуть сни лише про Веселкові війни.

*Турченко Анна,  
4 клас, Рівненський НВК №1,  
м. Рівне*

### **Ми – маленькі ліхтарикі миру**

Хай буде мир у всьому світі,

Хай буде дружба, сміх, пісні.

Хай будуть мирними століття!

Не буде місця лиш війни.

Я лише маленька людина у цьому великому світі. Я розумію, що мало можу зробити для того, щоб повсюди панувало добро та мир. Але, якщо кожна людина, дитина, учень кожного дня зробить по одній добрій справі, то наш світ стане добрішим і не буде злих та жорстоких людей, які роблять наше **життя сірим та некрасивим**.

Я також бажаю, щоб на нашій Землі ніколи не було воєн. На війні гинуть люди, а це дуже погано. Кожна людина хоче жити, радіти, веселитись, мати багато друзів та сім'ю. А війна позбавляє людину цих радощів і приносить горе близьким та знайомим. Тому, на планеті Земля повинні припинатися будь-які війни. Люди повинні пробачати один одному все погане і простягнути назустріч руку миру.

Чинити по-доброму нам допомагають моральні правила, їх втілено в народних звичаях і традиціях, прислів'ях і приказках, народних казках. Такі правила сформульовані у Біблії: «Люби ближнього, як самого себе». Тільки любов здатна врятувати від зла та війни. А любов починається з любові до всього живого: до матусі, Землі, природи, людей. Коли в душі у людини панують мир,



то людина доброзичлива і миротворна. Коли людина посміхасться, щира й відкрита – вона несе з собою добро.

Я хочу, щоб Земля ніколи не відчула болю від звуків воєн та людських страждань.

Я хочу жити в мирі і спокої, прокидатися під пісню солов'я та пахощі квітів.

Я хочу сказати словами пісні:

Хай завжди буде сонце!

Хай завжди буде небо!

Хай завжди буде мама!

Хай завжди буду я!

*Хаврук Анастасія,  
4-Б клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

### **Мир дитячими очима**

Скільки існує людство, стільки і знаходять люди привід для воєнних дій. Проходить час, людство розвивається, а разом з ним вдосконалюються і знаряддя вбивства. Списи змінюються гвинтівками, гарматами, потужними ракетами, здатними знищити все на своєму шляху. Далі з'являється ядерна зброя. А хто думає про наслідки? Що чекає далі на нас? Ми будь-якої миті можемо знищити цей світ, світ, який здається нам незмінним. Синє небо, шебіт птахів, ні з чим незрівнянні пахощі весняних квітів, сяйво зоряних ночей, скрипучий мороз, літні теплі зливи – це все належить кожному з нас. Ми повинні збагнути, що світ створений досконало, створений для нас, що кожен з нас – частинка мудрого задуму, частинка у великому Всесвіті, яка повинна прагнути до гармонії з усім оточуючим.

Людина прагне влади, саме це і є руйнівною силою. потужним поштовхом до жорстоких кровопролить.

Давно вже відгриміла Велика Вітчизняна Війна. Вже майже не залишилося очевидців тих страшних подій, але то тут, то там, ще й досі викопують снаряди, ще й досі гинуть люди, підриваючись на мінах, що пролежали в землі багато десятиліть.

ще й досі приходять у сім'ї трагедії, як відголосся тих далеких страшних подій. Ми можемо тільки приблизно уявити собі, як усе відбувалося. Мільйони смертей, мільйони скалічених доль, мільйони сиріт... А за цим усім – лише чийсь холодний розрахунок, політичний хід, позбавлений здорового глузду, бажання розширити свої кордони, тощо. За сухою статистикою ніхто не бачить кривавих сліз, не чує передсмертних страждань, не співчуває невинно-вбитим. І війна не лише на полі бою. Хто може виправити жорстокість концтаборів, звірячі експерименти над людьми, які, на жаль, продовжуються і в нашій, так званій, “мирній часі”?

Війна продовжується і тепер. І сьогодні люди продовжують убивати. Задля збагачення, задля приховування власних злочинів, просто заради розваги.

Хочеться вірити у те, що прийде час, і жорстокість зникне з-поміж нас. Великою мірою це залежить від нас, від тих, хто росте і навчається зараз. Все залежить від того, в яке русло ми направимо наш розум і енергію. Якщо ми будемо розвивати мирні технології, то буде мирним і наше майбутнє, і майбутнє наступних поколінь. Квітучі сади, родючі поля, мирне небо, ласкаве сонце – ми обираємо таке майбутнє!!!



*Химченко Егор,  
4 класс, п. Первое мая,  
Клищовский район,  
Брянская область,  
Российская Федерация*

**Никто не забыт и ничто  
не забыто**

Гремящие сороковые годы...  
Сколько жить будет наше старшее поколение, обожженное их горячим огнём, оно не забудет того, что наша страна пережила с трагического рассвета 22 июня 1941 года до солнечного утра 9 мая 1945 года.

Война искалечила судьбы многих людей, принесла разруху, горе, смерть.

Война – жесточе нету слова,  
Война – печальней нету слова,  
Война – святее нету слова...

Но бесконечная любовь к Родине поднялась в народных сердцах.

Люди были самоотверженны, очень хотели победить врага. Своей красивой и мирной жизнью мы обязаны своим бабушкам и дедушкам. Много говорится о подвигах солдат, офицеров на фронте. Но и в тылу наши сограждане внесли огромный вклад

в победу. Люди совершали трудовые подвиги.

Об этом я узнал из рассказа моей прабабушки, которая трудилась в тылу. Бондаренко Екатерина Федосовна родилась в 1924 году в селе Дубнева.

В войну была совсем юной семнадцатилетней девушкой. Она наравне со взрослыми женщинами и стариками помогала всем, чем могла.

Так как прабабушка жила в

сельской местности, то она в войну сеяла, обрабатывала поля, выращивала хлеб, который отправлялся на фронт для солдат. Ей приходилось пилить лес, выкорчевывать деревья, сообщали военные новости, учили маршировать. Часто проводили военные учения. На целый день выдавали по четыреста граммов хлеба. По словам прабабушки, хоть и тяжела была их жизнь, но люди не жаловались. Они знали, ради чего это нужно – ради Победы!

Конечно, война оставила в памяти прабабушки тяжелый след, но все-таки ей повезло. Ведь её деревня и родные уцелели. И



не коснулась судьба таких деревень, как Речечка, Хагынь, Хацунь и другие.

Познав на себе тяжесть военных будней, люди по-другому представляли себе дружбу, верность, свободу. Давайте хранить и ценить всё, что у нас есть, и не дай Бог нам испытать то, что выпало на долю наших прадедов. От нас сейчас зависит, сохранится ли память о погибших. Она священна.

Прошла война, прошла страда.

Но боль взывает к людям:

Давайте, люди, никогда

Об этом не забудем!

...Затем, чтоб этого забыть

Не смели поколенья.

Затем, чтоб нам счастливей быть,

А счастье – не в забвенье!

*Чекун Катерина,*

*4- А клас, ЗОШ №28,*

*м. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Майже шістдесят вісім років ми живемо без війни. Не забирають батька від дітей, чоловіка від дружини. Ми українці відродили свою культуру, державність, незалежність. Мое покоління не знає, що таке голод. Це дуже приємно.

Але хто знає, чи не буде ще одного Афганістану, Чорнобилю? Чи не принесуть горя матерям різні стихії природи. Ми не застраховані від таких випадків, які залишають після себе багато смертей. А от щодо війни, то державні діячі повинні слідкувати і тримати ситуацію під контролем.

Як добре, коли світить ясне сонечко, росте зелена травичка, цвітуть запашні квіти і скрізь чути дитячий сміх! Хіба це не щастя для усіх? Так! Саме про це мріють наші батьки. Вони лягають і прокидаються надією, що ми, їхні діти, ніколи не зазнаємо лиха. Так хочуть вони, так хоче Бог. І хай буде все добре! Я голосую за мир!

*Черемшина Дарина,  
4-А клас, РКГ «Престиж»,  
м. Рівне*

### **Війна – ганьба народів**

Мир. Це слово випромінює радість, добро, тепло.

Добре, коли в сім'ї мир і злагода. Добре, коли між сусідами мир. Добре, коли держави мирно співіснують.

Антонім до слова мир є війна. Ми, діти 21 віку, не знаємо, що таке війна. А мої дідусь Ростислав та Микола були маленькими дітьми, коли йшла Друга світова війна. Вони мені розповідали, як це страшно, коли йдуть бої. Земля стогне і горить від бомб, снарядів, мін, від стрілянини кулеметів, гвинтівок і пістолетів, і від гулу літаків і танків. Тисячі людей було вбито: і дорослих, і дітей. Всюди кров. кров, кров ... Наші діди та прадіди перемогли в цій війні. За це їм. велике спасибі та низький уклін.

Я вибираю щасливе дитинство. Я голосую за мир! Хай буде мир в усьому світі! Миру мир!

*Чикун Тетяна,  
4 клас, Рівненський НВК №1,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Дуже часто, вітаючи своїх друзів або рідних, ми бажаємо їм мирного неба над головою. Ми не хочемо, щоб їхні сім'ї пережили важкі випробування війни.

Війна... Ці п'ять букв несуть за собою море крові, сліз, страждання, а головне смерть дорогих нашому серцю людей. Скільки існує світ – стільки існують і війни.

Мій прадідусь Яків був учасником Великої Вітчизняної війни. Всю війну був шофером. Він возив снаряди, продукти, поранених у госпіталі, а також брав участь і в боях. Прадідусь був нагороджений медалями. З його розповідей, які переповідала мені моя мама, я зрозуміла яке велике горе приносить людям війна і яким бажаним тоді є мир.

Я пишаюся своїм прадідом і хочу, щоб ніколи й ніде у світі не було війни. Я голосую за мир!

*Чурилович Марія,  
4 клас, Березівська ЗОШ,  
с. Березівка,  
Рокитнівський район  
Рівненська обл.*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Я зараз перебуваю в тім віці, коли мені ще важко назвати себе дорослою, але я вже й не дитина. Мене ще не торкнулись дорослі проблеми. Хоча я часто замислююсь над цим. Хотілося б, щоб на всій планеті завжди був мир, спокій і ми ніколи не відчували на собі того страшного слова “війна”.

Мир і війна – слова антоніми. За ними – радість і сльози, усмішка і біль, патріотизм і зрада, життя і смерть. Скільки існує світ – стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Скільки історій існує про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирає.

На мою думку, ми повинні робити все можливе, щоб війнам не було місця у нашому житті. Саме тому я хочу миру і злагоди на всій планеті.

Живімо дружно! Пам’ятаймо, що мир потрібен не тільки нам, а й нашим майбутнім дітям та онукам.

Отож, голосуймо за мир!

*Яковець Олександр,  
4 клас, Рівненський НВК №1  
м. Рівне*

### **Чому плачуть солдатські матері?**

А й справді чому плачуть солдатські матері? Я вам зараз розповім чому.

Була у 1941 році Велика Вітчизняна війна. І всіх чоловіків забирали на війну. Навіть малих хлопців. Матері не хотіли відпускати своїх синів і чоловіків у бій. Вони плакали. Але сини з чоловіками йшли. Воювали і ще раз воювали.

Так тривало цілих 4 роки. 1945 року війна закінчилася. Перемогли наші українці.

Деякі чоловіки повернулися і були раді, а деякі не повернулися до своєї оселі, тому що вони загинули за рідну землю. Матері плакали, ридали і сумували за чоловіками. Вони не могли змиритися зі смертю синів і чоловіків. Сльози скочувалися з їхніх облич кожного дня і ночі. Матері плакали і не могли перестати.

Навіть до сьогоднішнього дня є матері, які сумують за своїми чоловіками й синами.

*Астахов Алексей,  
5 класс, г. Барановичи,  
Белоруссия*

### **Что нужно делать для того, чтобы на земле был мир?**

Как важно, чтобы на земле был *мир*. В мирное время люди чувствуют себя спокойно, они заняты своими заботами, делами, у них нет страха. Очень важно жить в мире не только с другими странами, но и со своими соседями. Мир должен быть в первую очередь у человека в семье. Что нужно делать для того, чтобы на земле был мир? Надо быть честными, бескорыстными, ответственными, стараться помогать другим, учиться искренне радоваться за другого без всяких расчётов, не отталкивать, тех, с кем идёшь рядом, а поддерживать своих друзей и родных, и тогда все будут счастливы.

*Бірюк Вікторія,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я за мир у нашій країні!**

Я люблю свою Батьківщину за її синє небо та жовті лани, за спів пташок у безкраїх просторах. Упевнена, що немає кращого неба, ніж мирне небо над Україною. Хочу, щоб усі люди в моїй державі жили мирно, щоб діти були разом зі своїми батьками і ніхто не гинув на війні. Переконана, що навіть найзапекліші вороги

можуть дійти згоди, коли виникне загроза для їхніх дітей. Але навіть чекати біди, потрібно прагнути миру вже сьогодні, щоб будувати вільну, незалежну й заможну державу – Україну, де кожен громадянин відчуває себе щасливим.

Я за мир в нашій країні!  
Де живуть прекрасні діти.  
Я за щастя в Україні,  
Щоб усі могли радіти!

*Грипецька Анастасія,  
5-Б клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

На мою думку, мир – це злагода в країні, в якій живуть дружні люди, вони ніколи не роблять зла, а тільки добро, не ображають навіть найменшої тваринки. Мирні люди – добрі, милосердні, дружелюбні. Саме слово «мир» говорить нам про те, що країна, в якій ми живемо, має бути мирною, а люди – добрими. Я хочу, щоб наша держава змінилася і стала мирною, бо люди в нашій країні не такі дружелюбні та мирні.

Але деякі з них – добрі, сором'язливі, милосердні, не роблять нікому шкоди.

Слово «мир» неначе лагідна пташечка, яка сіла на гілку і заспівала ніжну пісеньку. Я хочу, щоб змінилася наша країна, я голосую за мир і вільну, незалежну, добру і вічну нашу державу!

*Грінчук Ксенія,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Для того, щоб був мир на землі, потрібно любити рідну землю, бути справжніми патріотами. А ще мир починається від кожної людини, яка вміє керувати своїми емоціями, все вирішує мирним шляхом, знаходить компроміс, вміє пробачати. Якщо усі будуть терпимими, то нас чекає світле



майбутнє, ми зможемо спокійно спати, добросовісно працювати, милуватися природою, грітися на сонечку, вдивлятися у блакитне небо, слухати приємний спів пташок і радісний сміх дітей. А для цього кожен повинен нести у своєму серці добро, мати людську гідність, приймати любов і випромінювати тепло.

Мир об'єднує усіх людей, без нього не можна жити. Якщо ж буде війна, то ми не зможемо ходити по рідній землі та милуватися тим, що ми маємо. Я обираю мир і йду до нього твердим, упевненим кроком, без сумніву і вагань. Ми вже знаємо, чого коштують країні і народів помилки у політиці, тому потрібно навчитися бути відповідальними за свої вчинки та пам'ятати, що все можна вирішити мирним шляхом.

*Дашкель Софія,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Людей цікавить питання, для чого нам потрібен мир? Я думаю, що для щастя кожної людини. Хіба може хтось бути щасливим, коли поруч зриваються бомби і гинуть люди? Звичайно, що ні. Тільки у мирі кожен може досягти поставлених цілей, мати багато подарунків на день народження. Мир починається там, де є друзі, які допоможуть у нелегку годину, виручать із біди, підставлять плече, захистять від негараздів.

Жити в мирі – це означає бути чемним, добрим, толерантним. Ще слово «мир» у мене викликає приємні відчуття. Дуже добре, коли люди живуть у мирній країні, де панує радість, ширість, милосердя, доброта. Наприклад, моя сім'я та родина живе в мирі та злагоді. Ми разом обговорюємо певні питання, плануємо відпочинок, завжди допомагаємо один одному.

*Дем'янчук Степан*  
*5-Б клас, НВК «Престиж»,*  
*м. Рівне*

### **Ми за мир!**

Гортаючи сторінки Великої вітчизняної війни, я хочу розповісти, за які саме подвиги мої предки були представлені до нагороди. Зокрема, мій прадідусь Володимир був представлений до ордену «Червоної зірки», а інший дідусь – Степан до медалі «За відвагу».

За час перебування у полку і участі у боях проти фашистських окупантів прадідусь Володимир проявив себе хоробрим і кмітливим розвідником, готовим у будь-якій ситуації виконати військовий наказ. 20.04.1945 року він очолював групу розвідників у складі 4-ох чоловік і вів розвідку у селі Шитберіце. Він виявив, що на виході до ущелини старанно замасковані німецькі бронетранспортери, готові зустріти наші бойові спорядження, які ведуть бій за «висоту 24<sup>о</sup>». Володимир Пелех, не вагаючись, залишився з козаками на місці, а двох розвідників відправив до найближчого підрозділу за гвинтівками і гранатами. Як тільки рушниці були розставлені, прадідусь вистрелив і підірвав ворожий бронетранспортер. Інші, прикриваючись скелею по ущелині, зуміли сховатись. Цим самим прадід захистив підрозділ від втрат і подальшого проникнення німців у село. За цей подвиг його було нагороджено орденом «Червоної Зірки».

А другий мій прадід Степан, на честь якого я названий, зумів взяти в полон 2-ох фашистів, від яких керівництво отримало цінну інформацію і за це був нагороджений орденом «За відвагу».

Хоробрі, відважні, сміливі, мужні мої прадідусі, справжні воїни і захисники! Ми з братом Анатолієм також прагнемо буди схожими на них і в разі потреби бути готовими захистити свою країну. Але ми мріємо тільки про мир на землі. Нехай ніколи не повториться ця страшна війна.

*Жигало Нікіта,  
5 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька обл.*

### **Мир на землі**

Земля – єдина планета в Сонячній системі, на якій існує життя. Коли зародилося життя на землі, точно невідомо, але все живе на ній взаємопов'язане і ми повинні цінувати свою планету і дорозити нею.

Як важливо щоб на землі був мир. У мирний час люди почувають себе спокійно і впевнено, вони зайняті своїми турботами, справами, у них немає страху. Мир повинен бути в першу чергу у людини в сім'ї, а ще гармонія і спокій повинні бути між людиною і природою, між людиною та іншими людьми.

Рівновагу і гармонію на землі важко втримати. І всьому виною людина, яка не може втримати рівновагу в своєму внутрішньому світі. Жадібність, заздрість, злість, гнів виводять її зі стану рівноваги, і людина починає руйнувати в першу чергу самого себе, а потім і навколишній світ.

Життя це безцінний подарунок, потрібно цінувати своє власне життя, радіти кожному прожитому дню, і в жодному випадку не відбирати життя в інших, ні в кого немає на це права.

*Житковський Андрій,  
5-А клас, ЗОШ №24,  
м. Рівне*

### **Обіцяю пам'ятати**

Я ходив у перший клас. Якимось чекали ми з мамою своєї черги в одній установі. Поряд дві тітоньки голосно обурювалися, як-то тепер важко стало жити, як люди бідують. Старенька згорблена бабуся, котра сиділа навпроти, раптом промовила, ніби сама до себе: «Все можна пережити, лиш би не було голоду й війни...» У кімнаті запала тиша. Дорослі задумались. Я зацікавився.

Пізніше я дізнаюся про жахи війни, мільйони убитих і замордованих, голодомор 1932–33 років і повоєнний голод, про

невимовний біль і незмірне лихо, які випали на долю мого народу у минулому сторіччі. Дізнюся про те, чого не може зрозуміти і у що не хоче вірити дитина моїх років. А в той вечір я почув історію мого роду.

У пошуках кращої долі на початку минулого сторіччя родина Шевченків подалася до далекого Сибіру, покинувшилюб сердцю мальовничу Тарашу.

Ніби й склалося усе, рідною стала далека Андріївка. Вже третє покоління Шевченків підростає в цьому краї, плекає свої надії і береже традиції. Але туга за рідною землею з роками не стихає. Кличе Україна своїх дітей...

Коли малий Олександр закінчив перший клас, у 1938-му році, українську школу в Андріївці закрили, незважаючи на те, що в містечку жили переважно українські переселенці. Хтозна, чи не ця подія підштовхнула його батьків зважитись на переїзд.

Навесні 1941 року Федось Шевченко приніс радісну звістку своїй родині. Повертаємося на Україну! Вже й завдаток за хату у Білій Церкві сплатив. От тільки дочекаємося кінця навчального року. Нехай довчатся сини. Є час неквапно зібратися. Дорога ж далека, тисячі кілометрів.

Не судилося, бо розпочалася війна. Вона розбила надії, зруйнувала родинне щастя, украла дитинство мого прадіда Олександра. Багато випробувань випало на його долю в ті тяжкі роки. Хоч не бачив вогненної зміюки фронту, не чув грому бомбардувань, не був свідком свавілля загарбників, та свій ківш лиха випив до дна. Адже війна – це не тільки лінія фронту, це й життя по обидва боки від неї.

Улітку 1941-го року Олександрові виповнилося дванадцять. Коли батько пішов на фронт, хлопцю прийшлося стати найстаршим чоловіком у домі. Незабаром замінив батька і на роботі, сів за кермо вантажівки. У той час нікого не дивувало, що один із перших колгоспних водіїв навчив свого сина шоферської справи.

У чотирнадцять мій прадід працював нарівні з дорослими, возив зерно. А у суботні вечори та в неділю мав заняття для душі. Він привозив і «крутив», як тоді казали, кіно у довколишніх клубх та

будинках культури. Був і водієм, і кіномеханіком. Мав потяг до техніки і, напевно, міг би стати інженером.

З навчанням було важко. Зі школи виключили у сьомому класі чи то через підказку на уроці математики, чи за непокору вчителю в погонах, чи за наклеп. Далі вчився в Омську. Хотів опанувати премудрості виготовлення гуми для автомобільних шин. Чому ж не зміг довчитись?

Розповідав, що повернувся з Омська додому, не їв уже кілька днів. А в рідній хаті пахло шойно спеченими пирогами. Мати ж не дала ані шматочка. Налила кілька ложок рідкої юшки і звеліла спати. Знала, як виходити з голоду, щоб не померти від їжі.

Довгождана весна 1945-го. Вистражданий, вимолений мир. Здійснилася мрія Федосія Карповича Шевченка. Фронтовик лишається на Україні. Спочатку працює в Берестечку, потім у Бродах на Львівщині. До нього з далекого Сибіру переїжджає дружина з молодшими дітьми. Згодом, після закінчення п'ятирічної строкової служби у Владивостоці, син Олександр приєднується до сім'ї. Так рід Шевченків повернувся на Україну.

Той, чие дитинство було украдене війною, любив милуватись дітьми і їхніми дитячими радощами. Завжди був привітний до малечі, багато часу проводив з онуками. Читав їм казки, майстрував іграшки, катав на санчатах і вчив сковзатися. Він щиро радів на Новорічних ранках та із захопленням готував величезну зв'язку різнобарвних повітряних кульок для Першотравневої демонстрації. Вчив любити і берегти книги, наказував старатись у школі. А ще дідусь завжди мав льодяники в кишені, щоб пригостити ними знайомих дітей, якщо раптом зустрінуться на вулиці. Про пережите розповідав рідко. Більше розмірковував, як зробити щасливим майбутнє.

Маленька онука, моя мама, дивується, чому дідусь просить не кидати картоплю в його тарілку із борщем і не ласує яблуками. «У війну так наївся яблук і картоплі, що і тепер не хочу,» - відповідає він. «Тоді був голод?» - допитується внучка. «Ні, коли є хоч яблука, то голоду немає...» - відповідає задумливо. Мабуть, щось пригадає, але мовчить. Мовчить, щоб не ранили своїми спогадами вразливу дитячу душу.

*Міськова Божена,  
5 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

*Людина створена природою  
для миру, а не для війни,  
народжена для радості,  
а не для горя.*

Мир – це батьківська любов і чисте голубе небо. Це пташиний спів і зелені дерева. Мир – це краса і життя. Але існує і війна. Вона знищує ту любов і красу.

Олександр Олесь говорив:

Війна, війна! І знов криваві ріки!  
І грім гармат, і шаблі дзвін.  
Могили, сироти, каліки.  
І сум покинутих руїн!

Війна – це плач дітей за батьками, жінок за чоловіками, матерів за дітьми, сестер за братами. Українське прислів'я говорить: «Війна їсть людей, а кров'ю запиває». Я розумію це прислів'я, що війна забрала дуже багато життів, і мене це засмучує.

Я голосую за мир! Бо мир – це прекрасно! Коли люди живуть спокійно, без війни і є дружба, то це найкращий мир, який може бути в світі!!!

*Нейматова Карина,  
5-Б клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Що означає жити в мирі?.. «Мир – це спокійне життя, в якому ми живемо», – думають люди, які сидять в парламенті, люди, які бачать світ не справжнім. А на вулицях міст і сіл щодня відбуваються вбивства, напади, крадіжки та інше...

Колись світ руйнувався від війн, а зараз від бездуховності, так нічого і не змінилось на краще. Є люди, які не вірять в мирне майбутнє нашої планети, їх називають песимістами. Але не все так погано, на світі є і добрі люди, яких не бере «важка артилерія».

Всі ці танки, військові літаки бережуть для чогось. Якщо у світі все так добре, годі навіщо вони? Ця зброя потрібна для воєн, якщо вона ще існує, тоді не такий і мирний наш світ. У світі дуже часто підписують мирні угоди, але ці угоди деколи зриваються.

Ось чому я хочу, щоб у світі панували мир та злагода! Як кажуть, згода буде, а незгода руйнує.

*Осташевський Віктор,*

*5-А клас, ЗОШ №8,*

*м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Коли мир на землі, то всі люди радіють. Особливо задоволені діти, адже тоді у них щасливе дитинство. Поруч завжди знаходяться їхні батьки та рідні. Мир для мене – це спокій у душі, добро навкруги. Якщо б не було миру, то не було б усміхнених людей, не лунали б веселі пісні. Я хочу, щоб був мир, бо це – чисте небо над головою, це – веселі та щасливі люди, це – спокій матерів, діти яких не покинуть рідну домівку й не загинуть на полі бою. Я хочу, щоб ніколи не було війни, щоб не плакали люди, втративши рідних. Я голосую за мир, за щастя, за любов. Бажаю всім людям землі мирного неба та щасливого життя.

*Паришина Ангеліна,*

*5-Б клас, ЗОШ №8,*

*м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Мир... Як тяжко це «слово» дісталось нам. Хтось із вас задумувався, коли-небудь, чому наші мама, тато, дід й бабуся говорили: «Нарешті за стільки років війни ми здобули мир і спокій»?

А ви зупиніться і подумайте, чи легше тим людям, що без житла, без даху над головою. Не мають, що поїсти, попити, і в таку сувору зиму, як ця, замерзають у снігу. Їхні серця зупиняються назавжди.

Чому сучасні діти не цінують того, що дали їм їхні батьки? Те, що дав їм Господь, Бог наш? Зупиніться і подумайте про мир на всій планеті. І тоді приєднайтесь до тих, хто голосує за мир.

Дорогі діти, цінуйте те, що вам дають. Радійте, що ви живете в мирі та злагоді.

І голосуйте за мир!

*Сидорова Дарія,  
5-Б клас, ЗОШ №27,  
м. Рівне*

### **Війна очима дітей**

На Різдвяні свята ми з мамою поїхали до бабусі, яка живе в одному із районів поблизу міста. Сидячи біля гарячої грубки, мама розпитувала бабусю про сільські новини. Бабця щось розповідала – розповідала... Я особливо не прислухалася, бо милувалася котиком, який намагався дігнати свого хвостика, до якого я прив'язала паперового бантика.

Але одна фраза змусила мене повернути голову убік розмовляючих. Бабуся розказувала мамі, що недавно до Оксені, яка живе на засіллі, приїхала із Сирії донька зі своїми трьома діточками. Вона давно вийшла заміж за тамтешнього чоловіка, жила в нього на Батьківщині, там же народила діточок, які вже ходять до школи. Старшенька уже закінчує. Жили вони в достатку, мали хорошу роботу, великий будинок. Будували плани на майбутнє. Та враз усе рушилося, за одну мить. Можновладці країни чогось не поділили між собою. Кажуть, влади чи ще чогось. Я добре в тому не розуміюся. Над людьми нависла небезпека. Вони почали залишати свої домівки, нажите роками майно, батьківщину. Перетворилися на біженців, бо в країні розпочалася громадянська війна. На недавно широких гамірних вулицях точаться бої, справжні, зі зброєю, танками, гарматами. Падають, мов підкошені, убиті, стогнуть важкопоранені. Скрізь кров, розруха. У школу, де місяць тому вчилися онуки баби Оксені, влучила бомба. Як плакали діти, побачивши величезну яму на місці рідної школи. «Стало так страшно! Почуєш чийсь крик, і тобі здається, що прийшла твоя черга. Як тільки бачиш когось зі зброєю, думаєш, що він хоче тебе вбити. Розслаблятися просто неможливо! Ми забули, що таке нормальний сон!» - так розповідали біженці в селі. Чоловік же Оксеніної доньки і батько її онуків залишився захищати



Батьківщину як справжній патріот. Я, слухаючи цю оповідь, відчувала, як починають по мосму тілу бігати мурахи і як волосся на голові стає дибки...

Навіть на мить не можу уявити, як би це ми з мамою стали біженцями, як би це наш будинок, моя школа, рідне місто перетворилися на величезну руїну! Як би цей милий, кумедний, безтурботний котик, який мені приносить неймовірну радість і потіху, десь би бігав голодний, недоглянутий або взагалі його розірвало би бомбою! А бабуся...

Боже мій! Не допусти такого між наших людей і захисти інших від страждань! Так і хочеться крикнути на весь голос: «Люди, опам'ятайтеся! Не вбивайте один одного! Пустіть у свої серця любов, милосердя, порозуміння, великодушність! Вирішуйте усі спірні питання за допомогою слів, адже Всевишній дав нам чудовий дар – мову!»

Я хочу, щоб усім весело співали дзвінкоголосі пташки, щоб над усіма яскраво світили таємничі зорі і сходило живе сонце!!!

Тому я голосую за мир у всьому світі!

### **Ніхто не забутий, ніщо не забуте**

Час швидкоплинний. Минають роки. Змінюються покоління воїнів-захисників Вітчизни. Але незмінними залишаються їхня ідейна переконаність у правоті своєї ідеї, моральна чистота, готовність до подвигу в ім'я Батьківщини. І в цьому – наша могутність, наша непереможна сила.

Відgrimіла давно війна. Назвали її Великою, бо велика мета вела людей на битву з ненависним ворогом і безмежним був їх гнів. Назвали її Вітчизняною, бо відстоювали найдорожче – свободу свої землі. Назвали священною, бо захищали від чуми свої святині. Назвали народною, бо весь народ, як один, піднявся на боротьбу. І навіть діти, підлітки ставали плечем до плеча з дорослими і брали в руки зброю.

Сини й дочки мужнього українського народу на всіх фронтах стояли пліч-о-пліч із героями братніх народів. Разом із Покришкіним, Гастелло, Талахіним здіймалися в небо українські соколи – Молодчий, Кожедуб. Разом з Олександром Матросовим

били фашистських зайд донецький шахтар Петро Болото, полтавчанин Іван Кагамлик, мужня дівчина Марія Байда. Скільки їх навіки прославило себе в боях, починаючи від рядового солдата до генерала Івана Черняховського, який загинув на полі битви під стінами Кенігсберга.

Ми ніколи не забудемо наших юних звитяжців із підпілля, які віддали своє життя за світлий день нашої перемоги. Багато моїх ровесників у той буремний час ставали дітьми полків і так чи інакше вносили свою лепту у визволення Вітчизни.

Ще лишилося безліч запитань про ті далекі події. Не все до кінця з'ясовано. Не всі імена золотими літерами вписано у Книгу Пам'яті. Давній біль не припав порохом. А от у душах людей війна довготриваліша. При кожному доторку пам'яті обпікає, болить.

Мені пощастило, що я народилася і живу в умовах миру. Уже 68 років над мою рідною Україною мирно світить сонце, на українських полях золотом колоситься жито-пшениця, і тільки червоні пелюстки розкішного маку, що закосичують ніжні колоски, нагадують про те, що колись на цій багатій землі проливалася людська кров.

Дехто може подумати, що минули ті часи, коли можна було на повну силу виявити людські достоїнства: честь і чесність, мужність і самопожертву, почуття обов'язку і справедливості. Світ подвигу, в якому невидимими міцними путами пов'язане минуле і сучасне, сучасне і майбутнє, – невичерпний, бо:

« Життя торжествує в новім поколінні,

Та болі минулі – довіку нетлінні.

З граніту волає грізно і люто:

«Ніхто не забутий, ніщо не забуте!»

*Сиськова Софія,  
5-Б клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Жодне слово не зачепить душу так, як слово «мир». Якщо запитати будь-яку людину, що означає для неї мир, вона відповість: «Злагода та спокій». Мир для дитини означає «свобода», «воля», відчуття радості, коли є мама, тато. Мир для держави – це час, коли люди дбайливо ставляться до України, оберігають її. Мир для України – це любов людей до неї. Щоб зберегти мир, потрібно цінувати свою країну, цінувати людей, які живуть в ній, піклуватися про своїх сестер та братів. Мир для мене – це щастя, спокій, злагода, воля. Цінуйте свою країну, бо вона така одна!

*Щубак Дарина,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

У світі існує багато чудес. Сама матінка-природа створила прекрасні пейзажі. А відомі архітектори придумали будівлі незвичайної краси. Дуже болісно бачити, коли це все ми, люди, воюючи між країнами, руйнуємо.

Моторошно спостерігати на екрані телевізора, як люди вбивають один одного за те, що комусь не подобається, хто керує країною.

А хіба важливо, звідки в країну надходять ліки чи інші речі? Головне, щоб усе вирішувалося мирним шляхом і приносило користь людям, Україні. Важливо, щоб велися переговори між країнами, а не починалися війни світового масштабу за переділ території.

Кожна нація має право на свою культуру, мову. Ми можемо запозичити щось корисне і цікаве для нас. Гарно пізнавати все нове разом, розкривати таємниці нашої планети, адже країн і народів багато, а планета у нас одна, єдина. А вона – це наше життя, так хоча б заради неї ми маємо співпрацювати, дружити і миритися!

Хочу, щоб люди відчували, що в разі біди, яка, можливо, буде стосуватися однієї країни, інші держави не відвернуться, а протягнуть руку допомоги. Хочу бачити щирі посмішки на обличчях людей, співчуття і бажання допомагати. Мрію, щоб люди цінували життя інших людей, оберігали навколишнє середовище і доглядали за тваринами. Тому я голосую за мир! За мир між країнами та народами.

*Ясинчук Максим,  
5-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Ми маленькі ліхтарики миру**

Я хочу запалити маленький ліхтарик миру, щоб освітити доброту, яка заховалася у людських серцях. Бо тільки доброта здатна пробудити кожного і змусити стати на захист миру. А мир нам потрібен, щоб жити щасливо. І тільки діти зможуть достукатися до закритих сердець дорослих і переконати їх не розпочинати війни, а все вирішувати за столом переговорів. Мир повинен бути між державами, між окремими людьми. Бо війна приносить смерть, розруху, голод, сльози. Я тримаю маленький ліхтарик і голосую за мир, бо хочу жити щасливо зі своєю родиною, бачить безхмарне блакитне небо, ясне сонечко, слухати спів пташок.

*Гайдайчук Аліна,  
6 клас, Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка  
Хмельницька обл.*

### **Ніхто не забутий, ніщо не забуто**

Коли я була маленькою, то дуже любила слухати розповідь мого прадідуся про війну.

Прадідусь любив згадувати своїх фронтових друзів, перемоги в боях, про те, як воювали наші війська, про незабутній ранок 9 Травня, про своє поранення, про шпиталі. Трішки підрісши, я зрозуміла, що дідусь багато чого не розповідав про війну – це голод, про біль, про смерть людей. Не розповідав він мені і про

військовополонених, про жорстокість каральних німецьких військ, про катування і страти.

Я довідалася про все це з фільмів, підручників. Такі речі назавжди залишаться в пам'яті. Я вважаю, що ніхто не повинен забувати про ту страшну війну, про подвиги наших бійців. Кожен зобов'язаний пам'ятати, що зараз він живе завдяки тим, хто загинув у страшному періоді нашої історії.

Я хочу сказати, що наше покоління повинно пам'ятати про цю війну, щоб такої біди ніколи не повторилось.

*Лісова Вікторія,  
6-В клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Мир – мрія народів світу**

Скільки існує світ – стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу.

І над цими глобальними катаклізмами хтось стоїть, комусь не йметься все захопити, підпорядкувати собі, володіти.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі повстанці. Стільки історій існує про те, як із задрюченими починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожобу і так важко зупинити кровопролиття.

А життя у людини лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирає. Для всіх навіть співчуття не вистачить. Найбільше болять людині війни на її території. Слава Богу, ми вже 56 років без війни. Нещодавно святкували річницю перемоги. Це ми незвичайний цей день! Весна вже давно почала, але сьогодні травня все буяє і кипить у цвіту: у цей день цвітять повільно, але найбільший цвіт, найчарівніші квіти, найвишніше за красою створили люди. Цей день на всіх накладає печать щастя, гордості, любові, якоїсь патріотичності, урочистості. Ще трохи і ми будемо

дивитись на останніх ветеранів. Їх уже зовсім мало, і з кожним роком вони бідніші і бідніші. Гірко і соромно їм дивитися в очі, бо держава зробила їх жебраками. Зносилися костюми, скоро ні до чого буде і ордени чіпляти. Отак ми їх шануємо. А вони воювали за Батьківщину, за нас. Невже раніше люди були інші? Кращі?

Цікаво чи зараз змогли б проявляти такий патріотизм, чи спроможні на подвиги наші сучасники? Держава у нас ніби є і ніби її немає. Зовсім відсутнє почуття захищеності, таке враження, що нікому наверху немає справи до простого народу. А ми ж так чекали самостійності, незалежності! Як довго-довго ми її виборювали. Скільки крові пролито, скільки життів загублено! А в ім'я чого? Хіба ми зараз щасливі? Ми злидарі. Це про нас говорять: чому ми такі бідні, бо дурні; а чому дурні – бо бідні. Замкнуте коло. Я часто замислююся над долею свого народу: ну чому він такий терплячий і покірний? Як може весь народ бути рабом, терплячим волон? Чи ми такі байдужі, чи ледачі, чи боягузи? Мабуть, все-таки страх робить таке з людьми. Так звідки він взявся і коли причепився до нашого народу?

Наш народ не любить сам розпочинати війни, він ніколи цього не робив. Але він і не вміє себе захистити. А це погано. Ми засуджуємо Росію, що вона споконвіку втручається у чужі справи, розпалює війни, насильно когось завойовує. Прикладів сотні: Кавказ, Прибалтика, Афганістан, Угорщина, Чехословаччина, Чечня тощо. А це кров, це смерть синів, у яких є матері.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Це дуже добре, нехай хоч матері наші спокійно сплять. Але і такою терплячою теж не можна бути. Адже ми зараз не живемо, ми існуємо, щоб не померти. Це дико після стількох років цивілізації, при такому розвитку культури, при наявності такої історії. Так не може бути довго! Просто це протиприродно. Адже існують світові закономірності. Мабуть, ми переживаємо зараз сутужні роки. І не може бути, що ніколи нічого не зміниться. Зміниться обов'язково! Шкода лише, що наше життя уже пройде...

*Лушина Юлія,  
6-Б клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

З давніх-давен люди хотіли заволодіти багатими землями, поневолити народ. Війна зруйнувала не лише багаті та красиві міста, села, а й ранила багатьох сімей прямисінько в серце, забираючи рідних примусила лити сльози від болю. Наче грім серед ясного неба, на нещасних звалювалися не лише пекельні страждання, а й жахливі та несправедливі, жорстокі та безжальні знущання. Ганьба народів – це страшні та нелюдські їх вчинки, які відбилися на сторінках історії, про які ми не можемо читати без жалю та сліз.

Голод, безжальні війни! Все це немає жодного сенсу, адже після цих руїн залишилися лише болючі спогади, могили, лихо та ганьба народів.

*Микульська Єлизавета,  
6 клас,  
Спеціалізована школа-інтернат,  
м. Шепетівка  
Хмельницька обл.*

### **Мир – мрія народів світу**

З давніх-давен про мир і щастя мріють люди різних народів світу. Скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Бо ж лише коли є мир, то можуть здійснитись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її надії і помисли. Аби не війни, що проgrimіли над землею в усю історію, то людство вже давно могло жити так чудово, що ми й уявити не можемо. Бо давно б вже люди навчилися використовувати інші види енергії, здатні змінювати країни, а ще б могли летіти у далекі космічні простори, відкривати та досліджувати нові планети і переміщались миттєво у часі та просторі. Багато б змогло людство, якби жило у мирі і злагоді. А що наразі воно б хвороби і жили б усі здорові та щасливі.

На нашій блакитній планеті кожна жива істота прагне жити спокійно, а не здригатися від страшних вибухів. Мир на землі – це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях, і багато радості у світі.

Мир на землі, хліб на столі,  
Спокій в усьому світі.  
Вчаться у школах діти малі,  
Радісно сонце світить.  
Люди будують нове житло,  
Будуть у щасті жити.  
Кожній людині потрібне тепло,  
Щоб майбуття творити.

*Михайлов Данило,  
6-В клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Війна - це руйнація і ганьба народів. Дехто вважає, що війна – це не руйнація і що там не можуть помирати мільйони людей. Але вони не праві. Лише у Великій Вітчизняній війні було знищено сотні сіл і міст та було вбито мільйони людей. Війни – це ганьба народів, бо це значить, що люди не можуть щось поділити або навіть війни спалахують коли правитель гнобить свій народ і ці війни називають громадянськими. У 18 ст. у Америці відбувалася громадянська війна між американцями та колоністами англійцями. У американців був правитель – Джордж Вашингтон, а у англійців був король який хотів колонізувати Америку, щоб збільшити територію Англії.

Ось чому війни – це ганьба народів.

*Попович Олександра,  
6-В клас, РГГ,  
м. Рівне*

### **Мир у моїх очах**

Мир у моїх очах – це добро, щирість, любов серед людей. Це коли немає війн, коли люди поважають один одного.



Україна пережила Велику Вітчизняну війну. Ця війна принесла багато бід на наші землі. Миру тоді в Україні аж ніяк не було! Тоді по всій її території панував страх і голод. Тоді від голоду померло мільйони людей. Тоді всі міста України були зруйновані. Від них залишилися тільки рештки.

Але тепер ми можемо замислитися над всім цим, над наслідками війн і побачити, що мир кращий за війну! І що краще творити людям добро, а не зло.

*Степасюк Діана,  
6-А клас, ЗОШ №27  
м.Рівне*

### **Лейтенант Тетянка**

Мій друг Володя переплутав зошити й намалював кумедних чоловічків не у своєму, а в Оленчиному зошиті. Що тут почалося: гамір, крик сльози ...

Ідучи додому, ми, хлопці, говорили про дівчат. Дійшовши до під'їзду, сіли на лавку біля будинку й не переставали про них говорити.

Підійшов наш сусід, дід Михайло, літня людина ( його у будинку всі знають і поважають!).

- Про що це ви так гучно говорите? – запитав із цікавістю дід.  
- Про дівчисьок... Чому вони такі базіки, й крикухи, й боягузки, а як зазнаються!..

Дід Михайло, трохи помовчавши, сказав:

- Коли хочете, я розповім вам про один випадок.

Ми, звичайно, зручніше вместилися і з нетерпінням чекали розповіді. Дід Михайло, підкрутивши пальцями вуса, почав розповідати:

- Давно це було. Ще тоді я працював водієм таксі. Якось біля вокзалу сіли в мою машину пасажири: батько, мати і донька, років п'яти, її Тетянкою звали. У неї очі були сині сині й крупні, немов гудзички, а з-під шапки виглядали білі кучері. Такою ж сивакучою виявилася ця дівчинка! Батькам своїм не давала й хвилинки спокою.

- Знаємо ми таких, - махнув рукою Володя, – як причепиться, то й не замовкає: чому? навіщо? куди?...

- От-от, - засміявся дід Михайло, – і вона не вмовкала: Куди їдемо? Де їдемо? Яка це вулиця? А батьки їй спокійно усе пояснювали. Тетянка розвеселилась і заспівала:

Чижик, чижик, де ходив? На Фонтанці ніжки мив...

Співала отак всю дорогу, поки я їх привіз.

Дід Михайло замовк, щось пригадуючи.

Ну, а потім що було?

- Потім було не швидко. Років п'ятнадцять, певно, минуло з того часу. Жили ми мирно, спокійно, та раптом напали фашисти. Добре, діти, що ви про війну зараз із книжок, фільмів та наших оповідей знаєте.

- А ви воювали? – перебив Володя.

- Чотири роки. Повернувся додому після Перемоги й знову взявся за кермо. А невдовзі сталась одна цікава подія. Сіла у мою машину молода дівчина. Була вона у військовій формі, на погонах по дві зірочки – лейтенант. З-під синього берета білі кучері виглядали, а на грудях – орден Червоного прапора ( його на війні лише сміливці одержували !). Ось так! Мені ця дівчина дуже сподобалася і нагадала маленьку балакуху, котру я давненько підвозив. Ми розговорилися, і я їй розказав про «чижика». Хвилинку помовчавши, ми раптом засміялися. Знаєте чому?

Я заперечно повернув головою, а Володя пильно подивився на діда.

Дід Михайло усміхнувся і промовив :

-Та тому, що я впізнав у лейтенантові маленьку дівчинку Тетянку. А ви кажете: «балакухи», «цокотухи», «боягузки». Це вони такі, доки маленькі, а коли виростають, стають прекрасними трудівницями і відважними захисниками, а коли необхідно, то й сміливими солдатами, що, не задумуючись, ідуть у бій.

Нам було цікаво: обоє воювали, перемогли ворогів і живі, з нагородами повернулися з фронту. Отак і сиділи, дивлячись із захопленням на діда. А він, не поспішаючи, піднявся з лави, одягнув кепку і, хитро глянувши на нас, запитав:

- Ну, то як? Ще будете насміхатися з дівчаток?  
Ми опустили голови, нам нічого було сказати. А дід, пильно  
глянувши нам у вічі, спокійно промовив:  
- Бережіть, діти, мир на землі – і буде спокій у світі.

*Тихоненко Анна,  
6 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Що є прекраснішим за мир і злагоду у всьому світі, в кожній країні, в кожній родині? Вічна тема – дружби і любові, злагоди і миру поміж людьми. Завжди дуже добре жити всім там, де є доброта, взаєморозуміння і терпимість.

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно і земля не страждає від зла і ненависті. Про мир дуже багато написано різних книжок, але всі ці гарні слова рідко розчулюють людей, які не розуміють цінни миру. Я – українка, і пишаюся тим, що живу у вільній державі і незалежній країні. У моїй Україні панує мир. Я думаю, що всі люди мають боротися за те, щоб наша країна була мирною. Адже найбільший скарб для українця – мирний гурт і щастя в мирному домі. Ми створені для мирної праці, а не для війни.

Я вважаю, що ми повинні втілювати і життя наші бажання, сподівання, адже ціна цих бажань допоможе нам здобути мир у нашій країні. Ми повинні робити все можливе, щоб війнам не було місця у нашому житті. Саме тому я хочу миру на землі!

Мир – це дружба всіх народів,  
Це життя без війн та зла,  
Мир – це злагода у домі,  
Тиша, спокій, доброта.  
Мир – це тато і матуся,  
Це уся моя рідня,  
Мир – це школа де я вчуся  
Й вся моя шкільна сім'я  
Мир – це завуч і директор.

Це терплячі вчителі  
Мир – наділ на майбутнє  
- І в столиці і в селі

*Бабіч Дарина,  
7 клас,  
Природничий ліцей №303,  
м. Київ*

### **Я голосую за мир**

Іноді я уявляю собі нашу Землю як велетенську живу істоту. Вона мені здається схожою на кита, що повільно мандрує в океані, тільки океан той – космічний, і Земля просувається в ньому у цілковитій тиші та мороку, неквапом, за лише їй відомим маршрутом, разом із іншими сестрами-планетами за ватажком-Сонцем. У таких великих істот не може бути ворогів, але вони є, і всупереч здоровому глузду це ми – люди. Ми змінюємо середовище, в якому вони існують, в якому існуємо ми самі, не замислюючись над тим, що можемо зникнути разом з тими, кого знищуємо. Китам незатишно існувати в океанах, забруднених відходами, Землі так само незатишно у просторі, де постійно порушується природна рівновага стихій, лунають атомні вибухи та спалахують спустошливі війни. Невже ті, кому байдуже до власного майбутнього, мають право називати себе «людина розумна»?

Мені пощастило – я не знаю, що таке війна, лише чула про неї від прадідуся та у новинах. Фільми про війну мені не подобається дивитись, бо неможливо зрозуміти, чому люди, замість опікуватись місцем свого проживання, робити його кращим та намагатись відвернути якісь природні катаклізми, які можуть нам загрожувати, витрачають час та зусилля на знищення один одного. Зрозуміло, якщо це роблять дикуни, яким здається, що за сусіднім пагорбом краща земля чи більше тварин для полювання, але сучасній людині, яка володіє розвинутими науковими технологіями, може прогнозувати майбутнє та впливати на нього, така поведінка повинна видаватись безглуздою. Ресурси природи вичерпуються, навіть якщо комусь одному повідбирати

їх у інших, вони колись скінчаться і переможецю прийдеться міркувати, як вижити, знову ж таки повертаючись до науки і технологій. Чому б не попередити катастрофу, поєднавши зусилля і вже зараз працюючи разом на користь майбутнього, яке до речі у всіх людей спільне?

Коли я закінчу школу, то намагатимусь більше дізнатись про те, як можна вплинути на погляди людей та переконати їх не йти хибним шляхом військових конфліктів, вирішувати суперечки переговорами, а не знищенням одне одного. Буде добре, якщо наша Земля почуватиметься в безпеці, і жодна дитина не зможе відповісти на запитання «Що таке війна?»

*Березецький Сергій,*

*7 клас,*

*Спеціалізована школа-інтернат,*

*м. Шепетівка*

*Хмельницька обл.*

### **Мир у моїх очах**

Що таке мир? Тлумачний словник дає багато пояснень цього слова.

Мир – це відсутність ворожості, війни, суперечок. Мир – це спокій.

Кажуть: «Ідіть з миром», коли бажають успіху, добра.

Ще кажуть: «Миру цьому дому», коли зичать добра, здоров'я, благополуччя, спокою та злагоди мешканцям.

Я вважаю, що мир – це гармонія, коли все милозвучить, як музика, злагоджене, взаєморозуміле. Коли кожен інструмент грає свою партію, а у підсумку виходить прекрасна мелодія. Також гармонію ми спостерігаємо у природі. Клімат, рельєф, рослинний та тваринний світ, моря та океани.

В морях та океанах живуть різноманітні риби та інших живих організмів, коли за цим спостерігаєш – відчуваєш гармонію природи в якій ми живемо.

Також цікаво спостерігати та тваринами до того ж ти сам відчуваєш гармонію. Тож якщо хочеш зрештою відчути гармонію коли в родині мир, злагода і щобов коли мир добувається то ти вона відчуває мир та спокій.

*Гайдасенко Діана,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Мені наснилася війна**

Звичайний ранок. Жахливий сон! Мені наснилася війна.

У звичайний буденний ранок я прокинулася у холодному поту. Найжахливіший сон у моєму житті. Приснилася страшенна війна. Зазвичай блакитне небо було вкрите чорними хмарами диму. Страшні та гучні постріли гармат, кулеметів, гуркіт танків, безліч поранених та вбитих людей. Суцільний жах. А найстрашніше, – маленька дівчинка, стоячи на колінцях, благала прокинутися своїх вбитих маму й тата. Вона на той момент ще не розуміла, що залишилася круглою сиротою. А як їй далі вижити в цьому жахітті?!

Знедолені, голодні, покалічені люди. Понівечена країна – Батьківщина. Голод, холод, жах.

Чудово, що це був просто жахливий сон, а не реальність подій!

Я з полегшенням глянула на блакитне, спокійне небо, на якому сходить сонце, на здорових, усміхнених людей, які поспішають кожен за своїми справами.

Я подякувала Богу за мирний час, у якому я та інші живемо, за свою Батьківщину, якою я пишаюся.

Хай мир і спокій завжди панує у наших оселях, рідному краї і в цілому світі!!!

*Довгорукий Андрій,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Схилюся над могилами солдат**

Війна! Якою б вона не була, – це найбільше зло на землі. Від переможного травневого салюту минуло вже чимало часу, та в нашій пам'яті живуть і житимуть подвиги героїв, звершені у дні війни. Кожен завдячує нині полеглим у боях солдатам за право мирно, щасливо жити. Багато, надто багато не повернулись з фронтів доріг. Світ повинен низько схилити голову перед нашим народом, його доблесними воїнами. Це вони зупинили ворога.

прикрили подальший шлях розповсюдження агресії на інші країни та інші континенти. Давно відгриміли останні залпи гармат, зарубцювались на деревах рани від куль і осколків, обвалились партизанські землянки, зсунулись окопи, відновились міста і села, але не стерти в пам'яті народній подвиги героїв війни. У нашій вдячній пам'яті безсмертя героїв, які допомогли нам подолати лихо. Зберегли народ наш і його добре ім'я.

Нехай коло їхніх пам'ятників нестримним полум'ям палахкотять багрянні квіти. Адже невмирущий той, хто жив для людей і віддав своє життя за щастя майбутніх поколінь!

*Денисюк Юлія,*

*7-А клас,*

*ЗОШ №1 ім. Володимира Короленка,*

*м. Рівне*

### **Ми голосуємо за мир!**

У кожної людини є свої мрії та бажання, навіть уявити не можна, наскільки вони цікаві і різнобарвні. Одним із моїх бажань є нездійсненне: щоб на нашій планеті панував мир.

Давайте пригадаємо ті роки, коли була війна, яка не залишила жодної сім'ї без трагічних наслідків. Хто хотів би собі такої долі? Напевно, ніхто. Про лихоліття війни я почула від прабабусі, вона зі сльозами на очах згадувала своїх рідних та односельчан.

Я вірю і маю надію, що колись буде панувати мир на планеті. Війна починається з маленької краплинки, яка переростає в океан, а потім, як це все зупинити? Мир – це слово, що поєднує в собі добро і злагоду, любов і віру, щастя і надію. У ньому переплітаються барви веселки, чистота і краса джерела, безмежна блакить небес. Як хочеться, щоб це чарівне слово було нескінченним, але у планети є ми, і ми можемо змінити все на краще, а особливо зробити мир нескінченним.

Скажемо всі разом: «Я голосую за мир!».

*Дудас Анна,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Схилюся над могилою солдатів**

Війна – це час жахливих подій. Всюди чути крики та плач, постріли та вибухи. Усі хочуть миру, та не завжди так виходить. Але світ може стати кращим, якщо припиняться війни, та люди перестануть ворогувати. війна – це одвічна тема для поетів. Люди бажають розповісти про те, що було, і тоді, прочитавши такий твір, людина замислюється над тим, що живе у хороший час, під мирним небом.

З самого дитинства кожній людині прищеплюють любов до ближніх та ідею про увесь жах війни. І одним із таких творів як для дітей, так і для дорослих, є твір Григора Тютюнника «Климко».

Ми повинні дякувати ветеранам за те, що вони не боялися та боролися за Батьківщину. І тому ми повинні пам'ятати про них не лише 9 Травня.

Я бажаю усім забути війни як жахливий сон. Та жити у добрі та злагоді, а головне, у мирі з усіма людьми.

Схиліюсь над могилою солдата в знак пам'яті за наше мирне життя!!!

*Касьян Стефанія,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Ми – маленькі ліхтарики миру**

Добре, що я живу у мирний час, можу спокійно вранці прокидатися, милуватися сонечком, бачити мамину посмішку, відчувати татову турботу. Приємно серед ночі побачити ліхтарики на вулиці рідного міста, відчути їх тепло.

Ми – маленькі громадяни своєї країни. Ми, мов ті нічні ліхтарики, освітляємо і одобрюємо світ. Від нас залежить майбутнє життя зеленої планети. Діти – ліхтарики миру, які ніколи не згасають. Ми запалюємо мир у серцях. І маємо маленьку надію засвітити весь світ миром і любов'ю.

На світі не можна прожити без тепла і добра наших душ.



Ми – маленькі ліхтарики миру, материнським теплом зігріті.  
Хочеться допомогти планеті і тим людям, які вірять у мир.

Щоб розігнати недобру пітьму, кличу із собою своїх друзів –  
світлячків. Ми – маленькі ліхтарики миру, летимо до тебе, Земле!

Ми зробимо тебе ясною і усміхненою!

Мир – це життя в цьому світі. Давайте всі дружно візьмемося  
за руки і скажемо: Ні – війні! Так – Миру»

Ми, діти – маленькі ліхтарики, за Мир у всьому світі, а значить  
– за життя!

*Юхимчук Карина,*

*7 клас, ЗОШ №20,*

*м. Рівне*

### **Схилюся над могилами солдатів**

Війна... Страшне слово! Скільки в ньому ненависті, злості, сліз,  
смертей, болю, розбитих сердець. Але разом з тим – це мужність,  
відвага, героїзм і, нарешті, перемога!

Яка радість, що перемога була за нами і недарма мільйони  
радянських солдат померли на полі бою, вони віддали найцінніше,  
що мали – життя за мирне і чисте небо, за свободу, за  
Батьківщину! Скільки б не змінювалось покоління, всі повинні  
знати, що таке війна, фашизм і яких страждань і втрат вона  
нанесла нашим співвітчизникам. Бої в Україні відзначилися  
винятковою запеклістю і жертовністю. Радянські солдати  
прагнули будь-якою ціною відстояти нашу Батьківщину. І завдяки  
своїй дружності і гуртовності вони перемогли!

На День перемоги вся наша сім'я несе квіти на Дубенське  
кладовище і вшановує пам'ять загиблих воїнів.

Я низько схиляюся перед могилою солдата.

Я дякую йому за те, що живу, радію, вчуся, мрію!!!

*Якимчук Ліана,  
7 клас, ЗОШ №20,  
м. Рівне*

### **Мені наснилася війна**

Якось напередодні 9 Травня мені наснився сон.

Я сиджу у кріслі, читаю книгу і раптом... надворі почувся гуркіт. Мені стало цікаво, що там відбувається, тому я, не гаючи часу, швидко одяглася і вибігла на подвір'я у капцях. Там було щось жахливе: люди кричали, плакали, бігли кудись... Гуркіт наближався все ближче і ближче. Я побачила великий, страшний, забруднений танк. Неподалік впав снаряд. Я відскочила, але він влучив у мій будинок. Не розуміючи, що відбувається, я стала і дивлюся на людей, які бігли, кричали... Це було схоже на кінець світу. Мене охопив жах. «Війна!» - зрозуміла я. Мого будинку вже немає. Я швидко побігла до своєї тітки, що жила недалеко від мене. Але і тут я побачила страшну картину: будинки горіли, люди лежали і стогнали.

На дитячому майданчику я знайшла маленьку дитину, що лежала у колісці і плакала. Взявши її на руки, я підійшла до її будинку. Я злякалася, адже серед уламків я побачила свою двоюрідну сестричку, що лежала на ліжку з обпеченою шкірою, рукою, що звисала, по якій повільно котилися краплі крові і падали у велику калюжу. Мною опанував жах!

... Прокинулась я від стуку ножа на кухні. Мама готувала мені сніданок. Зрозумівши, що це був лише сон, я видихнула з полегшенням. Наступного ранку у День 9 Травня я купила величезний букет ромашок і поклала його на могилу солдатів, що загинули на війні.

Я не хочу війни, навіть у сні!

*Балуашвили Дина  
8 Клас,  
г. Бээр Шева  
Израиль*

### **Мысли о мире**

Всем детям мира выражение «мир» напоминает синее небо в солнечный день, белого голубя с листочком в клюве или зеленое

деревцо в красивой роще. По более серьезным понятиям, мир – это хорошие отношения с соседними государствами или просто с соседями на вашей улице. Как говорится, мир начинается дома.

В Израиле, где я живу, мир – понятие не постоянное. Много раз прекращалось перемирие с нашими соседями – Сирией, Ливаном, Египтом и сектором Газа. Всегда есть шанс, что будут новые войны и военные операции, где могут пострадать наши солдаты. У нас и мальчики, и девочки после школы идут служить в армию – Цахал.

Кроме этого, каждый год на Израиль падает немало ракет из сектора Газа. Я сама видела ракету в небе над городом, как ее сбил “Железный купол”. Тысячи детей в садиках и школах подвергаются опасности – пока не во всех школах и садиках есть бомбоубежища. Детям приходится во время сирены прятаться под столами, что не очень поможет, если не дай бог будет попадание. И вообще, для многих малышей слово «град» ассоциируется с ракетами.

Мир – это важная вещь, ведь без мира не было и не будет нормальной жизни. Когда я пошла в школу в первый класс, первое слово, которое нас учили писать – это «шалом» («мир» на иврите).

Война – это своего рода соревнование, только очень плохое. Соревнование между государствами должно быть мирным, тогда всем будет хорошо. Ведь именно благодаря плохим отношениям и мирному соревнованию между Америкой и Россией Юрий Гагарин стал первым человеком в космосе.

*Гарачкун Василь,  
8 клас, ЗОШ №16,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Кожну секунду в світі відбуваються конфлікти, сварки і суперечки. Та паралельно з цим панує мир та спокій. Без миру напевне всі люди були б ворогами й суперниками один-одному, вічно тривали б війни і нескінчена ворожнеча. Створюючи люків, Бог наділяв цю істоту такими цінностями, які були в нього. Та людина спромоглася суперечити божому слову і створити грех.

від якого пішла війна. Мир – це нагорода та спасіння для людей, які ми повинні цінувати й оберігати. Я не хочу бачити ворожнечу на землі, заради якої людина спроможна грішити, а саме: вбивати, заздрити, знущатися та принижувати. Нашу планету я хотів би бачити чистою, мирною, дружньою, наче одну велику родину. Ще я хочу, щоб завжди світило ясне сонце, співали пташки, квітло все навкруги, та для цього потрібен мир. Тому я голосую за мир.

*Жук Віктор*

*8-А клас, ЗОШ №22,*

*м. Рівне*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Війна - це завжди втрати. Втрати життя, майна, честі. Війна залишає руїни у містах, вулицях та душах людей. Це безумство, сліпа ненависть до ближнього, який думає по-іншому. Так навіщо руйнувати все, що ти маєш, доводячи свої переконання опоненту війною? Навіщо руйнувати сім'ї, міста та села руками солдат, які повинні виконувати накази, щоб не називатись «ворогами народу».

Час іде і людство розвивається. Винаходяться все нові і нові засоби убивства. Людей стає більше, але земля не росте. Запаси води, кисню і корисних копалин обмежені, тому людство на порозі третьої світової війни. З сучасними технологіями, новітньою зброєю та безрозсудністю людей, які «тримають палець на спусковому гачку», у людей немає шансів вижити після третьої світової. Земля виснажена, достатньо природних катаклізмів, що руйнують людські життя. Третя світова стане останньою в історії людей. Не тому, що люди порозумнішають, ні! Тому, що завдяки зброї масового винищення більше не буде кому воювати. Вперше перед землянами постає очевидний вибір: мир чи апокаліпсис. Ми повинні схаменутись і все-таки спростувати твердження, що люди – це вид, запрограмований на самознищення. Отож я голосую за мир!

*Кочкар'юв Владислав*  
*8-А клас, ЗОШ №22,*  
*м. Рівне*

### **Війна – це лихо і ганьба народів**

Війна – це крики, смерть та біль. Це розлука й страждання. Це диктатор, що перетворив щасливе майбутнє народу на попіл.

Друга світова – остання глобальна війна, яку бачило людство. Її ветерани живі й нині, хоча з кожним роком їх все менше... Мого прадідуся Адама, який з честю пройшов юнаком усю війну, не стало минулого року. Не кожен герой тих часів одразу почне розповідати про ті жахливі події, усе ж завеликий слід лишила війна на їхньому серці...

Але ж існують люди, що донесли до нас розповіді про страшні воєнні часи – це Письменники. Чоловіки й жінки, що не побоялись правди, і розкрили подробиці кривавих подій 40-их років. Але навіщо? Навіщо жахати народ, тоді, коли війна закінчилась? Для того, щоб цього не забули...

Не забули полеглих вояків, що пожертвували життям заради майбутнього нації. Не забули померлих солдатських матерів, які своїми палкими молитвами намагались їх врятувати. Не забули спаленої селянської хати, яку побудували батько з сином за кілька років, а війна знищила у лічені секунди. Не забули передсмертний плач дитини, яку в останній момент намагалася закрити своїм закривавленим тілом поранена мати... Бо поки вічна людська пам'ять – вічно житимуть у наших серцях герої війни!

Доки усі ці жахи викликатимуть відразу, народ житиме без війни.

Тому пам'ятаймо поклавших голову за наші життя, аби не вони, а ми жили б у дещо іншому світі...

*Белік Владислав,*  
*9-А клас, ЗОШ №13,*  
*м. Рівне*

### **Лист військовополоненого**

Пишу в майбутнє. Живу так, як живуть у неволі. Доводиться фашистський дріт. Вода мене не підмулює, мури мені тримають міцно. Тримаються мури – і я як можу. Пиши останній лист...

думки мокрі від сірості. Дивлюся на смутні дерева, які ще в листу. Їх тут обмаль, але я дивлюся на них і думаю, що ці декілька беріз не хотіли б рости на камені та асфальті, вони воліли б пишатися у лісі і слухати пахущий шум, але ніхто їх не питає, де їх посадили – там і ростуть. Влітку скупкою россою падають на землю, а пізньої осені чорніє їх гілля, як пальці. Тягнуться вони до неба, ждуть просвітку від сонця, хотіли б в поле, але не підуть. І дерева мовчать. Мовчать дерева, мовчу і я. Бо що таке неволя? З одного боку – це сумна штука, а з другого боку – весела, бо нікому поле засівати, не треба дрова на плечах тягати, не потрібно купувати бензин, – ні хліба, ні бензину, ні солі, – це все видають по скибочці, значить, можна жити в неволі. А ще: воля – як пасіка. І людина на волі, як бджілка, мусить все, що може, мусить все, звідки може, приносити до своєї пасіки, аби скуштувати медяника. А тут цього не треба...

Отже, для немає причини. Правда, хатнім сусідам здається, що чоловік пропав, як камінь у воду. Але каменеві і у воді добре. Думаю, що воля – погана штука: там на паску пироги із сиром потрібно їсти, а це заворот кишок, потрібно сердечні каплі приймати, аби не так нервувати, а тут нема куди розбігатися. То переконав я Вас, що у мене все гаразд? Зрозуміло, що неволя – це не бочка з медом, а казан з терпінням.

Час іде. І з кожним днем ближчає...воля? Літо відлітували. Осінь із зимою хоче зустрітися. Відібрали автомат...То, може, мені б лиш велику лопату, то я буду сніги прокидати аж у Карпати, до рідної України. Дивлюся у вікно, піниться сизий туман. Сонця не видно. Над нашою стріхою, мабуть, дощі. І врожай гниє. Рік, мабуть, тяжкий буде. Кріпиться. Воля наша не за горами. Дочекаймося!

*Боліщук Олена,  
9-А клас,  
Рівненський економіко-правовий ліцей,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Усі ми люди планета Земля. Ми маємо тіло, душу, дух та власний розум, що задіяні у всіх випадках життя. Наш мозок завжди працює, виконує складні операції, керує тілом. Над ним власна хіба що душа, яка відповідає за вчинки людини ті свідомість, що продумує усе на кілька кроків вперед. Саме цих два невід'ємні елементи «мотають на вус» пережите та набирають досвіду, тому в літньому віці особа може зробити висновок, що за свої вчинки потрібно відповідати, Ctrl+Z існує тільки в комп'ютера. Шкода, що правила життя починаєш розуміти після заступлення на його граблі, тому не дивно, що люди творять безліч дурниць, а їхні дії можуть призвести до найгірших наслідків, навіть війни.

Життя – безцінне, жалюгідна смерть, війна – торнадо в тихих водах. Очі людей затьмарюють не тільки купюри валют, а й влада над народом, у випадку з загарбниками ще й земля. Звернімося до історії українських земель, до населення, яке пережило роки жорстокості фашистських війн, скільки людей замість того, щоб спокійно жити, піклуватися про сім'ю, розвивати культуру, покращувати технології, стало маріонетками у руках влади, яка розставляла мініатюрки військ на карті й направляла живу масу на від стояння чи загарбання землі та боротьби за свободу. Ніхто не задумувався про наслідки, як багато загине, скільки людей буде винищено, який удар природі завдасть зброя, яку й сьогодні знаходять на теренах, де проходили воєнні дії. Назавжди у пам'яті людей залишилася згадка про війну 1939-1945 років, що задіяла великі території, вплутала не одну країну та забрала у потойбіччя воїнів-героїв, що боролися за свободу, а також бідний народ, що відчув це лихо на собі. У війні була задіяна вся частина чоловічого населення, різного віку: від малого до старого. Вони повинні були захищати Вітчизну, а жінкам доводилося молитися за життя своїх коханих чоловіків, любих

синів та дождатися їхнього повернення з фронту. Багато полягло у битвах, не одна дружина стала вдовою, не одна дитина осиротіла, народ відчув Гітлерівську жорстокість, його розправу з руськими людьми, і вбивства навіть малюків. Проте у справжніх патріотів не згасала надія та віра у перемогу, вони жили сподіваннями та мріями, які втілилися у життя 9 травні 1945 року, як провіщав могутній екстрасенс ХХ століття – Вольф Мессінг. Саме він невпинно давав свої виступи у різних куточках Росії, відповідаючи людям на питання про їх рідних, про війну. Переживши страшні часи, ми можемо згадати про них на сторінках книжок, побачити відтворювану війну у фільмах або почути розповіді ветеранів, у яких і досі болить душа від однієї думки про війну. Скільки сліз витекло з їхніх очей, мов води з джерела, як настраждались вони під час боротьби проти Гітлера, нікому не зрозуміти та не відчувати цього. Саме ветеранам ми повинні завдячувати життям, адже вони воювали, боролись за волю, не боялися ні гуркоту гармат танків, ні бою віч-у-віч з ворогом, вони зуміли вижити та захистити нашу країну.

Ми молоде покоління, ми не знаємо, що таке війна, нам не доводилося воювати та бачити ріки крові, сльози рідних та їх поранену душу. Війна нам відома з переказів, книжок історії, відтворюваних фільмів. Наші руки тримали зброю хіба що у комп'ютерних іграх, де ми повинні виживати, де в нас кілька життів, де є шанси на виживання, тільки у них ми можемо захищати свою свободу не усвідомлюючи, що у фантастиці закладена реальність. Набираючись досвіду, вже як сформовані особистості, ми усвідомлюємо наслідки жорстокості, здатні відчувати та моментом погляду пережити війну. Майбутнє у наших руках, ми усе робитимемо задля спокою світу та гармонії у душах людей, адже ми маленькі ліхтарики миру в очах наших батьків, що вірять у наші можливості, а їхня любов супроводжує нас протягом усього життя.



*Браценюк Марія,  
9-А клас, ЗОШ №8,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир**

Незабаром прозвонить випускний дзвінок. Багато з моїх ровесників по закінченню дев'ятого класу планують навчатися у коледжах, технікумах та інших навчальних закладах. Кожен із нас ставить певні цілі у своєму житті та вірить, що всі мрії здійсняться. Це можливе лише при мирному сьогодні, а якщо ж розпочнеться війна, то про щасливе майбутнє прийдеться забути.

На уроках історії я дізналася багато про Велику Вітчизняну війну, серце завмирало, коли дивилася документальні фільми про знущання фашистів. Тепер розумію, чому радянські солдати боронили наші землі від ворога, чому, не замислюючись, віддавали своє життя, щоб не пропустити ворога до важливих стратегічних об'єктів. Війна – це зло, нещастя, сльози матерів, сини яких загинули на полі бою, це – розруха, ненадійність, жорстокість. Нехай ніколи не повториться страшна біда, що коротко називається «війна».

Звичайно, українські дітлахи не знають, що таке вибухи, постріли, масові розстріли мирних жителів. Але у світі ще не затихають гармати, лякають усіх мінні поля, руйнуються від снарядів цілі квартали, міста. Я переконана, що до дітей усього світу зможуть прислухатися торговці зброєю і перемогти свою жадобу до збагачення за рахунок війни, вони змінять свої погляди, пригадають Заповіді Божі та знайдуть собі інше джерело доходів. І тоді закінчиться війна у Сирії, Іраку, Афганістані. Важливо, щоб отямилися і політики та задумалися про майбутнє нашої планети, а не боролися за владу всіма можливими і неможливими способами. Я голосую за мир у всьому світі, за щасливе майбутнє нашої планети.

*Павлюк Анна,  
9-А клас, ЗОШ №13,  
м. Рівне*

### **Молюся за тебе, як за матір**

Рідна моя Україно!

Молюся за тебе, як за матір гріховно-святу, за твою золотом налиту ниву, за вічного неба блакить.

Слова молитви за твою славу, за мужню непокору століть, за золотоголову столицю, яка пишається по груди у білих свічках каштанів.

Стою навколішки за твою Божественну мову, за калинову вроду, від сердечка-зернятка якої переливається у моє серце доброта.

Побожно складаю руки у молитві за пам'ять синів, убієнних за твою волю, за тих, хто запалить у душах світла промінь, щоб край заяснів.

Очі з надією зоріють на лики Святих, щоб у милосерді настав час єднання братів. Не сумую, що ми – не безсмертні. Молюся за твоє, Україно, безсмертя!

*Терещук Ольга,  
9-В клас, ЗОШ № 28,  
м. Рівне*

### **Я голосую за мир!**

Моєму поколінню пощастило народитися в мирний час, коли немає свисту куль та розриву гармат, адже війна приносить тільки горе, сльози, руйнування, втрату близьких. Скільки біди та нещастя приносять із собою війни, я бачу з історичних фільмів та книг, переглядаючи художні та документальні кінокартини. А ще гостріше відчуваю те страхіття, коли прабабуся розповідає мені про ті страшні роки, що довелося пережити. Як переховували пораненого партизана, ризикуючи власним життям, як збирали житні колоски та варили гнилу картоплю, щоб хоч якось виживати. Беру в руки стареньке пожовкле фото і слухаю далі, як один мій прапрадідусь загинув у концтаборі, а другий дійшов до Берліну та повернувся додому. Розглядаючи його бойові нагороди я ніби відчуваю його жагу до життя і перемоги. Хвилюючі розповіді

повертають в той страшний час і тоді чітко приходиться розуміння, що нічого кращого нема, як мирний сонячний ранок моєму вікні.

Приємно прокинутися вранці та бачити усміхнені обличчя своїх рідних, прийти до школи і отримати такі важливі знання, радісно поспілкуватися з друзями. Та, іноді, спостерігаючи за тим, що зараз відбувається в нашій державі, замислюєшся: «Чи завжди буде так?», і в той момент ніби холодок пробігає по спині від таких думок, хочеться відігнати їх якнайдалі і ніколи не повертатись до них. Щоб ті страшні часи залишилися в далекому минулому, щоб у всьому світі був мир та спокій. Та все ж не варто забувати про наше історичне минуле, бо воно, як ніхто інший, вчить нас жити краще та не повторювати помилок.

Дуже важливо цінувати кожную хвилину життя: першу весняну квітку, теплий літній дощик, осінній золотий листопад, пухнастий сніжок під ногами, сонячного зимового ранку – це все дає неймовірне відчуття щастя. Щастя мирного життя...

Я голосую за мир!!!...

*Буласвський Іван,  
10-Б клас, СЗОШ-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Мир у моїх очах**

Війна... Страшне слово, скільки в ньому ненависті, злості, сліз, розбитих сердець, скалічених доль, смертей, болю, а ще це відвага, мужність, героїзм, подвиг і нарешті «Перемога!» Людина народжується і умирає. У порівнянні з вічністю, людське життя – порошинка в нескінченному просторі космосу.

У стародавні часи найбільшим щастям вважалося бути гарним воїном, доблесно боротися з ворогом і вмерти на полі бою. Ще одне найдавніше поняття про щастя – багатство. Бути багатим – значить бути щасливим. Але шлях до багатства часто лежить через поневолення інших народів. Це породжувало війни протягом усієї історії людства.

У світі є багато різної зброї. І кожного дня виготовляється нова зброя. У США зброю можна купити без ліцензії. Це часто

призводить до того, що зброя потрапляє до рук жорстоких людей, внаслідок чого часто страждають невинні люди.

Існує думка, що кінець світу може прийти з космосу, але це не так, тому що ядерна зброя масового знищення вже існує. І саме вона може знищити декілька разів усе живе на земній кулі.

На мою думку, щоб не породжувати війни, потрібно усім країнам відмовитися від виробництва ядерної зброї. А урядам усіх країн потрібно прикладати максимум зусиль для підтримання миру на планеті, адже вона єдина і неповторна у космічній системі.

*Морозько Інна,  
10-В клас, НВК №12,  
м. Рівне*

### **Ніхто не забутий, ніщо не забуте**

Ти пам'ятаєш щастя, що подарували батьки? Ти пам'ятаєш зморшки, що з'явилися при посмішці дідів? Ти пам'ятаєш сльози, що іскрили в очах прабабусь? Ти пам'ятаєш, звідки почалась та війна, що змішала кров ворожу з рідною кровиночкою?

Ніхто не забутий, ніщо не забуте. Так хочеться вірити в сердечність нащадків, їм хочеться. Так сподіваються зберегти те, що віддано захищали, Вони сподівалися. Вони вже готові змиритися з тим, що забуті і непотрібні, адже атрибутів, що їх символізують, майже не залишилось або ж просто не помічають. Та серця змушують завжди пам'ятати нові поштовхи завдяки Вам. Та душі бережуть саме те тепло, що залишили Ви. Та легені вдихають не таке чисте повітря, до якого звикли поряд з Вами. Та очі потаємно бережуть надію, що Ви віддали життя за рай і мир на землі, який ми створимо во ім'я Ваше!

А солі у серці занадто багато,  
Що змушує завжди тебе пам'ятати  
Той довгий, болючий і незбагнений порив  
Захищати, боротись во ім'я нащадків своїх.  
Що дозволить забути, коли  
Чорна стрічка на фото батьків?  
Хто посміє вернутись і  
Бути там ще раз за них?

Розкажи дітям, як син  
За батька в огні погорів.  
Господи, благаю... в раю їх мирно храни!

*Павлюк Аліна,  
10-А клас, СЗОШ-інтернат,  
м. Шепетівка,  
Хмельницька область*

### **Мир – мрія народів світу**

Руїна, пустка, обпалені домівки та дитячі речі, страх у очах. не пораховано сотні тисяч людей, які полягли на полі бою. Це лише деякі наслідки кривавої війни.

Війна – це криваві сльози у дітей на очах, коли додому повертаються не всі, а іноді не повертається ніхто. Коли на кожному кроці чути лише стогін і плач, коли навіть маленькі хлопчачки беруть у руки зброю, щоб замість батька захистити себе та своїх рідних. Держава і народ бояться, що війна будь-якої миті знову може настати. Мир – це мрія народів світу. Після себе війна залишає нищівні наслідки. Світ уже пережив дві Світові війни, які й досі нагадують про себе. Щоб зберегти мир, держави усього світу підписували мирні договори про те, що не буде застосовуватись та створюватись ядерна зброя. Проте, на мою думку, попри усі старання, мир у світі не є збереженим. Оскільки не всі держави підписали мирні договори, деякі з них виготовляють і далі ядерну зброю та у будь-який момент готові розпочати війну. Також, навіть у наш час, у багатьох країнах ведеться жорстока війна. Все ж прикладаються максимальні зусилля для збереження миру.

На мою думку, завдяки спільним зусиллям ми зможемо досягти миру. Тому, що спільна мета та спільні інтереси завжди допоможуть досягти успіху. А спільна праця завжди об'єднує, що також веде до миру.

### **Чому плачуть солдатські матері...**

На небі тихо сяяв місяць і легенько поблискували зірки, а десь далеко, за горою, шелестів ліс. Вона встала, запалила свічку і сіла край вікна. Годинник на столі повільно рахував хвилини, а вони чітко відбивались у душі старої жінки. Вона зараз зовсім одна, на самоті зі своїми думками. А ніч така тиха, що хочеться кричати. Хочеться зірватися з місця і бігти, аж доки не підкосяться ноги, подалі звідси, від цього спокійного місяця і мерехтливих зірок.

Але вона сидить, і думки її вже полетіли десь за обрій, туди, де душа матері, де її син. Можливо, він зараз також самотній, притуляє до серця рушницю і в будь-який момент очікує удару в спину від підступного ворога. Можливо, він також згадає цей спокійний місяць і очі матері, які журливо дивляться в темряву. Згадає той ніжний голос, що співав у дитинстві колискові, ті натружені руки, вмиті спекою й холодом, що так часто пригортали його до гарячого серця.

А свічка вже догоріла – у кімнаті стало зовсім темно. Здається, що годинник пульсує у жилах, мов кров. А мати схожа на неї – така ж самотня. А в очах застиг такий гіркий водоспад сліз, що ось-ось вкриє обличчя лавиною.

О Боже! Як би вона хотіла зараз замість сина виконувати ті тяжкі обов'язки, як вона ненавидить війну, що вже забрала чоловіка і двох синів. Мати пам'ятає ті жахливі хвилини, коли вітер приніс їй звістку про смерть дітей. Це був неначе постріл у змучене серце. Як важко було відпускати того єдиного, який став сенсом її життя. Але його забрали. Підрізали крила волі, дали у руки холодну зброю і кинули у вогонь війни.

А годинник невпинно рахує хвилини життя. Чомусь здається, що він зараз навіки замовкне, припинивши страждання. Але час іде, і за обрієм вже зажеврili перші промені світанку, тумани розмотують сіті, а мати схилила голову, і сон повільно обгорнув її душу.

*Приснилось матері, що ожили солдати,  
Які стоять одягнені в граніт...  
Приснилось матері: іде один до хати  
І раптом зупинивсь біля воріт.*

І так хотілося заплакати, пригорнути його до серця, як у дитинстві, і відчути, що все тепер позаду, все скінчилося. Але ноги чомусь не рухаються, ніби приросли до землі, і солдат стоїть такий мовчазний і далекий. А потім якийсь шалений біль пронизує стомлену душу і холодний вітер забирає останню радість і затишок сну.

Прокинулась мати, глянула у вікно, а небо вже залите кривавим серпанком. А на душі так тяжко, що хочеться вмерти. Вона встає, виходить на вулицю і бачить спокійне мирне життя, прозоре повітря, яскраве сонце: те, що так мужньо обороняв її син. І те, що відібрало останню надію.

Усе було, як завжди: ті ж небо, дерева, земля, а вітер носив над селом ще одну трагічну звістку...

*Романович Єлизавета,  
11-А клас, ЗОШ №24  
м. Рівне*

### **Чому плачуть солдатські матері**

Я поставила собі запитання: хто мене у цьому житті найбільше любить, хто завжди в мене вірить, хто ніколи мене не зрадить, хто буде зі мною завжди, хто порадіє за мене і буде щиро зі мною ридати у тяжкі хвилини, хто у будь-якій ситуації мене прийме і для кого я – Всесвіт? Із радістю, піднесенням та тугою я можу без сумніву відповісти: «Для мами я буду усім, і вона буде мене любити вічно! Бо вона мене оберігала та носила під серцем, а потім народила на світ таку беззахисну і маленьку...».

І як солдатські матері можуть не плакати? Якщо їх кожної хвилини переповнює і сум, і біль, і надія. Надія, що їхній син, їхня дитина повернеться. Так, що він повернеться живий і здоровий. Вони моляться щоночі, і гіркі сльози обпалюють їх зморшкувате

обличчя. Сльози палять не тому, що солоні, а тому, що наповнені любов'ю, надією...

Хвилини летять, як роки, з вірою, що син повернеться. Роки летять, немов століття у чеканні дива... І настає момент, коли байдуже буде, чи інвалідом він повернеться, чи здоровим, головне, щоб повернувся...

Коли старенька бере до рук пилом присипані фотокарточки зі своїм єдиним синочком, зі своєю кровинкою, з її очей знову біжить ріка солоних материнських найболючіших сліз, і вона знову милосердно молиться Богу...

І коли син повертається, старенька, згорблена, кидається йому в обійми і цілує своє змучене дитя. І знову плаче, виплакує останній біль надії. Сльози радості безмежні...

*Веселовська Анастасія*

11 клас,

*Спеціалізована школа-інтернат,*

*м. Шепетівка,*

*Хмельницька область*

### **Тривожні дзвони війни**

*Великий день...*

*Великдень Перемоги...*

*Все ж наче вчора.*

*А літа минають...*

*На проводи, в степу біля дороги,  
Своїх солдатів вдови поминують*

*Ліна Костенко*

Війна – це чорна, кривава, ганебна сторінка в історії людства. Там, де кровопролиття, біль, паніка, сльози, страждання, втрати рідних та близьких, не чути сміху, радості і щастя. Там не знайдеш спокою, тишини і не побачиш радісних облич. Кожну родину зачепило чорне крило смерті. А скільки загинуло невинних душ! Як багато землі втоптали німецькі чоботи! Скільки крові пролилось, крові української... Нелегкий шлях довелося пройти нашій Україні. Та ми ніколи не здавалися і завжди відстоювали свою свободу, права і незалежність.



Іноді мене охоплює німа печаль, коли я дивлюсь на очі ветеранів. Вони згадують оті пекельні події із болем у серці. В їх пам'яті вирують страшні спогади, а в підсвідомості чути ще той плач, ридання, стогін і невинно пролита кров. Ніхто і ніколи не залатає їх душевні рани і не заповнить їх бездонну порожнечу, що досі ховається у їхніх поколених війною душах.

Багато років минуло з того часу, як пролунали святкові дзвони на честь перемоги у Великій Вітчизняній війні. Проте і зараз свято Перемоги для нас є хвилюючим, з присмаком сліз. Сліз тих матерів, які чекали і не дочекалися своїх синів. Сліз маленьких дітей, які не відчували теплоти і любові батьків.

Ніхто не скаже нам, як повернути загиблих на фронті дітей, чоловіків, дідусів. Та не придуть вони вже, бо з глухого причалу не повертаються, а залишаються там довіку. Їх забрала в обійми війна.

Варто згадати про них, хто не бачив щасливого дитинства. Про дітей, які були народжені у війну. Сучасна поетеса Ліна Костенко належить саме до того покоління дітей. Вона болісно згадує про своє зламане дитинство в поезії, сповненій смутку і болю:

Мій перший вірш написаний в окопі,  
На тій сипкій від вибухів стіні,  
Коли згубило зорі в гороскопі  
Моє дитинство, вбите на війні.  
Ой давно...

Давно заросли вже могили солдатів, покололися чорні гранітні плити. Минули ті часи, коли ти, моя люба Україно, горіла в огні і потопала в гірких сльозах, коли тебе обстрілювали і без того багатостраждальну землю. Імена твоїх героїв увійшли у нашу вічну пам'ять. Безсмертними будуть їхні подвиги і те, що вони дали нам вільне, щасливе життя. Тож подякуємо їм за мирне небо над головою. Низько вклонімося за те, що ми ніколи не бачили війни. Принесемо подяку за те, що війна не забрала у наших матерів чоловіків і синів. Ще раз вшануємо їхню пам'ять. Велика подяка вам за те, що вберегли наш рідний край від ворожих військ.

## ЗМІСТ

<b>Дрозд Олександр.</b> Ідея миру.....	4
<b>Гіліс Володимир.</b> В небі пташечка співає.....	5
<b>Копанишин Павло.</b> Мир на землі.....	5
<b>Онишкевич Олександра.</b> Я живу в своїй країні ...	6
<b>Янчук Кирило.</b> Чарами сонця веміхається світ! .....	6
<b>Безушко Вікторія.</b> Я голосую за мир .....	7
<b>Вакалюк Мар'я.</b> Мир – велике щастя! .....	8
<b>Галайчук Оленка.</b> Ми маленькі ліхтарики миру .....	8
<b>Гордєсва Анна.</b> Я голосую за мир! .....	9
<b>Єрмейчук Наталія.</b> Ми за мир, за колоски на житі .....	9
<b>Камак Сергій.</b> В мирі – щастя! .....	10
<b>Конько Назар.</b> Сплило багато часу, як була війна... ..	10
<b>Кухар Софія.</b> Я голосую за мир! .....	12
<b>Лях Дмитро.</b> Ми – маленькі ліхтарики миру .....	12
<b>Майданець-Ковальчук Віталій.</b> Давайте усі дружити! .....	13
<b>Мінчук Олексій.</b> Давайте будемо дружити! .....	13
<b>Порубенська Вероніка.</b> Діти уміють миритися! .....	14
<b>Поцілуйко Денис.</b> Давайте дружити! .....	14
<b>Ріжок Назарій.</b> Болять рани у ветеранів .....	15
<b>Ханенко Анна.</b> Мир – це коли в тебе море друзів .....	16
<b>Шевчук Павло.</b> Жити в мирі .....	17
Мир .....	17
<b>Юрійчук Ганна.</b> Хай усі люди.....	18
<b>Якимець Назарій.</b> Мир у моїх очах .....	18
<b>Бовгиря Аліса.</b> Мир дитячими очима .....	19
<b>Гербич Софія.</b> Я голосую за мир .....	19
<b>Голенко Юлія.</b> Я голосую за мир.....	20
<b>Давидюк Олександр.</b> Я голосую за мир .....	20
<b>Зварич Дмитро.</b> Мир планеті – щастя дітям .....	21
<b>Коток Софія.</b> Я голосую за мир .....	22
<b>Могильник Богдан.</b> Мир планеті – щастя дітям .....	22
<b>Пипич Богдан.</b> Війна – найбільше лихо .....	23
<b>Самковський Роман.</b> Щоб жити в мирі .....	24
<b>Соболь Яна.</b> Ми маленькі ліхтарики миру .....	25
<b>Тимчук Марія.</b> Війна – це лихо і ганьба народів .....	26

<b>Ткаченко Віктор.</b> Мир – Сім'я – фортеця моя .....	27
Діти у боротьбі за мир .....	28
Мир дитячими очима .....	28
<b>Яремчук Катерина.</b> Я голосую за мир .....	29
<b>Галицька Оксана.</b> Ми хочемо жити в мирі і любові! .....	30
Мені наснилася війна .....	31
<b>Генсіцька Іванна.</b> Я голосую за мир! .....	32
<b>Грабовська Анастасія.</b> Мир в душі .....	32
<b>Гребенюк Максим.</b> Я голосую за мир .....	33
<b>Заводний Ярослав.</b> Я голосую за мир! .....	33
<b>Зінкевич Юлія.</b> Мрія наша здійсниться .....	34
<b>Китовська Ольга.</b> Нехай буде мир .....	34
<b>Король Катерина.</b> Де поля безкраї .....	35
<b>Лис Ірина.</b> Мирний вірш .....	36
<b>Літвінчук Максим.</b> Я голосую за мир! .....	37
<b>Матвійчук Анна.</b> Я голосую за мир .....	37
<b>Михайлюк Алла.</b> Я обираю мир .....	38
<b>Нікіфорук Іванна.</b> Мир на Землі .....	38
<b>Обувасва Антоніна.</b> Мир в моїх очах .....	39
<b>Павелко Ольга.</b> Я хочу миру на Землі! .....	39
<b>Палецький Андрій.</b> Ні – війні! Так – весні! .....	40
<b>Петрина Владислав.</b> Я голосую за мир! .....	40
<b>Токарчук Вероніка.</b> Мир дитячими очима .....	41
<b>Удодік Вікторія.</b> Я голосую за мир! .....	41
<b>Хмель Ангеліна.</b> Я голосую за мир! .....	42
<b>Якубовська Ірина.</b> Я голосую за мир .....	42
<b>Верхушкіна Марта.</b> У День Перемоги .....	43
<b>Горшков Дмитро.</b> Мені наснилася війна .....	44
<b>Каспрук Софія.</b> Про що шепоче обеліск .....	44
<b>Клус Роман.</b> Щоб усі жили в мирі .....	45
<b>Кравчук Олександра.</b> Дорогі друзі! .....	45
<b>Кухарчук Тарас.</b> Я голосую за мир .....	46
<b>Лагнюк Тетяна.</b> Що для мене мир .....	46
<b>М'ялюк Анна.</b> Хай мир запанує у цілому світі .....	47
<b>Петрук Алла.</b> Я голосую за мир! .....	47
Я голосую за мир! .....	47

<b>Барини Назар.</b> Нехай мир процвітає! .....	48
<b>Білас Анастасія.</b> Нехай мир панує всюди! .....	49
<b>Борищук Мирослава.</b> Мрію про мир! .....	49
<b>Дикун Дарія.</b> Боріться за мир! .....	50
<b>Звір Марія.</b> Я голосую за мир .....	51
Я Богу дякую за мир .....	51
<b>Кошелюк Олена.</b> Хай мир панує в Україні! .....	52
<b>Ничипорук Вікторія.</b> Я голосую за мир .....	52
<b>Пастухова Каріна.</b> Мир у моїх очах .....	53
<b>Попова Ярослава.</b> Хочу жити в мирі! .....	53
<b>Попович Ольга.</b> Я голосую за мир .....	54
<b>Рудь Вадим.</b> Я голосую за мир .....	54
<b>Скоропада Анастасія.</b> Мир на Землі .....	55
<b>Шалаєва Анастасія.</b> Давайте жити в мирі! .....	56
<b>Боровець Юлія.</b> Я голосую за мир! .....	56
<b>Гаврилюк Марина.</b> Мир планеті – щастя дітям .....	57
<b>Гончарова Катерина.</b> Ніхто не забутий, ніщо не забуте .....	58
<b>Ковальчук Вероніка.</b> Мир у моїх очах .....	58
<b>Півень Михайло.</b> Мир у моїх очах .....	59
<b>Плінський Олександр.</b> Ми в мирі бажаємо жити .....	60
<b>Хабло Владислав.</b> Мені наснилася війна .....	60
<b>Шпак Вікторія.</b> Мир планеті – щастя дітям .....	61
<b>Головатчик Юлія.</b> Чи не повториться війна? .....	61
<b>Юрець Анна.</b> Я голосую за мир .....	63
<b>Гомзар Карина.</b> Моя молитва за Україну .....	63
<b>Мамедова Сабіна.</b> Що таке мир? .....	64
<b>Безула Вікторія.</b> Болять рани у ветеранів .....	65
<b>Верстлер Яна.</b> Догоряє свічка .....	65
<b>Кирильчук Лілія.</b> Об'єднаймося! .....	67
України гордий дух .....	68
<b>Лепеха Наталія.</b> Тривожні дзвони війни .....	69
<b>Кормилецька Наталія.</b> Мир буде! .....	70
<b>Косовська Юлія.</b> Хай люди воєн ніколи не знають! .....	71
<b>Маринчук Валентин.</b> Хай буде мир! .....	72
<b>Богач Давид.</b> Я голосую за мир! .....	73
<b>Дем'янчук Анатолій.</b> За мир! .....	73

Полюхович Дарія. Я голосую за мир .....	73
Боровець Самуїл. МИР – це скарб .....	74
Бугайчук Олександра. Мир у моїх очах .....	74
Бутузова Наталія. Я голосую за мир.....	74
Бушманова Юля. Мир планете – щаст'є детям .....	75
Гаврилуца Олексій. Мир на землі .....	76
Галайчук Олена. Мир – мрія народів світу .....	76
Грицаюк Владислав. Діти не хочуть війни .....	76
Златів Ольга. Мир у моїх очах .....	77
Карпінський Олександр. Я голосую за мир .....	77
Клімчук Олександра. Я голосую за мир.....	78
Кондратюк Анастасія. За мир, за колоски налиті .....	78
Коровчук Дмитро. Я голосую за мир .....	79
Костюкевич Ольга. Я голосую за мир .....	80
Мельничук Софія. Мир у моїх очах .....	80
Пелех Василь. Мир у моїх очах.....	81
Теньков Дмитро. Мир – це спокій! .....	81
Шелестун Данило. Я голосую за мир!.....	81
Шмирук Анастасія. Чому плачуть солдатські матері? .....	82
Якубовська Галина. Мир – мрія народів світу .....	82
Баран Олексій. Я голосую за мир .....	83
Березюк Анна. Я голосую за мир.....	83
Біль Катерина. Мир у моїх очах .....	84
Боровець Соломія. Мир на землі .....	85
Булавський Орест. Мир в усьому світі .....	85
Бурсан Каріна. Мир у моїх очах .....	86
Віюк Анастасія. Мир – мрія народів світу .....	86
Волосяк Софія. Мир дитячими очима .....	87
Данильчук Людмила. Я голосую за мир .....	88
Дем'янчук Віра. Мир у моїх очах .....	88
Дем'янчук Ольга. Мир – це диво, а війна – це жах .....	89
Зайцева Дарія. Ми – маленькі ліхтарики миру! .....	89
Канюк Інна. Мир у моїх очах .....	90
Каплюк Дарина. Мир очима дитини .....	90
Ковальчук Владислав. Я голосую за мир .....	91
Ковпак Анастасія. Я голосую за мир .....	91

<b>Кректун Олександра та Уляна. Ми маленькі ліхтарики</b>	
миру .....	92
<b>Купецька Христина. Мир у моїх очах</b> .....	92
<b>Лавренюк Дар'я. Я голосую за мир</b> .....	93
<b>Лісницький Олександр. Голосую за мир на планеті Земля</b>	93
<b>Луцюк Олена. Схилися над могилою солдатів</b> .....	94
<b>Maskiewicz Kamila. Pokój na ziemi</b> .....	94
<b>Новицький Кирил. Мир у моїх очах</b> .....	95
<b>Пивоварчук Антон. Мир – планеті, щастя – дітям!</b> .....	96
<b>Пелех Віталій. Болять рани у ветеранів</b> .....	96
<b>Повищенна Анастасія. Мир у моїх очах</b> .....	97
<b>Присяжнюк Марія. Я голосую за мир!</b> .....	97
<b>Савчук Анжеліка. Мир у моїх очах</b> .....	98
<b>Савчук Злата. Мир планеті – щастя дітям</b> .....	98
<b>Сілін Анастасія. Діти у боротьбі за мир</b> .....	99
<b>Смішко Владислав. Я голосую за мир</b> .....	99
<b>Соболева Анна. Я голосую за мир!</b> .....	100
<b>Сторожук Олександра. Мир – це...</b> .....	101
<b>Тимофєєва Софія. У День Перемоги</b> .....	101
<b>Ткачук Ярослав. Мир у моїх очах</b> .....	102
<b>Ульянюк Ганна. Мир у всьому світі</b> .....	103
<b>Цимбалюк Іван. Я голосую за мир</b> .....	103
<b>Бабій Ірина. Болять рани у ветеранів</b> .....	104
<b>Бойчук Софія. Мені наснилася війна</b> .....	105
<b>Бондар Тарас. Тривожні дзвони війни</b> .....	105
<b>Брелінська Богдана. Ми – маленькі ліхтарики миру</b> .....	106
<b>Вовк Назар. Війна – це лихо і ганьба народів</b> .....	107
<b>Воронцова Софія. Я голосую за мир</b> .....	107
<b>Галицька Оксана. Мир – мрія народів світу</b> .....	108
Мир дитячими очима .....	109
<b>Голуб Ольга. Чому плачуть солдатські матері?</b> .....	110
<b>Гринява Богдана. Мир очима дітей</b> .....	111
<b>Давидюк Олександр. Мир – мрія народів світу</b> .....	112
<b>Добровольська Вероніка. Я голосую за мир</b> .....	113
<b>Довга Вероніка. Мир – мрія народів світу</b> .....	113
<b>Доля Олександр. Діти в боротьбі за мир</b> .....	114

Домбровська Аліна. Війна і мир .....	115
Дорецький Вадим. Я за мир .....	116
Житковський Станіслав. Мир дитячими очима .....	116
Зайчук Анастасія. Мир – мрія народів світу .....	117
Казарін Юрій. Миру і щастя – усім дітям на світі .....	118
Камінська Меліта. Я голосую за мир .....	120
Котюк Ілля. Війна і мир .....	121
Макєнко Сандра. Мир – мрія народів світу .....	122
Малевиц Анастасія. Все люди мира – братья? .....	122
Мамчур Віталій. Я голосую за мир .....	122
Мітнович Тетяна. Хай завжди буде мир на Землі .....	123
Музичук Анна. Мир у моїх очах .....	124
Мушин Іван. Никто не забыт и ничто не забыто .....	124
Наперковська Надія. Я голосую за мир! .....	125
Нікіфорук Іванна. Мир – це найдорожчий скарб .....	125
Ніколайчук Влад. Мир у моїх очах .....	126
Павкович Анастасія. Мир в моїх очах .....	126
Павлюк Юлія. Мир у моїх очах .....	127
Полюхович Іванна. Я голосую за Мир! .....	127
Пристапа Вероніка. Мир очима дітей .....	128
Сорокіна Вікторія. Мир у моїх очах .....	129
Степаненко Валерія. Війна – це лихо і ганьба народів .....	130
Степанович Дарина. Мир у моїх очах .....	130
Стецюк Ілля. Ніхто не забутий, ніщо не забуте! .....	131
Токарчук Вероніка. Ми – маленькі ліхтарики миру .....	132
Мені наснилася війна .....	133
Турченко Анна. Ми – маленькі ліхтарики миру .....	134
Хаврук Анастасія. Мир дитячими очима .....	135
Химченко Егор. Никто не забыт и ничто не забыто .....	136
Чекун Катерина. Я голосую за мир! .....	138
Черемшина Дарина. Війна – ганьба народів .....	139
Чикун Тетяна. Я голосую за мир .....	139
Чурилович Марія. Війна – це лихо і ганьба народів .....	140
Яковець Олександра. Чому плачуть солдатські матері? .....	140
Астахов Алексей. Что нужно делать для того, чтобы на земле был мир? .....	141

<b>Бірюк Вікторія.</b> Я за мир у нашій країні! .....	141
<b>Гринецька Анастасія.</b> Я голосую за мир .....	142
<b>Грінчук Ксенія.</b> Я голосую за мир .....	142
<b>Дашкель Софія.</b> Я голосую за мир .....	143
<b>Дем'янчук Степан.</b> Ми за мир! .....	144
<b>Жигadlo Нікіта.</b> Мир на землі .....	145
<b>Житковський Андрій.</b> Обіцяю пам'ятати .....	145
<b>Міськова Божена.</b> Я голосую за мир .....	148
<b>Нейматова Карина.</b> Я голосую за мир .....	148
<b>Осташевський Віктор.</b> Я голосую за мир .....	149
<b>Паршина Ангеліна.</b> Я голосую за мир .....	149
<b>Сидорова Дарія.</b> Війна очима дітей .....	150
Ніхто не забутий, ніщо не забуте .....	151
<b>Сиськова Софія.</b> Я голосую за мир .....	153
<b>Щубак Дарина.</b> Я голосую за мир .....	153
<b>Ясинчук Максим.</b> Ми маленькі ліхтарики миру .....	154
<b>Гайдайчук Аліна.</b> Ніхто не забутий, ніщо не забуто .....	154
<b>Лісова Вікторія.</b> Мир – мрія народів світу .....	155
<b>Лушина Юлія.</b> Війна – це лихо і ганьба народів .....	157
<b>Микульська Єлизавета.</b> Мир – мрія народів світу .....	157
<b>Михайлов Данило.</b> Війна – це лихо і ганьба народів .....	158
<b>Попович Олександра.</b> Мир у моїх очах .....	158
<b>Степасюк Діана.</b> Лейтенант Тетянка .....	159
<b>Тихоненко Анна.</b> Я голосую за мир .....	161
<b>Бабіч Дарина.</b> Я голосую за мир .....	162
<b>Березецький Сергій.</b> Мир у моїх очах .....	163
<b>Гайдаєнко Діана.</b> Мені наснилася війна .....	164
<b>Довгорукий Андрій.</b> Схилюся над могилами солдат .....	164
<b>Денисюк Юлія.</b> Ми голосуємо за мир! .....	165
<b>Дудас Анна</b> Схилюся над могилою солдатів .....	166
<b>Касьян Стефанія.</b> Ми – маленькі ліхтарики миру .....	166
<b>Юхимчук Карина.</b> Схилюся над могилами солдатів .....	167
<b>Якимчук Ліана.</b> Мені наснилася війна .....	168
<b>Балуашвили Дина.</b> Мисли о мире .....	168
<b>Гарачкун Василь.</b> Я голосую за мир .....	169
<b>Жук Віктор.</b> Війна – це лихо і ганьба народів .....	170



<b>Кочкаръов Владислав.</b> Війна – це лихо і ганьба народів ...	171
<b>Бєлїк Владислав.</b> Лист вїйськовополоненого .....	171
<b>Болїшук Олена.</b> Я голосую за мир .....	173
<b>Браценок Марїя.</b> Я голосую за мир .....	175
<b>Павлюк Анна.</b> Молюся за тебе, як за матїр .....	176
<b>Терещук Ольга.</b> Я голосую за мир! .....	176
<b>Буласвський Іван.</b> Мир у моїх очах .....	177
<b>Морозько Інна.</b> Нїхто не забутий, нїщо не забуте .....	178
<b>Павлюк Алїна.</b> Мир – мрія народів свїту .....	179
<b>Романчук Інна.</b> Чому плачуть солдатські матерї... ..	180
<b>Романович Єлизавета.</b> Чому плачуть солдатські матерї..	181
<b>Веселовська Анастасїя.</b> Тривожні дзвони вїйни .....	182

*Пам'яті академіка Степана Дем'янчука*

## **“Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР”**

*Матеріали XVII громадських учнівських читань  
“Я голосую за мир”*

*Комп'ютерний набір: Максимчук Н.С.*

*Верстка: Онопрійчук Г.А.*

*Дизайн обкладинки: Михальчик М.М.*

Підп. до друку 13.03.13р.

Формат 60x84/16. Папір офсетн. №1. Гарнітура Times New Roman

Друк різнограф. Тираж 300 пр.

ПВНЗ “МЕГУ ім. академіка Степана Дем'янчука”

33027 Рівне, вул. академіка Степана Дем'янчука,4.

E-mail: [mail@regi.rovno.ua](mailto:mail@regi.rovno.ua)



